

HIT, REMÉNY, SZERETET

A „NÉVTELEN SZELLEM” TANÍTÁSAI ESZTER MÉDIUM ÚTJÁN

KIADJA:

MAGYAR SZELLEMBÚVÁROK PESTI EGYLETE

BUDAPEST, 1938

Tartalomjegyzék

HIT	3
A HIT IRÁNYA	3
A HIT JUTALMA	6
A HIT TARTALMA	<u>11</u>
HITTEL AZ ÖRÖKÉLET ÚTJÁN	16
REMÉNY	23
A REMÉNYSÉG ÖRÖK ÉRTÉKE	28
ISTEN ÍGÉRETEI	28
I.	28
II.	34
SZERETET	40
A SZERETET MINDENHATÓ HATALMA	40
A SZERETET FOKOZATAI	46
A SZERETET HELYES ALKALMAZÁSA	53
SZERETET ÉS SZERELEM	55
ÉRZÉKISÉG ÉS DUÁLTÖRVÉNY	62
A HÁZASSÁG SZELLEMI JELENTŐSÉGE	69

HIT

A HIT IRÁNYA

A föld kétféle iránya, s az ember a válaszüton. — Az Úr Jézus az iránymutató. — A szellem a maga akaratával ezernyi testet töltésen keresztül sem tudna visszatalálni a helyes útra. — A törvénytelen megmozdulás Isten akaratának megvalósulását akadályozza meg. — Az étellel Isten önmagát ajándékozza az embernek. — A múlandó élet munkájának óriási jelentősége. — Isten kegyelme nélkül a lélek a jót föl sem ismerheti. — Alacsonyabb és magasabb rendű munka. — Az élet minden egyes napjának öröme.

Kétféle élet és kétféle irány van: örökkévaló és múlandó; az egyik az ember lelkét felfelé, az örökkévalóság felé vonzza, a másik pedig lefelé, a megsemmisülésbe. Kétféle a cél, egy-egy világnak a fejlődési idejére kiszabva, amelyet a lélek elejétől fogva magában hord, amely célt Isten eleve elrendelt; azonban az emberi lélek, az életre ébresztett egyéniesült lélek, vagy mondjuk, szellem dolgozza ki azt magában, hogy megüsse annak a világnak a mértékét, amelybe helyezve van. Itt utalok a hűtlen sáfár példázatára, amely példázatot az emberek sokféleképp magyaráztak és magyaráznak. Ennek azonban sokkal mélyebb értelme van, mint azt ti emberek első pillanatra gondolhatnátok. A hűtlen sáfár, a hamis gazdagság története ennek a kétféle útnak, ennek a kétféle célnak a küzdelme, ami úgy a múltban, mint a jelenben is folyik; és mindaddig tart ez a küzdelem az átmeneti világokban, ameddig csak az emberi lelkek önmagukban az igazi irányt ki nem fejlesztik, ameddig a valódi célt fel nem ismerik, és erőket nem fejlesztenek magukban arra, hogy ezt a célt elérhessék. Ti a jelenben élve nem láttok messzebb és egyebet, mint csak azt, ami körülöttetek történik; nem tudtok távolabbi múltba visszatekinteni, mint csak amit az írások őriznek és okulásokra elétek festenek a múltakról, a megtörténtekekről; a jövőt pedig eltakarja az isteni rendelkezés, hogy abba a ti tudásotokkal, a ti ismeretekkel bele ne tekinthessetek, hogy azokat a küzdelmeket, amelyek még ott várnak rátok, ne láthassátok, hogy a reménytelenség csüggedésébe ne esetek. Azonban ott áll előttetek a hit világában mennyei sugárral felírva Isten ígérete, hogy ő nem hagy el titeket soha, ő vezet titeket, csak bízzatok, higgyetek és reménykedjete.

Akiknek a hitvilága megnyílt, akik a lelkükkel ebben a világban némi tájékozódást nyerhettek, azok már olyan tapasztalatokra tehettek szert, amelyek mindjobban megerősítik őket a hitben és mind több reménységet sugároznak a lelkükbe. Ezek előtt mind fényesebb a jövő, az elkövetkezendő, mert Isten kezének vezetését érzik az ő lépéseiknél, Isten kezének útmutatását látják az életükben, és minden eseményből azt látják, — legyenek azok kedvezők, vagy kedvezőtlenek *az emberre nézve* — hogy azok a lelkük javára szolgálnak. A kétféle élet vonzza az ember lelkét itt a középúton, az örökkévalóság és megsemmisülés mezsgyéjén. Az örökkévalóság kívánatos az emberi léleknek, mert fél, irtózik az igazságtól, amely a kárhosszattal sújtja a tévelygést és a bűnt; fél attól az igazságtól, amely fekete mélységgel várja az emberi lelket, hogy eltemesse a tudatlanságba, a megsemmisülésbe. Ellenben vágyik az örökkévalóságba, mert az örökkévalóság felé vezető ragyogó út bővelkedik azokban az örömeiben és boldogságokban, amelyeket hiába kerget, hiába erőszakol, ebben az arasznyi földi létben elérni nem képes. És mégis hiába minden édesgetés, hiába minden törekvés, amit Isten az örökkévalóságban helyezett el a lélek számára: az ember csak a földön akarja elérni a boldogságot. Pedig ezt a földön el nem érheti, bárhogy hajtja Őt a vágya azokra a meg nem engedett, törvénytelen cselekedetekre, amelyek azzal biztatják, hogy ha a törvényt átlépi, elérheti, amit kíván. Ez a kétféle élet küzd az emberben egymással: az egyik a romolhatatlan, a másik az enyészetbe vivő; az egyik a látszatos világ képe, amely feléleszti az élet tüzét, az élet akarását, az élet kívánását, az élet javai után való vágyódást, a másik pedig, amely megnyugtat, megerősít, hittel és reménységgel árasztja el a lelket, és nemcsak ígéri, hanem az igazság törvénye szerint lépésről-lépésre meg is adja azokat az eredményeket, amelyeket a földi ember az élet betöltésével, az igazság megtanulásával és az abban való munkával mint

eredményeket, a magáéinak vallhat.

A földön minden hamis, ami látható. A láthatatlan világnak időről-időre való testbeöltözése az, amit a látszat világ mutat; de bármilyen csillogó szépségekkel kápráztassa is el a földi ember szemét, bármilyen erősnek és rendíthetetlennek lássák is a múlandó világ képe, porrá és hamuvá omlik minden; semmi sem állandó, semmi sem maradandó itt, mert az emberrel együtt minden csak materializációja azoknak a szellemi képeknek, azoknak a szellemi megjelenéseknek, amelyek a látható mögött dolgoznak és formálják az igazság betűje szerint a dolgokat. A fejlődés mindent a felszínre hoz, mindent formába önt, mindent megmutat, amit csak az ember lelke fel tud fogni, el tud képzelni, el tud gondolni; mert hiszen minden gondolatnak megjelenési formája van, minden elképzelt dolog megvan a láthatatlan világban; tehát megvan a szépség, megvan a gazdagság, megvannak mindazok a kedvező és kívánatos dolgok, amelyekért az emberi lélek töri-zúzza magát, hogy valósággá tegye itt a látszat világában. De éppen, mert mindezek megvannak, megvan mindaz a gyötrellem, szenvedés és nem kívánatos dolog is, amitől az emberi lélek menekülni akar, amit minden egyes alkalommal, amikor csak teheti, önmagáról lerázni törekszik, s ha már valakinek viselnie kell ezeket a terheket, önző természeténél fogva siet a hozzá közelálló nyakába vetni az igát. Pedig minden gyönyörűséget, minden kívánatos dolgot sötét árny követ mindaddig, míg az emberi lélek az árnyaktól azokat meg nem tisztította. Itt a látszat világában minden élvezet, minden öröm, minden boldogság szenvedést, gyötrelmet és nyomorúságot alkot maga körül, mert hiszen a természet csak azt mutatja, csak azt tükrözi vissza, ami megvan; tehát az emberi léleknek, amikor megismeri a jót, a kívánatosat, meg kell ismernie a vele járó hátrányokat és szenvedéseket, a nem kívánatosat is. És bárhogyan akar is szabadulni ezektől, bárhogyan akar kiemelkedni belőlük és elhagyni ezeket: ezek utána zúdulnak, mivel ezek éppen olyan valóságok, mint amilyen valóságok azok az értékek, amelyeknek eléréséért mindent elkövet.

Mivelhogy ez így van, az embernek fel kell ismernie a maga beállítottságát ebben a világban és fel kell *ismernie azt* a feladatot, amit el kell végeznie; meg kell tanulnia azt, hogyan végezheti el a rárótt feladatot, hogyan teheti árnymentessé a fényt, hogyan szabadíthatja meg az örömet a bánattól, a boldogságot a szenvedéstől, egyszóval: hogyan tisztíthatja meg a kívánatos dolgokat a nem kívánatosaktól. Ezért van a földi ember a világba küldve, hogy tájékozódhassák a meglévő dolgok és események forgatagában, amelyek körülötte lejátszódnak, amelyeket a maga tudásával, a maga erejével sem uralni, sem előbbre vinni, sem megállítani nem képes. Mert hiszen ki és mi az ember? Egy pehely, egy porszem, amit a fejlődés árama, az evolúció szele felemel, maga előtt hajt és letesz, leragaszt ott, ahol éppen a fejlődését irányító hatalmak elhelyezni jónak látják. Ezt a nagy tudományt hagyta itt e múlandó világban a mi Urunk, a Jézus Krisztus; ezzel a bölcsességgel sugározta át a múlandó világot körülvevő szférákat, ezzel a világossággal árasztja el a sötétséget, hogy az ezen keresztülvonuló szellemegyedek tájékozódhassanak és önakaratukkal irányt keressenek és találhassanak, amely irányban haladva leküzdhetik az árnyakat, amelyeket a maguk tévelygéseivel és bűneivel hoztak létre, amely árnyak uralkodnak felettük és elfödik előlük a világosságot, hogy ne tudjanak összeköttetést találni Teremtőjükkel, akitől bűnbeesésük folytán elszakadtak. Ez a világosság az, ami uralja a változandóság világát, és mindent a helyére állít, mindent elrendez, mindent átdolgoz, azaz átdolgoztat azokkal a szellemekkel, akik ezt a világosságot a lelkükbe befogadják. Azt hiszem, ezzel, amit elmondtam, eléggé megvilágítottam előttetek a karmának helytelenül felfogott igazságát. Láthatjátok, hogy sokkal mélyebben vannak azok a gyökerek elrejtve, semmint hogy az ember azokat a maga erejével meg tudná találni, hogy megsemmisítse, és a helyükbe jót és igazat ültethessen. Nem; *ha az ember száz, ezer, vagy millió életet élne is végig egy világtesten, erre akkor sem lenne képes*, mert az ember elesett lény, bűnbeesett szellem materializációja. Ez az, amiért a *szellem magától soha vissza nem találhatna Istenhez*, a világosságához; a hamisságon keresztül sohasem juthatna el az igazsághoz, hacsak az isteni kegyelem át nem sugározná azt a

sötétséget, fel nem bontaná a hamisságot, fel nem ébresztené a szellem legbenső lényegét az életre, és meg nem mutatná az utat, amelyen haladva lépésről lépésre újra megtanulhatja az elfeledett igazságokat, és megismerheti azokat a természetben elrejtett és részére félretett ajándékokat, amelyeket ha felszed és önmagában feldolgoz, akkor ismét eljut a legközelebbi állomáshoz.

Mivel azonban ez az út sok visszaeséssel jár, s a tudatlanság folytán a szellem sok tökéletlen eredménnyel rakja ki a fejlődés útját, azért szükségesek az átmeneti világok, szükségesek a különböző életek és állapotok, hogy a lélek tanuljon, ismeretet szerezzen, és ezekből az ismeretekből gazdagítsa a maga belátását. Mert csak amikor ezek a múlandó dolgok lejárnak, és a lélek a tapasztalatokban megedződött, amikor már megérett arra, hogy az értékesebbet, a maradandót is szemlélheti és abból magának tudást szerezhet: akkor kezdhet el munkálkodni a maradandóért, az üdvösségért. Az ember bizony kicsiny pont, testvéreim, ezen a széles, nagy életronalon, ami előtte áll. Először az átmeneti életben kell megtanulnia azokat a törvényeket, amelyek szerint a mozdulatait véghezviheti. Hiszen látjátok, hogy aszerint, amint az élet a halálba mélyebben és mélyebben alásüllyed, válik mozdulatlanabbá, nehezebbé; és amint magasabb rendűvé lesz, aszerint válik mozgékonyabbá, tevékenyebbé, sokoldalúbbá, világosabbá, tisztultabbá, nagyobb örömök befogadására késszé. Pedig az élet: mozgás. Ezt a mozgást a léleknek úgy kell intéznie, úgy kell kihasználnia, hogy minden megmozdulásával — amennyire a világossága és ismerete képesíti — a nagy fejlődés törvényének betűit töltse be. Mert minden megmozdulással, amely nincs harmóniában a nagy törvénnyel, a fejlődés irányával, csak szenvedést, gyötrelmet és szomorúságot okoz, nemcsak magának, hanem a körülötte lévő életnek is. *Az élet formákba ömlik, és minden forma különböző életértékeket mutat.* Ha a lelked törvénytelen mozdulatokat tesz, az egész teremtett világnak ártalmára vagy vele; mert nemcsak azt bántod meg, aki a közvetlen közelében van, hanem meggátolod az azon keresztülsugárzó élet fejlődését, és ezzel meggátolod Isten akaratának érvényesülését: *eltaposod a csírázó magot, amelyből pompázó virág fakadhatott volna; meggondolatlan lépésséddel eltaposol egy kicsiny állatkát, amely gyönyörűséget okozhatott volna valakinek; útját állod egy mennyei rezgésnek, amely a melletted lévő szívből fakad: a szeretet érzésének.* Mindezzel rombolója lettél a múlandó világban azoknak az Isten által kigondolt formáknak, amelyek mind tégedet, mind az egész teremtett mindenséget előbbre vinni lettek volna hivatva.

Mire van tehát szüksége elsősorban az emberi léleknek, amikor ebben a világban, a testben felébred és mozogni kezd? Hogy helytelen mozgást ne végezzen, helytelen ténykedést ne hozzon a világba, hanem minden megmozdulása, minden cselekedete, minden beszéde olyan irányt kövessen, ami előbbre viszi, ami megtanítja őt, hogy miképpen kell cselekednie, hogy az üdvösséget elnyerhesse. Mert ha ezt az ember nem tudja, *nem mentheti magát azzal, hogy „nem tudtam, hogyan kellett volna cselekednem”. Igenis tudtad, embertestvérem! Hiszen a lelkedben fel van írva az élet; a lelked vágyában ott él az isteni akarat, mert boldogságra születél, mert örömet óhajtasz, meglelégedésre vágysz, a lelked pihenni szeretne abban az örömben, amely után vágyik! A lelkedben ott él az, amit nem tudsz elveszíteni, amit nem tudsz elhagyni a kárhozat legmélyebb sötétjében sem: a boldogság utáni vágy.* Mindenkinek szívében ott él a törvény. Minden ember vágyódik a szeretet cselekedeteire, arra, hogy vele szeretetteljesen bánjanak, hogy szeretetteljesen vegye őt körül a természet, mert szereti a szépet, örül a kényelemnek, az egészségnek, mindennek, ami neki kedvez. Mivel mentheted hát magadat? Hogyan mondhatod, hogy nem tudtad, mit kell cselekedned? Hiszen a te szíved vágyódik a jóra: miért nem cselekszed hát azt mással szemben?/ És ha még nem tudod cselekedni, miért nem igyekszel megtanulni, hogyan, miképp kell cselekedned, hogy magad körül jó és örömteljes életet teremthess?! Miért tiprod el a szépség magvát, miért ölod meg az öröm kifejezését, miért igyekszel megölni a szeretet *kiadását*, miért akarod megölni Isten akaratát magad körül törvénytelen cselekedetteddel, a hamisnak, az igaztalannak

elgondolásával, beszélésével és cselekvésével?

Az ember azt hiszi, — mert a tévedés szelleme már egyszer legyőzte — hogy joga van mindenhez, ami szép és jó e múlandó világban, joga van azokhoz a formákhoz, amelyek előtte tetszetősek és kívánatosak; azonban semmivel sem járul hozzá, hogy ezek a formák élhessenek, szaporodhassanak, nagyobbodhassanak és érvényesülhessenek itt e világban. Igyekszik a külső forma szerint a törvényt betartani, a törvény külső formáját, üres hüvelyét mutogatja a tettetésben, az álszeretben, a hazugságban, s elfelejti, hogy Isten, aki mindenütt jelen van, az igazság törvénye által mindent megrögzít körülötte. Mikor azután a következmények rázúdulnak, akkor panaszkodva járja végig az élet útját, amely nem terem részére örömet, csak fájdalmakat és szenvedéseket, igazságtalannak tartja az életet, nyög és panaszkodik, mert megcsalódott. Pedig *az élet, ami őt körülveszi, nem egyebet, mint az ő lelkét tükrözi vissza*. Tehát az embernek meg kell tanulnia az igazságot; *nem az igazság külsejét, nem az igazság formáját, hanem magát az Igazságot. Az igazság pedig a szeretet, az élet szeretet. Aki az életet szereti, Istent szereti, mert az élettel Isten ajándékozta önmagát az embernek napról-napra, percről-percre azokban az igazságokban, azokban az örömekben, amelyeket nem a test és vér érez, hanem amelyekre a felébredt szellem eszmél rá, amikor minden kicsiny dologban felismeri Őt és boldog ámulattal sóhajtja: „én Uram és én Istenem!”* Isten elrejtja a nagy igazságokat a rest lelkek elől, és csak a dolgozó, munkálkodó emberszellemek elé adja, akik mint a kibányászott drágakövek csillogásában, úgy gyönyörködnek azokban az igazságokban, amelyeket napról-napra, lépésről-lépésre találnak az életúton. Mert ha az ember ezt az utat Istennek átadott lélekkel járja, akkor telve találja örömmel, mert az Isten mindenütt velünk van és megmutatja Magát nekünk.

De a testi ember ezt az életet, amelyet Isten neki — őt a fejlődés törvényébe belehelyezve — ajándékozott, napról-napra pazarolja. Minden helytelen elgondolásával, minden hamis következtetésével, minden igaztalan cselekedetével, minden Isten nélkül való akaratkifejtésével törvénytelen megmozdulásokat és rombolásokat visz véghez, tehát azokat a javakat pazarolja, amelyeket Isten neki az élettel adott. Mert hiszen a múlandó életben vannak azok a mennyei drágakövek elrejtve, amelyeket fel kell szednie, ki kell bányászni a szenvedések és nyomorúságok mélyéről. Ezek a drágakövek a gondolkozó emberi lelket mindarra a bölcsességre rávezetik, amelyre szüksége van a szellemnek, hogy hasznossá tegye magát az életben, az örökkévalóságban. Mert nem olyan az élet, testvéreim, amilyenek azt ti elgondoljátok. Nem lehet felületesen semmihez sem hozzájutni! Minden kicsiny értéket innen a mélyből, a harmóniátlan világból kell kiemelni, kibányászni. Mindent, ami örökkévaló, a léleknek önmagában kell felébresztenie, hogy majd amikor elérkezik az idő, hogy Isten őt egy magasabb létállapotba hívja el, hogy ott éljen, nagyobb dolgokat vigyen véghez és így nagyobb boldogságot is élvezhessen. Mindezeket a dolgokat, mindezeket az igazságokat meg kell tanulnia az embernek. Mert hiszen, mint az írásban van: *„ki bízná rátok a magatokét, ha a mulandóban nem tudtok helyesen sáfárkodni?”* Ott vár minden lélekre a maga jutalma, a maga mennyei része, de itt kell azokkal az értékekkel bánni. Mert aki a múlandó értékeket nem helyesen használja fel, és nem az örökkévaló törvény betűit tölti be velük, vajon rábízhatja-e arra a mennyei Atya a valódi értékeket?

Tehát itt *a múlandó életben kell megtanulnotok igazán az Isten igazsága szerint élni*. Az emberek a látszatigazság szerint igyekeznek élni, a mi Urunk azonban rámutatott arra, hogy Isten nem a külső forma szerint akarja az embert üdvözíteni, és a ti üdvösségetek nem is aszerint van fenntartva számotokra, hanem a szívetekben elrejtett értékek szerint. Mert akinek a szívében, a lelkében az örökkévaló értékek még ki nem fejlődtek, akiket még mindig a mulandók érdeklik, akiknek még mindig a hamis gazdagság, a mammon köti le figyelmüket, vajon azok megkaphatják-e az örökkévalóba a bemenetelt? Nem; itt kell megtanulnotok sáfárkodni, mert a múlandó élet igazsága számon kéri tőletek, amivel megbízott benneteket. Igen, a múlandó élet igazsága, a természet igazsága számon kéri tőletek a testet, és

mindazokat az előnyöket, amelyeket egy-egy testet öltéssel ajándékképp kaptatok, hogy hogyan gazdálkodtatok; vajon a hamisban, t. i. ami nem volt a tiétek, amelyet csak az örökkévaló értékek megszerzésére kaptatok, jól gazdálkodtatok-e? És jaj nektek, ha ennél a számadásnál nem lesz, aki mellettetek álljon, nem lesz, aki szót emeljen, hogy a mulandóban, — ha mulandó értékűt is — de legalább az igazhoz, a jóhoz hasonlót cselekedtetek! Az élet Ura születéseitek alkalmával ajándékokkal árasztott el benneteket, de kötelességeket is szabott elétek: *a munkát*. Minden léleknek hordoznia kell az élet terhét, ez alól nem lehet senki kivétel; és jaj annak, aki nem veszi ki részét a munkából, jaj annak, aki másnak a nyakába dobja a munkát, ő maga pedig felelőtlenül akarja élvezni az élet örömeit, amelyekért semmit sem tett. Idő előtt bevádolnak titeket a cselekedeteitek, gondolataitok, érzéseitek, hibás megmozdulásaitok, ténykedéseitek, sőt még azok a cselekedetek is, amikre ti azt mondjátok: „nem tudtam másképp, nem akartam így cselekedni“. Miért nem tanultad meg, hogyan cselekedjél? Miért nem tanultad meg, hogyan mozdulj meg az életben, hogy kárt ne tégy senkinek és semminek?!

Nem ment ki titeket az igazság számon kérő ereje előtt, hogy nem tudtátok, hogyan kell cselekednetek, mert az élet Ura azt mondja: „Elpazaroltad a rád bízottakat, nem lehetsz többé sáfár, kiemellek téged azokból a javakból, és az élet javai felett nem rendelkezhetsz tovább, számolj le a rád bízottakkal!“ Ha az élet Ura mindnyájótokat egyenként megkérdezné, és számon kérné tőletek az életetek eredményét, szorongó szívvel állanátok Előtte, és az igazság világosságánál bizony nem lennétek megelégedve az önmagatok lelki ténykedéseivel a mulandóban sem. Isten pedig elveheti tőletek azokat a javakat, amelyeket adott, és másoknak adhatja, talán azoknak, akiket ti nem szerettetek, akiket megvetettetek, akik előttetek senkik és semmik voltak. Akkor aztán azokkal a javakkal, azokkal a tehetségekkel, azokkal az adottságokkal ők rendelkeznek, és nektek néznetek kell, mint olvad el a szemetek előtt minden, ami a tiétek volt, mint megy semmibe minden, amivel rendelkezni véltetek. És ti is szívszorongva tekintetek körül, hogy mit tudnátok magatoknak megmenteni abból, ami reátok volt bízva. Ha így jártok, vajon nem siettek-e majd ti is hamarosan megbocsátani azoknak, akik ellenetek vétettek, nem siettek-e ti is menteni azt, ami menthető, nem siettek-e ti is egyik-másiknak a szeretetéhez, hogy „tégy mellettem vallomást, hogy én szerettelek téged, hogy én a te javadat munkáltam“? *Es nem fog-e a ti lelketek is csalódva és könnyhullatással visszaemlékezni azokra az időkre, amikor jót tehettetek volna, amikor elnézhettetek volna, amikor ajándékozhattatok volna, de nem tettétek, mert azt hittétek, hogy mindaz, ami felett rendelkeztek, a tiétek!* Pedig csak sáfárai voltatok annak, amit nektek kamatoztatnotok kellett volna! Legyetek hát okos és eszes sáfárok. Amikor magatokban megállapítjátok, hogy bizony az élet Ura visszakéri tőletek mindazt, amit adott, akkor gondoljatok arra, hogy legyen mellettetek valaki, aki hálával és szeretettel tanúskodik róla, hogy juttattatok neki is azokból a javakból, hogy legyen, aki így emlékezzék meg rólatok: „igaz, hogy gyarlóságokat cselekedtem, de nem büntetett meg, nem dorgált és nem szégyenített meg; azért én sem hagyom őt megszégyeníteni az igazság előtt, mellette állok és támogatom az én szeretetemmel“. Legyetek eszesek, ébredjete tudatára idejében mindennek, még mielőtt be nem vádolnak titeket, hogy rosszul gazdálkodtatok azokkal a javakkal, amelyeket az élet Ura adott nektek.

Az életnek minden órája, minden perce ajándék, amelyben cselekedhettek a lelketek megmentésére, s megbánva tévedéseiteket, bűneiteket, cselekedhettek helyettük jót és igazat. *Ha hamisak voltatok, ha hazugok voltatok, javítsátok azt ki igazsággal szeretettel, őszinteséggel; ha rosszakaratúak voltatok, cselekedjete jót; akit megbántottatok, ahhoz közeledjete jóakarattal; ha a munkátokat nem végeztétek el becsülettel, ezentúl minden alkalmat használjatek fel, hogy becsülettel és tisztességgel végezzétek azt a munkát, amit el kell végeznetek. Mert ha felületesen végzíte el a munkát, amit el kell végeznetek, megállítjátok a világot; előrehaladását a jóban; mert hiszen a rosszul végzett munka miatt újból vissza kell*

térnetek, hogy végre jól végezzétek el. És ha ti nem végzitek el jól, jönniük kell a világba olyanoknak, akik jól végzik el, mert Isten akaratának véghez kell mennie arra az időre, amely Istennél elejétől fogva el volt határozva. Sem az ítéletet fel nem tartóztathatjátok, sem a fejlődés vonalából ki nem téríthetitek a világot, mert mindennek pontról-pontra egyeznie kell az igazsággal. És csak aki ezt a célt a maga részéről eléri, az emelkedhetik feljebb a szenvedések világából. Mindebből tehát az következik, hogy meg kell térnetek. Nem a felületes, külső felfogás szerint, hanem a szívetek mélyén kell az igazságot éreznetek, s ott kell megváltoznotok, hogy az Isten akaratát cselekedhessétek. Isten akaratát pedig csak úgy cselekedhetnek, ha leültök Krisztus lábaihoz, és Tőle tanuljátok meg azokat az igéket, amelyek a ti üdvösségetekre, a ti megtartásotokra valók.

Ne keressétek a mély tudományokat, az alig érthető bölcselkedéseket, mert azok a ti lelketeket nem viszik előbbre, nem emelik feljebb! *Csak a munka becsületes elvégzése, az őszinte beszéd, helyes cselekedet visz előbbre, az egyenleti az utatokat.* Ha így cselekesztek, ha magatok mögött helyesen elvégzett életet hagytok, akkor megelégedéssel tekinthettek vissza, mert akkor Isten megadja a megelégedést és a békességet a lelketeknek, hogy örülhessetek a munkátoknak. Nem mintha a magatok akaratából cselekednétek volna, vagy a ti erőtekből és képességeitekből termeltétek volna ki a jó eredményt! Nem; Isten kegyelméből történt az, mert Isten kegyelme nélkül a lelketek meg sem tudja ismerni a jót és igazat. *Csak ha az Isten kegyelme irányítja az értelmeteket, a lelki megmozdulásaitokat, az érzéseiteket, akkor tudjátok helyesen megítélni itt a mulandóban, a látszat világában, hogy mi az örökkévaló jó, mit kell megtartanotok, és mit kell elhagynotok; mit kell fontosabbnak tartanotok, és mit kell hiábavalónak ítélnetek.* Ez a ti munkátok. Hiszen az egész természet, az egész zürzavar, káosz, ez az egész szenvedéssel és gyötrődéssel összekevert öröm és boldogságkeresés mind a helytelen tájékozódás következménye, mert az ember, mivel bukott lélek, keresi a boldogságot, keresi a megoldást, de nem találja meg, s azért a természete önzővé lesz, és csak a maga hasznát keresi, a maga javát akarja munkálni.

Pedig Isten nem erre teremtette az embert. *Egymás boldogságán munkálkodni, egymás érdekét szolgálni: ez hozza el a kívánt eredményt, a közös megelégedést, a közös megértést és a közös boldogságot. Mindenkinek el kell végeznie a maga munkáját! Senki ne idegenkedjék a munkától, mert legyen bár az a legutolsó, a legmegvetettebb munka, ha becsületesen, végzi az ember, annak igazi jutalma el nem marad. Ha a csatornatisztogató becsületesen és tisztességesen elvégzi munkáját, munkájának érdeme nagyobb, mint azé, aki tudományokkal foglalkozik, de helytelen tudományt szed magába és helytelen tudományokat tanít. Az ilyennek a dicsősége — ha az egész világ magasztalja is, ha hírnév övezi is — elmúlik, mint füst és pára, s ő maga alázuhan a sötétségbe, míg a csatornatisztogató becsületes munkája révén felmagasztaltatik. Semmiféle munka, semmiféle szolgálat ne legyen tehát terhes, vagy szégyellnivaló, csak a helytelenül elvégzett munka, a becstelenül eltöltött élet legyen szégyellnivaló előttetek, még ha dicsőség követné is azt a látszat szerint. Az alacsonyabb rendű szellemeknek ugyan, akiknek még a jóról és a rosszról való fogalmuk nem tisztult meg, kisebb fontosságú munka jut osztályrészül, de nem azért, mintha a Gondviselés őket kisebb rendű szellemeknek ítélné, hanem mert így kisebb számukra a tévedési lehetőség.*

Azért senki ne törtesse nagy feladatok után, mert a nagy munkánál, ha Isten nélkül munkálkodik, ha emberi tudására, emberi bölcsességére támaszkodik, nagyobbat tévedhet, és nagyobb rombolást vihet véghez a lélek, mint a kicsiny munkakörben. Aki a kicsiny munkát becsületesen, legjobb akaráttal és tisztességgel végzi el, az tölti be földi hivatását tisztességesen és Isten előtt is helyesen; annak jut az a békesség, az a megelégedettség, amelyért sok irigyelt szellem vágyódva tekint fel reá. Ne igyekezzetek hát se a tanításra, se a hírnévre, vagy dicsőségre, se nagy hatáskörre, hanem a kicsinyt végezzétek el legjobb tudásotok szerint, a kicsinyt világítsátok át, és nagy, hihetetlenül nagy lesz az eredmény! Ti, akik megismertétek az igazságot, akik előtt dereng a valóság, már más szemmel nézitek, és

más ítélettel bíráljátok meg a világi dolgokat, a múlandó dolgokat is, mint azok, akiknek az igazságról csak igen kicsiny, halvány fogalmuk van. Ez a múlandó világ csak átmenet; azért senki ne tekintse ezt se érdemnek, se büntetésnek, se bűnhődésnek, hanem tekintse Isten kegyelmének, és örüljön élete minden napjának; örüljön a legkisebb munkának is, amit el kell végeznie. Mert a legkisebb mozdulattal is, amivel jót és helyeset cselekesztek, Isten ügyét, Isten akaratát vizitek előbbre a mulandóban; és amit a mulandóban előbbre viztek, az a ti üdvösségeteknek biztos kialakulását hozza el a ti részetekre az Örökkévalóságban.

A HIT JUTALMA

A munka definíciója. — A zűrzavart rendező isteni erők. — Nem a munka fokozata, hanem az elvégzés lelkiismeretessége minősíti a lelket. — A csüggettség a hit hiánya. — Akinak Isten jutalmat ad, azt kemény csomagolásban juttatja hozzá.

A természettörvény szelleme az az igazság, mely jóért jóval, rosszért rosszal fizet. Az ember az igazság ismerete nélkül nem éppen olyan állati életet él-e, mint a többi élő lény, nem éppen úgy kell-e elpusztulnia az elvek harcában? Ő is testtel fizet a testiségért. Azért kell tehát küzdeni és fáradni, hogy az emberiség a testiség könyörtelen hatalmától megszabadulhasson. A minden hiúságtól mentes cselekedet jutalmul a lelkiség, illetőleg szellemiség ajándékát hordozza magában. Hiszen a magunk helyén, mi is olyan munkákkal foglalkozunk, amelyek a mi igazságunknak megfelelő életfeltételt jelentenek. Mi is tanulunk és kutatunk a magasabb rendű anyag világában, és mi is alkotunk olyan dolgokat, amelyekért nagy hasznot kapunk, de ez a mi munkánk nem az anyagba való belesodródást, hanem az anyag hatalmától való eloldozást jelenti. Az elvek megvalósítása közben jön rá minden teremtett emberi lélek arra, hogy jó vagy rossz irányban halad-e a fejlődése. A földön is minden becsületes munkálkodás meghozza a maga jó eredményét, csak kitartással és Istenbe vetett hittel és bizalommal cselekedjék az ember jót és igazat, ne pedig azért, mert érte rendkívüli elismerést vár, hanem azért, mert kötelessége. *Azonban* a megtévesztés szelleme, mely mindenben benne van azokon keresztül, akik már behódoltak neki, vagy akiknek még a jóról nincsen is fogalmuk, *mint* kísértés ostromolja és támadja őt. Ezzel eltéríti az embert az egyenes útról, és zűrzavart, káoszt támasztva az ember körül, még a kilátásait és reményeit is elfedi, hogy az igazságtól elvegye a kedvét itt a földön. Tulajdonképpen a munka küzdelem az ellentéttel a létért: mert a gonoszság az életükre tör az embereknek, mégpedig nem másért, csak azért, hogy a maga életét, a maga jólétét biztosíthassa a földön. Mi más a gazdagság után való hajsza? Mi a dicsőség után való törtetés? Mi a hatalomra való vágy, az egymást eltipró tülekedés? Egyiknek a másik fölé emelkedni akarása, hogy az *én* minél teljesebben kiélhesse az élet nyújtotta örömeit és előnyöket, az a törekvés, hogy elvegye mástól azt, ami a saját *én*-nek kívánatos, hogy a maga céljait szolgáltassa másokkal.

A szellemvilágban mindez lehetetlen. Aki nem dolgozik, annak nincs; aki rosszat dolgozik, aki rombol, arra rászakad a törmelék és maga alá temeti. És vajon hol kezdhethné el a munkát az, aki előtt a törmelékekből egész hegyek állnak? Bizony sohasem lenne vele kész a lélek, ha Isten meg nem könyörülne rajta. Tehát meg kell tanulnia az engedelmisséget, a lemondást, a békességes túrést. Először biztos támpontot kell keresnie a léleknek, hogy megállhasson, amikor az isteni kegyelem munkába állítja azokat az erőket, amelyek a zűrzavart rendezni vannak hívatva az emberi lélek körül. Ezek idézik elő azokat a csapásoknak nevezett kétségbeesztő, láthatatlan, érthetetlen célzatú fájdalmakat és vereségeket, melyek ha fel is emelnek, de amikor végig viharzanak, a lelket a mélybe sújtják. Ezek azok az égiháborúk, melyek telítve vannak sötét felhőkkel és befedik a jövőt, a reményt az ember lelki szemei előtt. Ezt hit nélkül nem éli keresztül senki emberfia; azért kell a hit és remény, hogy a zivataron keresztül is láthassa az ember a szerető Isten kezét, s ha könnyezve is, de

megadással engedje magát vezetetni tovább, tovább, életeken keresztül, míg a romboló erők elvégezik a törmeléken a munkát. *Ez azonban csak látszat szerint volt rombolás, mert a nagy csapások, a lelki megrendülések alatt azok a tomboló erők rendezték. minősítették a törmeléket, és beosztották a kegyelem feldolgozó műhelyébe. A Kegyelem pedig kiosztja az elvégzendő munkát, mikor a közösség törmelékét őrlő nagy géphez állítja az egyént, kis részletmunkát bízva rá, amelynek elvégzésével apró örömök is járnak. Igen, az élet taposómalmában is nyílnak örömvirágok, apró boldogságok. De becsületesen kell elvégezni a munkát, amit a sors az életben kiró az emberre. Azért ne panaszkodjék senki sorsa ellen, mert nem véletlenül oszt a végzet; s ha itt a hazugság világában is feltűnik a becsületes, megbízható munkás, és elismerést, megbecsülést szerez magának az igazágtalan feljebbvaló előtt is, mennyivel több és értékesebb azoknak elismerése, akik szerető szívvvel kísérik a javuló lelkek sorsát útjukon! És hogyha látják, hogy megbízható, és nem él vissza javuló helyzetével, könnyebb, de felelősségteljesebb munkába állítják, hogy többet végezhesen kevesebb idő alatt.*

Azért nem szabad így beszélni: „Miért kell nekem ezt vagy amaszt elszenvednem, miért kell alantas munkát végeznem, miért kell mások szeszélyét túrnöm, miért kell a gonosznak engedelmeskednem? Hiszen ennek nincs célja!“ Te nem tudhatod emberi eszeddel elbírálni, mi volt a célja veled a Gondviselésnek: te csak végezd a munkádat becsületesen, mert a te szerető mennyei Atyád tudja, miért állított téged oda, ha az előtted nem látszik is méltányosnak. Ne keresd a „szemet szemért“ igazságban a magyarázatot, hogy most kell fizetned a múlt bűneiért. Aki engedelmes és hűséges gyermeke akar lenni Istennek, az akár fent, akár lent legyen is munkába küldve, pontosan végzi el azt, amivel őt végzete megbízta, s megnyugszik abban, hogy mindenre világosság derül a szellemi életben. A földi élet csak előkészítő tanfolyam, melyet az ember jól-rosszul elvégez; de a tulajdonképpeni munka a megismeri és magatokévvá tett igazság értéke szerinti osztályokban csak azután kezdődhetik. A földön csak a látszata van meg a jónak és a rossznak; maradandó értékek nincsenek rátok bízva. Azért ne búsítson senkit az, hogy nem végzett nagyobb szerű munkát, vagy hogy a munkáját és jóakarát siker nem koronázta. Az a jóakarát, amelyet munkájába belevitt, nem vezett kárba, ha e világban elveszetteknek hiszi is. Ott vannak az eredmények felsorakoztatva a mindent megőrző láthatatlanban, ahol azok, mint nagyszerű munkaeszközök készen várják létrehozójukat. Nem is hiszitek, milyen varázslatos hatásuk van ezeknek az elfelejtett és hiábavalóknak hitt jóra törekvéseknek és sikertelennek látszó küzdelmeknek. Óh, hányszor van alkalmuk a keserűséggel terhelt lelkeknek a bibliai csodákat átélniük munkájuk eredményeképpen! Hányszor fakad a keserűségből örömteljes hálaimádság az igaz Isten gondviselő szeretetéért, amiért ezeket a nagy szenvedéseket és küzdelmeket átélni engedte nekik, amelyek a földön semmi eredményt sem mutathattak fel! Ez a keserűség a hit hiánya, gyermekeim; mert a földi ember igen szűk hatáskört tulajdonít a mennyei Istennek; azt hiszi, hogy amit nem lát, ahová ő elérni nem tud, ott már az isteni hatóerő is megszűnik. Nem tud hinni az örök jóságban, amely az életet hordozza; nem hisz az Igazság megmásíthatatlan erejében, mert elszedíti a múlandóság káprázata, és nem tudja megfigyelni azokat a mozzanatokot, amelyekben az igazság magvai egymás után életre kelnek és küzdelmet vívnak a hamis látszattal, amíg a lónak látszatát megdöntve, egy fokkal közelebb viszik a valóságot a tiszta igazság elvéhez. Az ember türelmetlen, nem tudja kivárni, míg az igazság letisztítja magáról a hazugság ráhullott porát-szennyét és a jónak látszatát, mert azt hiszi, hogy a víz fodrában megcsillanó fényesség a nap, amely világít.

Legyen bár az ember a jóra és igazságra törekvő, mégis beletéved a mulandóban megjelenő káprázat csillogásába. Örül a könnyű sikernek, a fáradságnélküli eredménynek, a gyors győzelemnek, mert nem tudja, hogy ha az Isten valakinek igaz értéket akar adni, azt kemény és szorosban burkolt csomagolásban adja, mert ha ezek az értékek olyan könnyen hozzáférhetők volnának, ellopná a gonosz, mielőtt valaki magáéinak nevezhetné. Azért

akiknek az Úr sok szenvedéssel és megpróbáltatással teljes életet adott, örüljenek annak a napnak, amikor az Úr angyalai az utolsó göngyöleget is lehántják a halál pillanatában azokról az értékekről, amelyek eddig, mint lelki magvak értek meg a lelkükben, mert ezek lesznek azok a kelendő értékek, amelyeken igaz boldogságot, zavartalan békét és bizonyosságot vásárolhatnak maguknak. Ezekkel az értékekkel urává válik a lélek a változások törvényének. Nem tartozik többé engedelmeskedni a halál parancsoló hatalmának, mert munkájával marandó javakat szerezhet, és nemcsak önmagának biztosít helyet az örökkévalóság világában, hanem azoknak is segíthet, akik még a látszat délibábját kergetik, és nem látják az alattuk tátongó mélységet. A szeretet az a hatalom, amely kitágítja a lehetőségeket, és új lehetőségeket teremt, amelyeket kihasználva, a kicsiny teremtett szellem is a mentés munkáját viheti véghez. És minél nagyobb a világossága, annál nagyobb az áttekintőképessége, és annál több eszközt használhat, ilyen *eszköz* a ti korotokban a spiritizmus. Ti betekintetek a szellemek világába és meggazdagodtok bizonyossággal. A bizonyosság is fegyver a látszat hatalma ellen. Használjátok hát békességgel életetek napjaiban, hogy mire lehámlik a burok — amely nemcsak a látható testet jelenti, hanem a feladat elvégzését is, amelyet a születés törvénye átadott — a magatok megjelenésével azok a kötött életformák és az azokba rejtett fluidok és *természetes erők is* kibontakozást nyerjenek.

Ha ezeket a töletek telhető legjobban elvégeztétek, akkor a földi élet nyereség volt számotokra akkor is, ha lenről, akkor is, ha fentről jöttetek, mert merítettetek a mélyből, és szellemetek jóra törekvésével, igaz, becsületes cselekedeteitekkel rögzítettétek a magatok lelkének jó törvényét a változások világában, nyomot hagytatok magatok után még akkor is, ha azt látszólag betakarta a fel nem ismerés, a tévedés pora. A valóság szellője lesöpri róla azt; és ezer meg ezer hasonló lelken látjátok majd előtűnni a saját lelki vonásaitokat. Óh, ez szép és boldogító felfedezés a szellem részére! Azért tisztítsátok meg ezeket a vonásokat a múlandóság elősdi mohától, hogy az isteni fény ragyoghassa be, és úgy készüljete a boldog átváltozásra!

A HIT TARTALMA

A spiritizmus igazi célja. — A testvér szó benső jelentősége. — A lényeges és a lényegtelen különválasztása. — A félmegettérés veszélye. — A jövő élet alkalmaira számítani nem lehet. — Minél többet tud valaki, az ellentét annál körmönfontabban környékezi meg. — Az összetartás ereje.

Azon az úton, amelyen én vezetlek titeket, folyton adtok-vesztek, cseréltek; a szellemvilágból folyton újabb világosságot nyerlek, ti pedig leadjátok a magatokéivá tett tapasztalatokat, amelyek nyomán új életet, új világosságot árasztathatok magatok körül azoknak lelkében, akik nyomon kísérek titeket. Mert mint a fénylő világosság az éjszakában, úgy vonultok át a ti életetek napjaiban azoknak a titeket éber szemmel vizsgálóknak a szemei előtt, akik feltekintenek rátok, akik mindazokat a hatásokat lesik a lelketekben, amelyeket ők a maguk lelkéből kitermelni elmulasztottak. Ezek figyelik, mit hoz számotokra a holnap, mit hoz számotokra a jövő, ha ezen az úton jártok, amely utat nem ti magatok választottatok, hanem amelyre a Mindenható kegyelme vezetett titeket. Nem ti magatok választottátok, hanem az isteni kegyelem irányított titeket erre az útra, amelyen fokról-fokra el kell hagynotok azokat a terheket, azokat a hiábavalóságokat, amelyeket a föld és a test rak rátok azzal az étellel, amelyet élnetek kell, amely élet előre kirendelt pályátok volt, de amely életet a magatok világosságával, a magatok érzelmi melegségével nektek kell fénylővé és termékenyvé tennetek. Fénylővé kell lennetek a magatok részére előre, hogy el ne tévelyedjete, mert hiszen nektek folyton-folyvást az árral szemben kell haladnotok. Az árral szemben való haladás annyit jelent, hogy percről-percre, pillanatról-pillanatra ellentéteket, ismeretlen és ismert alakulatokat kell leküzdenetek, átvilágítanotok és járhatóvá tennetek

először a magatok lelke számára, azután pedig azok számára, akik akár a szeretet, akár a vérségi kötelék által hozzátok vannak kapcsolva. Járhatóbbá, kellemesebbé, könnyebbé, igazabbá és tisztábbá kell tennetek az életetek napjait; és hogy ezt meglehessétek, hogy ehhez erőt nyerjete, szükséges, hogy lépésről-lépésre tájékozódni tudjatok a sötét rengetegben.

Ehhez pedig a világosságot csak felülről kaphatjátok, Istentől, aki benneteket hívott, aki benneteket erre a földre állított. Igen, ő irányított titeket erre az útra, ő nyúlt le értelek a lelketeknek azon a kicsiny, érzékeny pontján keresztül, amely telve vággyal az igazabb, jobb, tökéletesebb után, kereste, kutatta az örökkévalóval való kapcsolatot. És amikor a lelketek elérte ezt a kapcsolatot, akkor mindazok az eszközök, amelyek addig ezt a célt szolgálták, fokról-fokra hatályon kívül helyeztetlek; mert hiszen az eszköz csak addig tölti be hivatását, ameddig csakugyan eszközül szolgál. Egy ilyen eszköz, amely a lelketekben az örökkévalóság kapuját megnyitotta; a szellemvilág létezésének, a halál utáni élet törvényeinek megismerése, hogy a ti életetekben ebben a nagy zürzavarban, ebben a próbákkal megrakott állapotban el ne veszítsétek a hiteteket, a reményeteket, hanem tudjátok azt, hogy nem vagytok a véletlen játéka, mivel mindennek oka és célja van, és ennek az oknak a megismerése, ennek a célnak a megközelítése a ti földi életetek hivatása. Isten kegyelme ezt a kicsiny jóakaratot, ezt a tétovázó keresést megáldotta és megszentelte a ti részetekre, és kapcsolatot hozott létre a szellemvilággal a ti megerősítésetekre, a ti megtisztulásotokra, hogy ezáltal a főcél, a Vele való közvetlen kapcsolatot elérhessétek. Nem az tehát a célja a spiritizmusnak — mint nagyjában a földi emberek hiszik és gondolják — amit ti „munkálkodásának neveztek; mert nem az a fontos, hogy ti az előttek jelentkező szenvedő, világosságot és megnyugvást kereső szellemegyedeket a magatok világosságával megtelítsétek; ez csak másodlagos cél, kisebbrendű, másodlagos munka. Az elsődleges cél a magatok lelkének megvilágosodása, az, hogy *ti magatok tanuljatok*. Ez fontosabb mindennél. Mert amikor tanultok, a szíveteket, lelketeket kinyitjátok és az értelmekkel hozzátapadtok ahhoz a megnyitott ajtóhoz, akkor azon keresztül az igazság szavát halljátok, amely nem feltételezett igazságokat, nem lehetőségeket mond nektek, hanem mindenkor a valóságot, amely a ti értelmi képességeitek szerint a tiétek lehet; mindenkor azt a törvényt mutatja meg nektek, amely törvényt a magatok képzettségével és haladottságával betölthettek, hogy a szíveteket-lelketeket a mennyei példa, a mennyei modell után képezhessétek ki, s megmutatja a forrást, ahol a ti elfáradt, eltikkadt és szomjazó lelketeket felfrissíthetitek, hogy újabb munkára, újabb feladatokra legyetek képesek.

Új állomás ez, amelyen találkoztatok, hogy a lelketek érzéseit egymással megismertessétek, vágyaitokat közölhessétek, gondolataitokat kicserélhessétek, aggodalmaitokat, kételkedéseiteket lerakhassátok, hogy továbbhaladhassatok az élet útján, amely előttek van, amely — mint ismeretlen vadon — a maga sötétségével, áttekinthetlenségével mindegyikötök előtt ott áll. Ez az együttes, a lelki közösségnek ez a tudata, ez az összekapcsolódás erőt nyújt nektek, hogy együttesen haladjatok át ezen a sötétségen, amely előttek áll, hogy egymást segítve, bátorítva, egymás kezét fogva el ne maradjatok, el ne tántorodjatok s el ne tévedjete a céltől, hanem ott egymásra találva, szívvel-lélekkel örülhessete az eredménynek, amelyet egymáson, egymásban elértetek. Ezáltal a ti példátok mint ragyogó világosság áll ott a titeket szemmel tartó szellemek előtt is, amelyen tik felbuzdulva megbátorodnak, megerősödnek, és a ti nyomotokon haladva tökéletesednek. Így építhetitek ki a ti mindennapi életetekkel, lelhetek kisugárzásával és azzal a szeretettel, amely titeket egybekapcsol, amely titeket jóra és igazra képesít, a magatok részére is azt a védett helyet, ahol nem kell, mint az üzött vadnak, bolyonganotok a világ meg nem értése előtt, hanem megpihenhettek egymás szeretetében, egymás jóra való törekvésében, egymás támogatásában. És amikor egymás kezét fogva, egymás szemébe nézve, egymás lelkében kutatva, az imádság szárnyain hálaadással emelkedtek fel az Isten felé, aki felettetek van és gondosan ügyel minden lépésetekre, akkor megérezitek annak igazságát, amit a mi Urunk az Őt követők számára a földön hagyott: „Ahol ketten-hárman összegyűltök az én nevemben, én

veletek vagytok”. Érezték meg az ő közelségét mindannyiszor, amikor összegyűltök, arról a szeretetről, arról a megértésről, arról a nemes és jóakarató törekvésről, amely mindnyájotok lelkét átsugározza. Amikor ezt mondjátok egymásnak: *testvérem*, akkor érezték át, hogy csakugyan egy Atyának gyermekei vagytok, egy cél felé haladtok, egy feladatot teljesítetek, és a lelketekben érzitek ezt a szót megvalósulni, igazzá lenni: szeretet; egymást szerettitek azért, mert látjátok egymás lelkében az időről-időre, napról-napra tökéletesebben kiábrázoló Krisztus arcát abban a jóban és igazban, amelyet érzéseitekben, gondolataitokban, cselekedeteitekben megvalósítottatok abból, amit ő hagyott rátok örökségképen.

Mert más a földi ember kötelessége és más a testétől megszabadult szellemé. A földi ember feladata az, hogy lépésről-lépésre felismerje a fontosat, az örökkévalóban felhasználható értékeket; folyton-folyvást osztályozza az eléje kerülő dolgokat, amelyek szükségesek, vagy feleslegesek a lélek részére. Ha a bennetek élő Krisztus Lelke úgy ítéli, hogy sok felesleges és szükségtelen dolog van, amiért meg kell alkudnotok, vagy éppen el kell mulasztanotok a lelketek ápolását, a lelketek erősítését, és el kell hanyagolnotok az örökkévaló kapcsolatot: akkor legyen erőtök a feleslegeseket lépésről-lépésre elhagyni. El kell hagynotok a mulandót az örökkévaló felé vivő úton, hogy felszedhessétek azokat az értékeket, amelyek azután folyton szaporodnak, folyton sokasodnak, s akkor olyan kincsekkel gazdagodtok meg, amelyek Isten országában is értéket jelentenek, hogy amikor elérkezik földi napjaitok vége, amikor a napotok bealkonyul, és már-már a halál árnyéka terjeszti ki sötét szárnyait, legyen mit szorongatnia a lelketeknek, amit magatokkal vihessetek. hogy gazdagon térhesselek meg oda, ahova már nem úgy mentek, mint ismeretlenbe. Mert mire oda megérkeztek, ott titeket váró és segítő jóakarató testvérekkel találkoztok, akik nem lesznek előttetek idegenek, mert ismeri őket a lelketek azokon a gondolatokon és érzéseken keresztül, amelyekkel titeket az úton erősítettek, bátorítottak, segítettek és világosítottak. Amikor a hajós a viharos tengeren már nem tudja, hogyan küzdje le a vihar hatalmát, amikor már-már veszélyeztetve érzi a hajót, az egyetlen alapot, mellyel reménysége szerint még céljához érhet, akkor minden értéktelent, minden hiábavalót kiszór, hogy a hajónok kisebb megterhelése legyen, és ne legyen túlságosan kitéve az erők harcának. Ti is, testvéreim, az élet viharzó tengerén ezer meg ezer megpróbáltatással küzdve nem tehettek mást, mint hogy minden hiábavalóságot, minden földhözköttöttséget, mindent, ami a testnek vágya, célja, és talán ma még nagy érléket képvisel előttetek ezen az úton, hányjátok ki az életetek hajójából, hogy minél kevesebb ütközéssel kelljen megküzdenetek.

Mert hiszen, mint mondtam, az árral szembe haladva mindenkinek meg kell vívnia a maga küzdelmét, a maga harcát; mindenkinek helyt kell állnia a maga próbáiban, és diadalra kell vinnie az életében azt az igazságot, amelyet ő értéknek fogad el. Ti pedig mindnyájan elfogadtátok a Krisztus igazságát; mindnyájan elfogadtátok azokat az igazságokat, amelyek a lelketeket jobbá, nemesebbé, világosabbá, tisztábbá alakítják át. Amikor pedig elfogadtátok, akkor el is pecsételtétek magatokat azzal a felajánlással, amelyet az Ő oltárára helyeztetek, és ezzel felesküdtetek Krisztus zászlójára. Ti tehát Krisztus igazságának, Krisztus eszméjének katonáivá lettetek. Ti ehhez a zászlóhoz nem válhattok hűtlenné. Hiába hiszitek, hogy szabadok vagytok, és tehetitek, amit akartok, hogy határozhattok önmagátok felől: én azt mondom, nem vagytok szabadok, nem szakíthatjátok ki magatokat hűtlenül Krisztus közösségéből; nem rendelkezhetek magatok felett, sem az életetek felett, mert a ti részetek többé nem a bizonytalan élet, a bizonytalan keresés, hanem a ti vezéretetek a Krisztus eszméje, a Krisztus gondolata, a Krisztus igazsága, és nektek ehhez az igazsághoz hűeknek kell maradnotok. Mert ha hűtlenné váltok, akkor kiestek az ígéretből, amelyet Krisztus elejétől fogva az igazaknak, a hűeknek adott. Ha hűtlenné váltok, akkor hiába vártok annak az ígéretnek a betöltésére. Nektek abban kell munkálkodnotok, abban kell fáradnotok, hogy ezt az eszmét először a magatok életében vigyétek diadalra, azután pedig a ti életetekre keresztül

e világnak mutassátok meg, hogy csakugyan a Krisztuséi vagytok, hogy a ti életetek nem múlandó, nem testi élet, hanem már ebben az életben felemelt és érdemeseknek talált benneteket az Úr arra az eljövendő magasabb rendű életre, amelyet kerestek, és amelyért fel kell áldoznotok azokat a hiábavalóságokat, amelyek még most talán eggyé tesznek titeket azokkal az emberekkel, akik még nem jutottak el a Krisztus igazságának megismerésére.

Nagy és nehéz feladat ez! És hogy ezt csakugyan el is végezhessétek, újra meg újra fel kell ajánlanotok a múlandó életben a lelketek érzéseit, hogy Istennel szövetséget kötve, ő segítsen titeket ezen a nehéznek tetsző úton, hogy győzelmesen harcolhassátok meg azt a küzdelmet, amely előttetek áll. *Ha ezt nem cselekszitek*, ha elfordultok az igazságot árasztó Naptól, és csak a lelketek felét, harmadát, vagy negyedét adjátok oda ennek a munkának, a többi részét pedig megtartjátok magatoknak, a múlandóságnak, akkor a lelketeknek az a része elcsenevészedik, mert nem járhatja át az Istennek éltető világossága és éltető ereje, az az elcsenevészedett, romlandóságba zuhanó rész pedig elvonja a lelketek Istennek felajánlott részét is attól az erőtől, úgyhogy nem élhettek sem a világnak, sem pedig az örökkévalóságnak. *És akkor a leszámolás idején egy hiába elpazarolt élet áll mögöttetek, amelyet megbántok, mert jóvátehetetlennek és kiigazíthatatlannak találjátok, és keserű könnyhullatással siratjátok meg.* Akkor aztán hiába áll a sátán kísértő és hódító maszlagja a gondolataitok mögött, és hiába vigasztaljátok magatokat *azzal a gondolattal*, hogy „majd máskor, majd az elkövetkezendő próbákon, majd az elkövetkezendő életben jóváteszem, majd akkor megfizetek, majd akkor az egész lelkemet átadom Istennek!“. Balga a ti reménykedésetek, amikor könnyelműen elhiszitek a sátánnak ezt a csalogató szavát! Hol van az az idő, amelyet erre szántok? *Rendelkezhettek-e csak a ti mostani életeteknek egyetlen napjával is?! Annál kevésbé rendelkeztek hát az elkövetkezendő életek alkalmával és lehetőségeivel! Hiszen Isten nem kötelezte Magát arra, hogy nektek még életeteket ad!* Hiszen ti nem vagytok magatokért; az életnek minden napja, minden órája a kegyelem ajándéka, melyet ti a magatok javára, a magatok haladására felhasználhattok. Annál kevésbé kötelezte magát az Igazság Törvénye, amely minden cselekedetet, minden történést a másik történés folyamányaként sorakoztat fel az életetekben.

Ha tehát elmulasztottátok a magot elvetni, nem várhattok aratást. Ha nem használjátok ki mindazt, amit az Isten a mában adott, ha elszórjátok, elpazaroljátok azokat az értékeket, amelyek felett ma rendelkeztek, akkor nem reménykedhettek abban, hogy ezekkel az értékekkel később újra találkozhattok. *Mit tudjátok, hogy vajon a test levetése után — vagy még a test levetése előtt is — mi vár rátok: nem különít-e el benneteket a végzet vihara, nem sodor-e el messze tájakra, ismeretlen állapotokba, ahol a kegyelemről nem is hallotok, s talán még az emlékezetetekből is kivész azoknak az igazságoknak világossága, amelyek ma előttetek ragyognak?! Az ember túlszámítoottsága, csekély ismerete, tájékozatlansága az, amelynek révén Őt a kísértő így bujtogatja.* És minél többet tud az ember, minél nagyobb ismerettel rendelkezik, annál körmönfontabban igyekszik őt tévedésbe vinni a sátán, hogy eltérítse arról az egyenes útról, amelyet Isten kegyelméből akkor ismert meg, amikor Isten lehajolt hozzá, hogy felsegítse őt. Mert Isten minden ember lelkéhez lehajol azokban az alkalmakban, azokban a bizonyságokban, amelyek által az ember megismerkedik az igazsággal, és ez a lelke mélyéig bevilágít s ott szorongást hoz létre; mert abban a pillanatban felbomlik az igazság és a hazugság közt az az egymásba kapcsolódás, melyet az ember az önmaga értelmével nem tudott észrevenni, s megindul a jónak a rossztól való elválása, elkülönülése. Ezt a folyamatot minden alkalommal igyekszik a megtévesztés szelleme kihasználni, hogy az embert ebben az első munkájában megakadályozza. De nem hagyja nyugton akkor sem, amikor már nagy és értékes eredményekkel rendelkezik az emberi lélek. A fényt nyomon kíséri az árny, a megtévesztés árnya, s minden lehetőséget felhasznál, minden kicsiny rést elégnék talál arra, hogy beszivárogon a tudatba és ott igyekezzék az igazat hamisnak feltüntetni, a hamisságot pedig az igaznak, az értékesnek ruhájába öltöztetni, s úgy

megmutatni az ember ítélő, vizsgáló szemének, hogy amikor az ember a maga ítéletével hozzányúl a gonosz látszatba burkolt jóhoz, azt eldobja magától, s ezzel értéktelenné tegye az addigi munkáját és eredményét, ellenben a látszólagos jóval magához emelje a gonoszt s átadja a szívét a tévelygéseknek, hogy ezek a tévelygések elvégezhessék rajta romboló munkájukat.

Ezért fontos az, testvéreim, hogy ezen az úton mindnyájan rendületlenül kitarthatok Istennek igazságai mellett, azok mellett az igazságok mellett, amelyek az életnek minden rejtélyes mozdulatára világosságot vethetnek, és minden pillanatban megadhatják a tájékoztatást az életetekben. Fontos, hogy a szeretet kössön össze benneteket egymással, az a megértő szeretet, amellyel a tévedésmentes igazság felé vezethetitek egymást. Mindenesetre nehéz és nagy feladat ez, mert aki a tévedés útjára lépett, azt nehéz visszaterelni az igazság útjára. Ezért adja az isteni vezetés az igazi szeretet mellé az alázatosság erényét, hogy ilyenkor önmagatoknak sem testi, sem lelki érdekét nem tekintve, álljatok meg rendületlenül az alázatosság és a szeretet útján, és várjátok ki türelemmel azt az időt, amikor a ti testvéretek elfogadóképes, hogy ezen keresztül a lelkében az igazságot erőteljes felemelő alkalmatosságnak használhassa fel, és hogy szeretettel bekötözzétek, meggyógyítsátok azokat a sebeket, amelyeket a tévelygés útján a tövisek ejtettek a lelkén. Amikor az igazság keresésére összejöttök, hogy a lelketeket műveljétek és a lelketek igaz és jó érzéseivel világíthassatok a sötétségbe, dermedtségbe száműzött lelkek világaiban, vessétek le magatokról a külső ember megtévesztő ruháit; hagyjátok kint azokat a dolgokat, amelyek titeket a meg nem értésben, a tévelygésben vezérelhetnek; hagyjátok kint a gőgöt, az önzést, az előítéletet, az egymás feletti ítélkezést, a címet, a rangot, a tudományt, a dicsőséget, a hírnevet. Hagyjatok kint mindent, mintha csak abba a kriptába lépnétek be, amely a testetek elporladását várja, ahol már minden hiábavalóvá válik, ami a földi embert nagygyá és értékessé tette a világ szeme előtt, ide a ti igaz lelki törekvéseiteket, a ti szereteteket, a ti alázatosságotokat, segíteni vágyásotokat, a Istennel összekapcsolódásra váró lelketeket hozzátok be; úgy lépjétek be, mintha az örökkévalóság kapuján lépnétek be, kint hagyva mindent, ami a világ szerint való. Legyetek egy rövid időre *szellemek*; kezdjétek megtanulni azokat a szokásokat, amelyeket úgyis föl kell vennetek, amikor megtértek ide hozzánk; mert hiszen Isten előtt minden dicsőségetek, minden tudásotok, minden eredményetek por és hamu. Isten a ti lelketek alázatosságát nézi, a Feléje való vágyódásokat keresi, hogy abba bekapcsolódhassék, és szent Lelkével munkálkodhassak rajtatok, hogy megmentsen titeket a halálból az életre.

Ha valami bánatotok, valami szomorúságotok van, olyan szomorúság, amelyre Isten szent Lelke vigasztalást adhat, hozzátok ide, hogy Isten letörölje a szemetekről a könnyeket, és vigasztalást nyújthasson nektek. De ez elé a vigasz elé ki kell tárnotok a szíveteket, hogy elfogadhassátok ezt. Mert Isten előtt nincs olyan bánat, nincs olyan veszteség, amelyet az Ő szeretete ne tudna eltörölni, ne tudna helyrehozni a szívetekben. Ha a lelketek meglelt szomorúsággal és terheket hordoz, amelyeket alig-alig tudtok lerakni, hozzátok Isten elé; ő felolvasztja a ti terheteket az Ő ígéretével, az Ő vigasztalásával, és azok leolvadnak a lelketekről, ha igaz hittel keressétek a Vele való kapcsolatot. Bánjátok meg bűneiteket, tévelygéseiteket, s ne szégyelljétek, hanem tárjátok ki Isten elé, és Ő megigazít titeket, megbocsát nektek, eltörli a bűneiteket, s visszavezet tévelygéseitekből az igaz útra, és ti ismét az Ő gyermekeivé lehettek. Ne tarthatok meg semmit magatokból és magatoknak, mert hiszen ti nem vagytok már a magatokéi, hanem az Istenéi. Minden Istené, így a ti gyülekezetetek, a ti együvé tartozásotok is, és ti e felett nem rendelkezhetek, hanem tifelettetek rendelkezik az isteni Gondviselés. Bízjátok magatokat erre a Gondviselésre, és higgyétek el, hogy „*Krisztus tegnap és ma és mindörökké ugyanaz*”. Ő nem másítja meg az ő kijelentéseit; azoknak betöltése az Ő számára éppen olyan kis feladat, mint nektek elindulni az ő útján.

Higgyétek el, hogy az ő kezében mindenképpen lehetségesek, de nektek a lelketeket ki kell

tárnotok Előtte; oda kell ajándékoznotok magatokat Őneki, hogy ő legyen a ti életetekben minden, ő legyen a ti célotok, ő irányítson titeket, ő szentelje meg a ti jóakarotokat és egyengesse a ti lépéseiteket, hogy majdan, amikor célhoz értek, megvilágosodjék előttetek az ő tökéletes igazsága, és halával boruljatok le Előtte, aki kiemelt titeket a háborgó habókból, és lépésről-lépésre vezérel az ő útján a ti engedelmisségeteken keresztül. Mert az engedelmes lelkeket keresi az Isten. Engedelmisséggel mindent megszerezhettek magatoknak. Ebben hinni kell, hogy a ti hitetek erőteljes legyen, hogy a sátán titeket erről az útról egykönnyen el ne tántoríthasson, és a viharok le ne sodorhassanak. Azért engedte meg az Isten, hogy a szellemvilág kapui megnyílhassanak előttetek, hogy betekintést nyerhessetek azokba az állapotokba, amelyek a felettetek és az alattatok levő világokból, mint képek tárulnak elétek. Tanuljatok, okuljatok, higgyetek és legyetek alázatosak, hogy Isten elvégezhesse a maga munkáját rajtatok keresztül a világon, hogy az ő akarata megszenteltessék mennyen és földön, mindörökké!

HITTEL AZ ÖRÖKÉLET ÚTJÁN

Az élet célja: Isten. — Egy-egy földi élet arra való, hogy benne a szellem az élet érlekeit megkeresse. — Az igazak jutalma. — Csak Istennel lehet nagyot véghezvinni. — A szellemvilággal való összekapcsolódás veszedelmes a felületes lelkek számára. — A propaganda káros volta. — Aki egy-egy kiválasztott erényt túlzottan gyakorol a többi erénnyel szemben, az leküzdhetetlen áramlatot sűrít maga köré. — Csak a hit erejével küzdhetők le az ellentétes fluidok.

Az élet célja: Isten! Istent keressük. Isten után vágyakozunk. Istent akarjuk megtalálni és Vele akarunk egyé lenni; Vele akarunk maradni az örökkévalóságban. Mert hiszen az a teremtés célja és a mi utunk célja is, hogy ott megpihenhessünk, és ameddig Ő jön látja, és az ő szándékaival megegyezik, Nála maradjunk míg új munkát, új célt tűz elénk. Most azonban még csak egy kicsiny földi állomásnál vagyunk; egyelőre minden léleknek az a legfontosabb, hogy felkészüljön arra a nagy Állomásra, ahová mindenkinek meg kell érkeznie: fejlődésének legközelebbi állomásához, hogy ott a múlandó élet terheit lerakhassa, és az örökkévaló élet békéjét, örömét, jutalmát felvehesse, amelyet neki az Élet Ura fenntartott. Szüksége van a léleknek az ilyen pihenőállomásokra az ő igazi hazájában, az örökkévalóságban, hogy ismét új erővel indulhasson új feladatok végzésére. Mert hiszen minden egyes feladattal új örömök, új eredmények részesévé válik. A kis gyermekek, akik iskolába kezdenek járni, rendszerint kézen fogva haladnak, hogy el ne tévedjenek, s nagyobb biztonságban érezzék magukat azokkal az eshetőségekkel szemben, amelyek a múlandó életben lépten-nyomon felbukkanhatnak. Védellemezték ti is így egymást azzal a szeretettel, amelynek már meg kellett erősödnie a szívetekben, hogy megmutathassátok az örökkévaló előtt, hogy van valami maradandó, valami igaz érték, amit innen magatokkal visztek; hogy ebben a sok változásban és viharban, amelyet átéltek, meg tudjátok különböztetni az értékest az értéktelentől, és széjjel tudjátok választani a mulandót az örökkévalótól s mindezeket elrendezni a lelketekben, a mulandóknál keveset időzve, ellenben az örökkévalók felé fordulva minden erőttökkel, minden akaratokkal, mert ezeket a lelketek értékesebbeknek ítéli. Amikor így előttetek áll az élet, s előttetek állanak mindazok az elvégeznivalók és mindazok a próbák, melyek felett diadalmaskodnotok kell ezzel a hittel, ezzel a szeretettel, forrjatok össze szeretetben egymást támogatva és Isten felé emelve a lelki tekinteteket, s Tőle várva a segítséget, az áldást, hogy a ti igaz és nemes törekvéseteket megáldja és megszentelje a mulandóban.

Mert a mulandóban kell megtalálnotok az örökkévaló értékeket; itt, ebben az életben, ebben a világban kell felismernetek azt, ami a lelketek javát szolgálja. Azért küldtek ide benneteket, hogy az igazság törvénye végig vonultassa a szemetek előtt mindazokat a

szenvedtető és gyönyörködtető állapotokat, amelyeket a jó és a rossz elvek hoztak létre ebben a világban és az örökkévalóban, hogy ezeket szemlélve kiválogassátok a magatok részére azt, ami valóban tápláló, hogy megerősödhesetek, és a ti igazi boldogságokat megmunkálhassátok. Elvek kormányozzák a világot; olyan elvek és igazságok, amelyek onnan felülről valók, vagy olyanok, amelyek a tévedésből valók. A tévelygés igazsága megmérgezi az életet és az életet körülvevő természetet; testet ölt, materializálódik körülöttetek, jelenségeket hoz létre. Ti ezekben a jelenségekben megütköztök, és fájdalmasan tapasztaljátok, hogy nem volt jó az út, amelyen eddig haladtatok, nem volt helyes, nem volt igaz az az elv, amelyet a magatokénak vallottatok és igazságnak hittetek. Más igazságot kerestek hát, más utat választotok, hogy a lelketek javát, óhajtóit, békéjét és boldogságát megtalálhassátok, Ezért vagytok itt a földön. Mert a ti lelketek mindig délibábot kergetett, a szívetek hamis érzések nyomán indult el. Az ítéletek hamis igazság volt, s ti ezt a hamis igazságot valóságnak hittétek, ez a hitetek pedig kárhozatot teremtett számotokra. A kárhozat gyümölcseit: a szenvedést, a nyomorúságot, a betegséget, a halált, az elmúlást, és általában, a fájdalmat szomorúan tapasztalta végig a szellem földi életének vándorútján és szomorúan sóhajt fel: „Miért is az élet, ha nincs pihenő, ha nincs egyetlen pont, ahol megnyugodhassam, és nincs egyetlen igazság, amelyből elindulhatnék, hogy megrögzíthessem a magam állapotát!”

Az ember élete a maga 60—70, vagy esetleg 80 évével nem más, mint kikelés a magból, szárba szökkenés, virágzás és maghozás; azután pedig csendes hervadás, elszáradás, míg végül egy nap, amikor már nincs többé semmi, amit a lélek óhajtana — mert hiszen minden megmerevedett, minden megfagyott körülötte — a megsemmisülés. Az enyészet karjaiba dől utoljára minden vágy, minden gondolat, minden törekvés, és szertefoszlik minden érzés, ami az embert a cselekvéshez, az élethez kötötte. Azért kell-e hát az embernek megszületnie, hogy mindezt végigélje, végigtapasztalja? Azért kell-e az embernek az élet nehéz iskoláját végigjárnia, hogy egy keserű igazsággal, mint súlyos teherrel térjen meg az enyészet ölébe? Szomorú, nagyon szomorú és sötét dolog volna, ha ez csakugyan így volna! De én azt mondom: *örüljetez és örvendezzetez, földi embertestvéreim, mert nem így van!* Bármilyen hosszú, bármilyen szenvedésekkel megrakott legyen is az élet, az csak egy rövidke álma a szellemnek, aki előtt a tökéletes boldogság, a tökéletes öröm áll nyitva. A léleknek azonban itt a jelenségek világában kell megtanulnia, hogy mit válasszon, mit vegyen fel ezekből a jelenségekből, hogy ezt az álmát, ezt a vágyát, amelyet életről-életre magával hordoz, megvalósíthassa. Egy-egy emberélet tehát azért van, hogy az élet értékeit megkeresse a testet öltött szellem, s ezekben a rövid, elmúló években megtapasztalhassa azokat a szenvedéseket, amelyeket a tévelygés útján szerzett magának és embertársainak, s életről-életre jobban megismerhesse azokat a romolhatatlan értékeket, amelyekért élni, küzdeni és szenvedni érdemes, hogy a magáéinak mondhassa azokat. Fontos tehát, hogy *az ember az ő múltandó napjaiban mit hisz valóságnak*, mit hisz igazságnak, és mely irányban tud és akar cselekedni, mely irányban tud hatást kiváltani maga körül, mit tud megtanulni, mit tud felszedni, és mit tud elhagyni az értékesnek és az értéktelennek abból a halmazából, amelyet életnek neveznek.

Nem közömbös tehát, hogy ki melyik utat választja, mert hiszen lépésről-lépésre, napról-napra abban az irányban cselekszik az ember, amely utat a lélek választott, mert cselekednie kell, életének napjait ki kell töltenie jóval vagy rosszal; a körülötte hullámozó életfolyamot telítenie kell a maga lelkének eredményeivel, gondolataival, érzéseivel, cselekedeteivel; nyomot kell hagynia a lelke megmozdulásaival; bizonyos formát kell vágnia abban a halmazban, amelyet életnek neveztek. Ki milyen formát alakított ki, mit rajzolt bele ebbe az életfolyamba, ebbe az élettengerbe, az az ő életét, az ő lelkének másolatát mutatja meg. Ebből a másolatból alakul ki a jövő, az új életforma, az eseményeknek az az új sorozata, amely a lélek haladási útján előtte áll. Fontos tehát, hogy ki melyik elvhez csatlakozik, melyik igazságot találja a legértékesebbnek, a legvalódibbnak! Mert minden lélek azt követi és azt óhajtja a magáévá tenni, ami előtte a legnagyobb valóságnak tűnik fel. Akik a testért

dolgoznak, és azért fáradnak, hogy a múlandó test minden igényét, minden vágyát kielégíthessék, azok a múlandónak, a halálnak élnek, mert hiszen *a test végzete a halál*. A halál után azonban következik a bérfizetés órája, a szombatest, ami után pihenni kezdene a lélek, mert felszabadulna a hétköznapi gondjaitól, fáradalmaitól és fájdalmaitól, és a létnek egy magasabb formájában élhetné végig azt a pihenőidőt, amelyet neki az isteni rendelés nyújtott, ha mint értéket magával vinné azokat az eredményeket, amelyeket a múlandó életben valóra váltott, és amelyeket átértékelne részére az igazság törvénye, hogy a szellemi létben felelősen megrögzíthesse magát abban az életben, amely sokkal inkább élet, valószínűbb és igazabb élet, mint a földi élet, mert nem ismer enyészetet, nem ismer elmúlást, csak átváltozást. De akik a testnek éltek, a test törekvéseit, a test igényeit szolgálták, azok itt a valóság világában szegényen állanak meg, és keservesen siratják az elmúlt földi élet alkalmait, s ebből eredő mostani szegénységüket, elhagyatottságukat, nyomorúságukat; siratják a múltat, hogy amikor az élet gazdagjai voltak, nem tudtak félretenni maguknak semmit azokból az értékekből, amelyekben dúskálódtak. Ellenben akik a múlandó életben is érezték a lelkük mindig elevenebben megnyilatkozó vágyait a jobb, az igazabb, a tisztább után, s félretették a test igényeit, feláldozták a test akaratát, a test vágyait, hogy a lelkük igényeit, amennyire csak lehetséges volt, kielégíthessék: azok kielégítették a tudásvágyukat és az igazság után való szomjúságukat is, s egyúttal a jót, a szeretetet is megvalósították az életükben mindazoknak az ütközéseknek és megpróbáltatásoknak ellenére, amelyeket lépten-nyomon meg kellett küzdeniük; azok hagyták, hogy a múlandó eloszolják, elfolyjon mellettük, s helyette szorosán belekapaszkodtak az örökkévaló értékekbe, és azokat tartották meg maguknak arra az időre, amikor elkövetkezik a leszámolás.

Ezek szorosán magukhoz ölelik az igaz eszméket, a magasabb rendű gondolatokat, igazságokat és elért eredményeket, amelyeket a múlandóságból megmentettek maguknak, s bemutatva az Igazság Törvényének, az Igazság Törvénye beváltja számukra az eredményeket, és nyújt nekik azokért békeséget, nyugodalmat, boldogságot, örömet, előrehaladást. És ők boldogan állapítják meg, hogy ők, akik mindig túrtek, akik mindig megalázkodóak voltak, akik az életnek mindig a szenvedő és lemondó felét látták: most gazdagok, és az élet értékein, mint lágyan ringó csónakon lebegnek a nagyobb és igazabb boldogság hazája felé, és kedvező szél hajtja őket folyton előbbre és előbbre. A lelkükben mindig nagyobb a békeség, a szívükben mindig nagyobb és felfokozottabb az életvágy, és új élet, új, magasabb és tisztább boldogság vár rájuk, mert diadalmat vett a lelkük a múlandó felett az örökkévalóság értékeivel, és ők ezekkel meggazdagodva jutottak át a szellemi világba. Testvéreim, ti is azért gyűltetek össze, hogy ezeket az értékeket megszerezhessétek magatoknak. Ti is azért forrtatok egybe, mert belefáradtatok azokba az ütközésekbe, amelyek a bűn és tévelygés következményeiként állanak elő a jelenségek világában, mert elfáradtatok a csalódásokban, a fájdalmak és a terhek viselésében, és a lelketek vágyakozva tekint a jobb, az igazabb élet felé, amelyet nektek a hit világosságán keresztül a szellemekkel, az elköltözöttekkel való összekapcsolódás megmutat. Ti ebben hisztek, és ez a hitetek nektek bizonyosságot ígér; de ez a bizonyosság a ti részetekre még csak távol eső, még kézzel meg nem fogható jó, kívánatos valóság. Ennek így is kell lennie, mert a gyarló emberi lélek sok olyan hajlamot hordoz magában, amely hajlamokon keresztül a tévelygésnek lelke ezt is magáévá tenné, ezt is elvenné tőletek, ha ez máris a tietek volna, ha e felett, mint bizonyosság felett rendelkezhetnétek. Azért az isten csak, mint ígéretet adta ezt az ember kezébe, mint biztatást, mint reménységet, hogy higgyetek és bizzatok. Ebben a hitetekben nem is csalatkoztok meg, de ezzel a hittel, ezzel a bizakodással, az Isten által nyújtott ígéretbe és igazságba kell fogódzkodnotok, hogy azt megvalósíthassátok! Mert ti magatoktól, a ti gyarló állapototok szerint nem vagytok képesek sem megállani ebben az áradatban, sem valami olyan munkát véghezvinni, hogy ti ezt a saját erőtökkel meg tudjátok a magatok részére valósítani.

Ezért szükséges tehát hogy az emberi életben való látszólagos nagy elhagyatottságokban

megtanuljátok, hogy az ember magától semmi jót sem tud véghezvinni, hanem csak akkor, ha az isteni kegyelem lehajol hozzá, megerősíti, megvilágosítja és munkába szólítja. Mert hiszen az ember mindenestől bűnben fogantatott, bűnben született, bűnben él és a bűn miatt kell meghalnia; a test és vér pedig nem veheti az Isten országának örökségét, nem mondhatja azt magáénak, hanem csak a lélek a reménység által. Ezt a reménységet akarom én a ti szívetekbe belesugározni, hogy ez a reménység világítsa meg a ti utatokat, a ti életeteket, hogy ti magatoktól — tudva azt, hogy hiába akartok bármit is — ne is akarjatok se nagyot, se kicsinyt, hanem csak azt akarjátok, amit veletek az Úr akar elvégeztetni. Ha pedig ti minden cselekedetetekben, minden gondolatotokban és minden érzésetekben az Úr akaratát keressétek, akkor szükséges, hogy minden pillanatban az Úrral, a Teremtővel legyetek összekapcsolódva, Tőle várjátok mindent; a ti egész életeteken keresztül az Ő akaratát valósuljon meg, hogy amikor visszatekintetek életetek formájára az életfolyamatban, az ne a ti gyarló emberi lelketek arcukat mutassa, hanem Isten kegyelmének rajza legyen az a múlandó életben. Szükséges ez azért, hogy ha majd akár ti, akár az utánaatok jövőök végigtekintenek az életetek folyásán, lássák meg az Isten kegyelmét az ember életébe belenyúlni; lássák meg, hogy *Istennel nagyot, szépet, hatalmasat, örök értékűt képes az ember véghezvinni*, hogy a lelketek nagy meglepéssel és boldogsággal tekintszen vissza az ilyen életre, és nagy reménységgel tekintszen előre a jövőbe, mert hiszen a jövőben minden valóságnak, minden igazságnak nagy értékű következményei, drága ajándékai ott állanak előttetek. Kevés az, amit az ember tehet, és mégis nagy eredményeket érhet el, ha Isten kezét megfogva. Vele az élet minden percében, minden pillanatában összekapcsolódva, az ő akaratát keresi és alázatosan meghajolva Előtte, mindvégig azt cselekszi.

Ti is azt cselekednétek, testvéreim: keressétek azokat az igazságokat, azokat az elveket, amelyek az életeteket megrögzíthetik az igazság világában. Mert nem mindegy, hogy mit hisztek valóságnak és igazságnak.

Amikor az első úrvacsora alkalmával előttetek megnyilatkoztam és veletek magamat egygéttem, azt kívántam, hogy minden egyes lélek vallomást tegyen Isten előtt, az ő szent Fia, a Jézus Krisztus előtt és az Ő szent angyalai előtt, hogy azok az igazságok, amelyeket tőlem hallotok, a ti lelketekben, mint irányt szabó, mint irányt mutató elvek messze előre világítsanak, és az Isten útját mutatják meg nektek, hogy azt valójában a lelketekbe vésitek-e, valóban egygét teszitek-e magatokat velük, és a szívetek valóban egygét forr-e ezekkel az igazságokkal, és mind a szeretetben, mind a reménységben egy-e azzal, amit onnan felülről és a szellemvilágból vártatok, hittetek és reméltetek; hogy kielégítette-e a lelketeket és a szíveteket, nem támadt-e benne olyan úr, amely betöltésre szorul? Mert jaj annak az egységnek, amely magát egységnek nevezi, és benne hézagok keletkeznek! Mert ha ilyen hézagok csakugyan léteznek, azokat siet az ellentét, a megtévesztés szelleme betölteni, hogy zűrzavart, félreértést és meg nem értést hintsen el. A meg nem értés magvát aztán az idő erjedésbe hozza, kikelti, és kész a meghasonlás. A lélek ekképp sokkal gonoszabbal jár az eredmények elszámolásnál, ha egy ilyen egységbe tartozott, mint ha megmaradt volna a maga külön kereső érzésével, és azt az alakulatot kereste volna meg, amellyel lelki igényei szerint összekapcsolódva egygét lehet. Mert hiszen a lélek nem állhat meg egyedül abban a viharban, amely egyrészt a földi élet változásaiból és a fejlődés útján folytonosan előttetek álló megpróbáltatásokból keletkezik, másrészt pedig a szellemvilággal való összekapcsolódásokatok következményeként, mint gyorsabb légáramlás sodor benneteket. Mert titeket több megpróbáltatás ér, a ti lelketek több ütközésnek van kitéve, mint az olyan lelkek, amelyeknek egy bizonyos részét még nem szabadították fel, még nem nyitották ki. Az ilyen kinyitott lelkekbe beáramlik a szellemvilágnak az a mozgása, amely nem ismer szünetet, nem ismer időt, s így úgyszólván folytonos viharban, folytonos mozgásban, súrlódásban él az ember.

Míg a lélek az emberi testbe beágyazva nem ismeri meg a szellemvilágot, míg nem vesz róla tudomást, addig csak a külső világgal való ütközések nyomán támadnak benne

meghasonlások, szenvedések, ismeretlen félelemérzések: azonban amely lélek a szellemvilággal kapcsolta össze magát, és előtte a szellemvilág magáról életjelt adott, úgyannyira, hogy meggyőződéseket szerezhetett, és megbizonyosodhatott abban a hitben, hogy a testtel együtt nem szűnik meg az élet, hanem tovább tart: ezzel a megbizonyosodással már olyan örvényszerű mozgás támad körülötte, amely mozgásban, érzések, gondolatok, törekvések, lelki megmozdulások, fluidok keveredése és ütközés jön létre és árad beléje, s ezek új érzéseket, új gondolatokat ébresztenek benne. Mert hiszen az ember hatással van a szellemvilágra, a szellemvilág pedig az embervilágra. Ebből egy gyorsabb mozgás keletkezik, és ennek következményeképp gyorsabb haladás, azonban gyorsabb elbukás lehetősége is. *(Mindez eléggé megmagyarázza a propaganda veszélyes és felelősséggel teljes voltát!)* Ezért nem szűnöm én meg titeket figyelmeztetni, testvéreim, hogy ezt sohase felejtsetek ki a számításból, hogy bár gyorsabban haladhattok előre, de nagyobb arra is az eshetőség, hogy lefelé csúsztok, és elveszíthetitek azt is, amivel a testöltésbe jöttetek. Ezért szükséges, hogy a szellemkutatók, akik ezeket a bizonyosságokat, ezeket az igazságokat kutatják, fel legyenek vértézve hittel, szeretettel, reménységgel, Istenben való bizalommal és az imádság lelkével, hogy a körülöttük feltornyosuló fluidok, amelyek telve vannak szellemek gondolataival, érzéseivel és törekvéseivel, gyarló emberi tévedéseikhez tapadva le ne ránthassák őket arról a fokozatról, amelyen magukat hiszik, és amelyre annyi gyötrellemmel jutottak fel, ahol a lelkük ebben a hitben és bizonyosságban megnyugszik.

Ha tehát a szellem ezt a bizonyosságot az Istenhez mindig jobban hozzátapadva nem ápolja, ha a lelkének vágyai felett nem uralkodik, és nem tudja elválasztani a jót a rossztól, a helyeset a helytelentől, az igazat a hamistól, a látszatot a valóságtól, akkor úgy jár, mint az a szerencse játékos, aki utolsó vagyonát teszi fel a szerencse szeszélyére, és elveszítheti azt, és utána előlről kezdheti keresni nehéz szenvedésekkel és fáradtságokkal az alkalmakat, amíg ismét olyan vagyonra tesz szert, amilyennel próbálkozott. Ti mindnyájan ilyenek vagytok, kedves testvéreim. Vagyont szereztek, és itt álltok a szellemvilág kellős közepén: körülöttetek zajog, forr az élet; és ti ebben az áradatban, ebben a fluid áramlásban sokszor nem tudjátok, mi az, amit meg kell tartanotok magatoknak, s mi az, amit el kell dobnotok magatoktól, s mihez kell szorososan hozzátapadnotok, hogy az áramlat le ne sodorjon benneteket arról a szikláról, amely a lelketeknek biztos alapzata. Imádkozzatok, imádkozzatok az Isten szent Lelkéért, hogy az Úr töltsen ki rátok, hogy az világítson meg titeket, hogy a lelki szemetekkel mindig megláthassátok azt, ami a lelketek elhaladására a legjobb, a legelőnyösebb, hogy azt megragadhassátok és magatokévá tehessetek, hogy meggazdagodhassátok. Mert ha olyan dolgok után kapkodtok, olyan dolgok után nyújtjátok ki a kezeteiket, amelyek a lelki szemeitek előtt csillogó, értékesnek látszó valóságnak tűnnek ugyan fel, de csak e múltó világ káprázatai, és hozzányúltok ahhoz, amit mellettetek és körülöttetek hordoz ez az áramlat, és ha csak egy pillanatig is örültök annak, akkor az ár lesodorhat benneteket arról a bizonyosságról, amelyen vagytok, és az ár majd az egyik, majd a másik elvhez, igazsághoz csap titeket, olyan elvekhez és igazságokhoz, amelyek nem a ti részetekre adattak.

Vannak ugyanis a életáramban olyan igazságok is, amelyek bizonyos időben, bizonyos állapotban bizonyos fokú lelkek részére menedéket és megnyugvást adnak ugyan, azonban nem minden lélek részére. Amikor egy ilyen nem nektek való igazsághoz vagy szirthez csapódtok, egy pillanatra azt hiszitek, jobbat találtatok a réginél, azonban amikor a lelketek kiköt, és otthont akartok építeni, akkor látjátok azokat a hiányokat és hézagokat, amelyeket még majd nektek kellene betöltenetek, ami új munkát, új fáradtságot, új szenvedést jelent számolókra; amikor pedig betöltöttetek, akkor fájdalmasan tapasztaljátok, hogy hiábavaló volt a munka, mert az nem illett a ti lelketek természetéhez; titeket az Isten más sziklához, más talajhoz, más szigetre plántált, ott helyezte el a lelketek táplálására való növényeket, ott van megrögzítve a ti lelketek környezete, és ti ott találjátok magatokat otthon. Ezt csak példaképp, hasonlatképp mondtam. Azért én annakidején azt mondtam nektek, hogy mindenki őszintén

nyilvánítsa ki a lelkének tartalmát, s öntse ki érzéseit, vágyait, kételyeit és bizonytalanságait azokban a vallomásokban. Hiszen semmi kétség nem fér ahhoz, hogy minden emberléleknek megvannak a maga megpróbáltatásai, kételyei, bizonytalanságai, amelyekkel küzdenie kell, ameddig kialakítja azt bizonyossággá, de ő magában sohasem tudja azt kialakítani, hacsak az Isten nem ad neki reá módot és alkalmat. Azonban minden léleknek megadja az Úr — ha kéri, és nagy szorgalommal könyörög érte — azokat a módokat, amelyekkel a lelkét megerősítheti, és a hitét megnövelheti. De akinek n lelke más érzésekkel, más vágyakkal, más gondolatokkal van telve, és egy más szigetre vágyakozik, nincs az sem betűhöz, sem dogmához kötve, hogy neki ott, abban a csoportban kell maradnia, ahová Őt az élet vihara sodorta. Keresse azt a helyet, ahol a lelkének érzései jobban ki tudnak terjeszkedni, és ahol több táplálékot tud a maga részére találni. Eljön egy idő, amikor azoknak a helyét betöltik mások, akiket az életfolyó a vonzás szerint és a lélek törvényei szerint egybekapcsol, és azok képeznek majd veletek egyet.

Nem a külső forma szerint, nem a test szerint válogatja ki az Úr azokat, akik egy-egy csoportban összekapcsolódnak, hanem a lélek vágyai és érzései szerint. Mert hiszen a lelkek különböző természetűek és fokozatúak, s különbözők azok az elgondolások és érzések is, amelyek az embereket céljaik felé hajtják. A hasonlók, akiknek vágyaik és érzéseik egy közös elvhez kapcsolódnak, tartsanak ki egymás mellett, legyenek egymásnak meghitt barátai, testvérei, s tartsanak ki egymással mindvégig. Akiket csak a külső forma kapcsol össze, azok olyanok, mint a ragasztóanyag nélkül egymásra rakott téglák. Nincs tartásuk, és az első alkatommal széthullnak. Az egyik ember lelkét egyik elv, a másikat másik elv vonzza és taszítja; az egyik ember a tudománynak él, a másik ember a szeretetnek, a harmadik a művészetnek, a negyedik a munkának, az ötödik a rendnek; van olyan, aki a kötelességnek, mert azt találja mindenekfelett a legnagyobbnak. Van, aki azt hiszi, hogy bizonyos külsőség elvégzésével közelebb jut a lelke megigazulásához. Az ilyenek végezzék el a külsőségeket, de ne felejtsek el az örökkévaló igazságokat a külsőség fölé helyezni, és majd eljön az idő, amikor a külsőségek lekopnak róluk és elmaradoznak mögöttük, a valódi értékek pedig megnagyobbodnak. Téved azonban, aki azt hiszi, hogy a külsőt követve, a belső érték nélkül megközelítheti a célt, amelyért élt és küzdött. Vannak, akik az erények közül kiemelnek egyet, és egész életüket ennek az egynek betöltésére szentelik, a többit azonban elhanyagolják, sőt esküsznek rá, hogy az ő igazságuk a legfontosabb.

Én azonban azt mondom, hogy az ember csak maradjon ember; lássa be, hogy kicsiny, erőtlen, törékeny, senki és semmi. Bármit tart nagynek, szentnek és igaznak, egyetlenegy igazság van: az Isten igazsága, amelyet az ember a legnagyobb igyekezetével is csak igen kicsiny részben tud az életében megvalósítani. Az ember nem lehet tökéletes semmiben sem, mert ha az egyik erényt túlságosan kiemeli és a többi erények fölé helyezi, akkor azon az úton olyan megpróbáltatásokat zúdít magára, amelyekkel nem képes megküzdeni, és elvesz, lesodorja őt arról a magaslatról az az áramlat, amelyet maga körül mintegy mesterségesen tornyosított föl. Az ember ismerje be gyengeségét, kicsinységét, és lássa be, hogy Isten nélkül semmire sem képes. Csak Isten világossága tudja az ember lelkét megvilágosítani; ez az a világosság, amellyel különbséget tud tenni a különböző igazságok közt; ez az a világosság, amely az ember lelkének megmutatja a legközelebbi állomást, amelyet el kell érnie. Mindegyik léleknek van egy ilyen közeli állomása, ahová be kell érkeznie. Hiába mondja egyik ember a másiknak, hogy: „semmi a te megpróbáltatásod; az az igazi megpróbáltatás, ami engem ért; az a munka, amit nekem kell végeznem, és az a felelősség, amely reám hárul!” — a vaknak és a süketnek mondja ezt, mert a másik ember is a saját munkáját, fáradságát és küzdelmét látja nagyobbnek, mert ő azt érzi. Mindezekért tehát azt mondom, hogy az ember igyekezzék a lelkének minden részét megtisztítani a tévedésektől és bűnöktől, és keresse-kutassa azt az igazságot, amely szerint a lelkét kiképezheti, kiformalthatja. Ez az igazság pedig előttünk áll, előttetek áll a Megváltó alakjában, abban az igében, amelyet Ő hagyott itt a

földön. Ezt az ígét, a tökéletes ember kiábrázolását kell megvalósítania minden léleknek; ezt az ígét kell megtanulnia nemcsak kívülről, elméletileg, hanem gyakorlatilag, hogy a lélek minden része ragyogó tiszta legyen, hogy az Isten elgondolása szerint való szellemi formát megközelíthesse.

Ezt az ember nem máról-holnapra, hanem sok fáradság, sok tanulás, sok megpróbáltatás árán érheti csak el. Ezen az úton az ember nem tehet mást, mint imádkozhatik és dolgozhatik; dolgozhatik önmagán és embertársain; de nem uralkodással, hanem példaadással, a szerint a példa szerint, amelyet Krisztus Urunk adott életével és halálával e világnak, hogy e világot megtisztítsa és fölemelje Istenhez, a Tökéleteshez a tökéletesedés által. Ti pedig, embertestvéreim, akik ezt látjátok és beláttátok, a lelketekbe tekintve mindannyiszor gondoljatok arra, hogy ő, a mindeneket tudó és mindeneket látó, aki a ti szíveteket, a ti érzéseiteket, a ti gondolataitokat vizsgálja, és éjjel-nappal látja a ti cselekedeteiteket, akkor is szemléli az érzéseiteket, amikor ti nem tudtok róla. Ő tudja és látja a ti vágyakozásaitokat, meghallgatja a ti imádságaitokat, és kész segíteni rajtatok; kész levenni a terhet a vállalókról, hogy a lelketeket, a szellemeteket feljebb emelje a bizonyosság világába. Minden elmúlik. Elmúlnak a részlet igazságok, elmúlnak azok az erősségek, amelyekbe az emberek és a szellemek kapaszkodnak; ég és föld elmúlnak, a hatalmasságok semmivé válnak, de egyetlen hatalom, egyetlen erő, egyetlen igazság örökké megmarad: *az Isten igazsága*. Minél inkább belemélyedtek a lelketekkel ebbe az igazságba, annál inkább megközelíthetitek azt a bizonyosságot, ahová a lelketek vágyódik. Ez a bizonyosság az, amely kiemel titeket a változandóság világából, s föléje emel azoknak a hatásoknak, amelyek itt szenvedtetnek és nyomorgatnak titeket; fölemel a reménységbe, abba a bizonyosságba, ahonnan már itt a földön nagy megnyugvást és békességei meríthettek. Mert hiszen az imádkozás minden pillanatban készen áll a részetekre, mint lehetőség; minden pillanatban kérhettek, és adatik nektek, és uraivá válhattok a bizonytalanságnak; hatalommá növekedhettek, s kicsinyekké és törpékké válnak előttek és körülöttetek azok az akadályok, amelyekkel a ti emberi erőttel megküzdeni semmiképp sem tudnátok, így nagygyá és hatalmassá tesz titeket az a hit, amellyel Hozzá ragaszkodtok és az ígérlet, amellyel ő Magához hívja a földi embert, hogy össze ne roskadjon és meg ne semmisüljön a bűn terhe alatt.

Azért, testvéreim, *ha hisztek és a lelketekkel az Úrhoz kapcsolódtok, akkor mellettetek és körülöttetek folyhat a szellemvilágnak minden tévelygése, minden akarása, minden öntudatlan és öntudatos csábítása; minden téveszme elfoly mellettetek és mögöttetek, és ti biztonságban éltek, és nem a szellemvilág irányít többé titeket, hanem ti lesztek irányítói azoknak a szellemfluidoknak, amelyek körülöttetek folynak, amelyek titeket körülvesznek*. S akkor meggazdagodtok lélekben és erőben, és ezeket az öntudatlan szellemi alakulatokat, amelyek eltévedtek s letértek arról az útról, amely a legközelebbi megnyugvás és boldogság világai felé vezet, ti vezethetitek a ti bizonyosságotokkal abba az otthonba, amelybe ők más úton, más irányban próbálkoztak annakidején eljutni. Ti pedig a ti kicsiny, rövid és jelentéktelen életetekkel az Úrnak kezében hatalmas tényezőivé váltatok a világok irányításának. Mert elvek mozgatják a világokat, elvek mozgatják az életet, elvek harca dúl a lelkekben; elvek azok, amelyek győzelmesen emelkednek ki a tévelygések hullámszásából, de csak az isteni elvek; a tévedés elvei, a tévelygés gondolatai pedig elcsitulva, megsemmisülve hullanak alá a sötétségbe, a megsemmisülésbe, a halálba. Valakik megmaradnak tévelygéseikben, bűneikben, azok ezekkel az elvekkel együtt hullanak alá a megsemmisülésbe, az enyészetbe. Mert minden tévelygésnek, minden bűnnek el kell múlnia, ki kell az életből taszítatnia, mivel nincs létjoga. Isten elve, Isten elgondolása az egyetlen uralkodó hatalom, amely a tökéletes létformát ajándékozhatja a teremtett léleknek. Minden elvnek, ameddig ki nem válik belőle az isteni elem, az isteni elgondolás, az isteni terv, meg kell ütköznie, szét kell romboltatnia, hogy elemeire bomolva, az igazság törvénye kiválaszthassa belőle a valóságot, az igazságot. És ha Isten a maga hallható szavával hív az igazságra, a bizonyosságra, miért kelljen tinektek az

ütközések világában az ütközésre szánt elvekkkel surlódnok, gyötrődnök? Miért nem hallhatják meg még idejében az élő emberek Isten szavát, miért tévelyegjenek? Jöjjetek, üljetek le, hallgassátok Krisztus tanítását; legyetek alázatosak, hajoljatok meg, nyissátok meg a lelketeket a Szentlélek világosságának, a Szentlélek erejének, hogy átalakíthassa a ti földi lényeteket, hogy a földi múlandóságból az örökkévaló életre emelkedhessetek fel!

REMÉNY

A REMÉNYSÉG ÖRÖK ÉRTÉKE

Isten az ő gondolatait és céljait szellemgyermekai által hajtja végre. — Amit alkotunk, az a mi sorsunk. — A hit mögött abszolút igazságot érez a lélek. — Minden lélek reményei megvalósulnak. — Amikor a látható eredmény elmarad. — — A lélek csüggedése. — A láthatatlanban feltalált eredmények. — Az ellentét törekvése: az éltető reménység eltakarása. — Amitől senki meg nem foszthat bennünket.

Az erények fokról-fokra nyitják meg azokat a képességeket, amelyekkel a szellem a halhatatlanságban, az örökéletben értékessé tudja tenni magát, a világmindenségnek akármelyik pontjára küldjék is. Ezek az örök értékek változásnak alávetve nincsenek; az ilyen szellem által tehát a Teremtő Isten akarata megy végbe, és így a teremtés terjed, nagyobbodik. Az űr, a semmi arra vár, hogy a szellem alkotásaival telítődjék meg. A világmindenségben sohasem lesz zsúfoltság. A semmi csakugyan semmi, nem létező valami, ami csak a létező által nyer tartalmat. Ameddig a létező be nem világítja a semmit, a nem létezőt, addig az olyan valami, amelynek megjelöléséhez a ti nyelvetekben nem találom meg a kifejezést, azonban mindenkinek, aki gondolkozni tud, az elképzelésére bízom annak meghatározását, hogyan gondolja és képzelel el; mert a *semmi csak a felfogásban létező valami*. Betölteni a semmit: ez az Isten akarata, az Isten gondolata, az Isten célja, és ezt az akaratát teremtett szellemgyermekai révén viszi véghez. *Ebben a szolgálatban minden léleknek, minden szellemnek megvan a maga helye, a maga hivatottsága, hogy szellemi termékeivel teltse a semmit, hogy az valamivé legyen.* Ebben foglalatoskodunk mi, és ebben foglalatoskodtok ti, mert tulajdonképpen az élet célja ez. De hogyan, mivel telíti meg a teremtést a szellem? Ez a tulajdonképpeni kérdés, ez a mi sorsunk, és ez a ti sorsotok. Amit alkotunk, amit beleadunk a nem létezőbe, amit létezővé teszünk, amit teremtünk, amit alkotunk, az a mi sorsunk. Ha jót művelünk, ha jót cselekszünk, akkor jó vesz körül bennünket, és annak visszahatásaként boldogság és öröm veszi körül az életünket. Ha igaztalant, helytelent, rosszat művelünk, akkor szenvedés, boldogtalanság, az élet megutálása lesz a sorsunk, az vesz körül bennünket, és az érezteti a hálását. Nem lényegtelen tehát az a kérdés a ti részetekről, a mi részünkről és minden teremtett szellem részéről, hogy ki miben munkálkodik, mely irányban fejleszti ki képességeit, mi ragadja meg őt, milyen célt tűz maga elé, hogyan, miképp akarja azt beteljesíteni, amit rá az étellel az örökkévaló teremtő Isten bízott?

Most megint visszatérek a földre, a ti hazátokba, a ti környezetetekbe. A szántó-vető ember reménykedve szánt, reménykedve vet. Ez a reménység adja kezébe a munka eszközét, mert reméli, hogy a munkája nyomán jó eredményt fog élvezni, örülni fog, mert a termés sokszorosán meghozza fáradságának gyümölcsét, és az ő munkája nyomán nemcsak ő maga elégíttetik meg, hanem megelégtetnek először a szorosan hozzátartozók, azután pedig azok, akikkel valamely formában összeköttetése van. Így mindenki, aki valamit cselekszik, remény alatt cselekszik. Tehát ez a reménység, amely az ő életének tartalmat ad és célt tűz eléje, nagy és fontos tényező az ember életében, a lélek életében! Hiszen ha ez nincs, akkor nincs, ami őt sarkalja, ami munkára ösztönözzé, ami eredményekkel biztassa, ami őt kiemelje a mozdulatlanságból, tehát ami az életet széppé, tartalmassá tegye. Az embernek tehát reményének *kell lennie*. Az is fontos azonban, hogy ez a reménység milyen irányban mutat, milyen célt tűz

az ember lelki szemei elé. Fontos, hogy itt a múlandóság világában mely világból, milyen irányból jön a cél, honnan válik láthatóvá, s mely szemszögből szemléli azt az ember. Beszéltem nektek a hitről, amely minden körülmények közt az igazságot tartalmazza, mert az ember lelke hitből táplálkozik. *A hit az, ami az ember lelkének minden körülmények közt tájékozódást nyújt az örökkévalóságban is. A hit mögött mindig feltétlen és abszolút igazságot sejt és érez a lélek.* Hogy ez aztán valóságban igazság-e, azt mindig a fejlemények, a beteljesedések, a célhoz jutások imitálják meg. Tehát ha nem volt igazság az, amiben az ember hitt, amiből a hite táplálkozott, ha az az idők folyamán csalódássá változik, és összeomlik az az épület, amelyet a lélek önmagának kiépített, és maga alá temeti a lelket minden vágyával és törekvésével együtt, akkor abban a pillanatban a reménység is megszűnik, mert hiszen nincs, amire mutasson, nincs, amerre hívjon, nincs, amiben az ember bizakodjék. De ha a hite csakugyan annyira mély igazság volt, hogy mindvégig rendíthetetlen maradt, akkor ez az igazság messze előreveti fényét a hitben, és minél rendíthetlenebb volt az igazsága, annál messzebb világít előre, s annál nagyobb reménységet ébreszt a lélekben.

Mert a remény olyan valami, ami messze el lát és messzi célokat mutat az embernek. A fejlődés során azonban a remény mindig a legközelebbi állomást mulatja. Az ember lelke azután, amikor ezt az állomást elérte, megpihen, új erővel, új világosságokkal telik meg, és ezzel ismét a legközelebbi állomásig halad előre. Azt azonban hiába mondanám én meg nektek, földi embereknek, hogy tulajdonképpen mi is az, amit el fogtok érni, mert a ti földi fogalmaitokkal nem tudnátok azt kidolgozni magatoknak, mivel olyan dolgokkal kellene megismerkednetek, amelyeket nem tudtok elképzelni sem, miután azokat a szemeitekkel nem láthatjátok, fületekkel nem hallhatjátok. De a lelketek érzi bensőjében, hogy kell lennie egy olyan életnek, olyan állapotnak, ahol a teljes békességet, a teljes boldogságot elérheti, ahol megpihenhet, ahol biztonságban érezheti magát. Hiszen itt a változások világában ezer meg ezer küzdelmet kell vívnotok, ezer meg ezer akadályon kell magatokat keresztülvonszolnotok, és amikor elértek a késő öregségbe, elfelejtitek, hogy tulajdonképpen a földi életben boldogok akartatok lenni, mert minden vágyatok, minden törekvésetek azokhoz a dolgokhoz, azokhoz a gondolatokhoz vonzott titeket, amelyekben boldogságotok elérését hittétek és reméltétek. De amikor elérkeztek ahhoz az állomáshoz, ahol már-már megközelíthetni véltétek azt a boldogságot, mindig úgy találtátok, hogy amit ti boldogságnak hittetek, amíg messziről néztétek, azt amikor közel érkeztek hozzá, bizony más, mint amiben reménykedtetek, s az a boldogság, az az öröm, amely után vágyódtatok, megint csak messze távozott tőletek. Valahogy úgy jártatok vele, mint a gyermek, aki azt hiszi, hogy ahol a látóhatár szélén az eget a földdel összeölelkezni látja, ott van a világ vége, és ott elérheti az eget. Ti is, amikor odaértek, ismét csak olyan messze látjátok az ég peremét, mint ahonnan elindultatok. Így van ez, testvéreim, azzal a boldogsággal is, amelyet az emberi lélek földi életében kerget, hajszol, mert hiszen annyira messze estünk, annyira eltávolodtunk attól az abszolút igazságtól, amely igazán boldoggá tehetne, mint amilyen messze van menny a földtől.

Kezetekbe adta azonban az isteni Gondviselés azokat az eszközöket, azokat a képességeket, amelyekkel a boldogságot csakugyan megszerezhetitek magatoknak. Minden lépéssel közelebb juthattok a célhoz, bármilyen messzinek lássék is az; minden egyes gondolattal és érzéssel, amely a jót, az igazat megközelíti, közelebb juttok ahhoz a megelégedéshez, ahhoz a békességhez, amelyre a szívetek vágyódik. Legyen az életetek bármilyen viharos, bármilyen küzdelmes, minden egyes nappal, minden egyes tapasztalattal közelebb jutottatok a tulajdonképpeni Élet megismeréséhez. Minden gondolattal, minden érzéssel bizonyosságokat teremtetek, raktok le a láthatatlanban, amelyek erők; ezek az erők pedig, ezek a gondolatok és fogalmak egymáshoz kapcsolódnak, világokat alakítanak ki, amelyek elhelyezkednek a semmiben. Ti ezekben a világokban jártok azokban az időkben, amikor a testetek alszik, amikor a lelketek elszabadul, és a gondolatok és érzések világában

időzve építi tovább a láthatatlanban azt a hajlékot, ahová újra meg újra meg kell térnetek, amikor a földi testet levetitek. Itt, ebben a láthatatlan világban, a gondolatok és érzések világában időztök ti. Ez az a világ, ahol találkoztok az érzéseiteken, a gondolataitokon keresztül; ez az amely titeket összekapcsol, eggyé tesz; ez az, amely összeolvasztja az akaratot; és ez az akarat teremti meg azokat az *elkövetkezendő* törvényeket és alakulatokat, amelyek szerint új élet, új világ fog kialakulni. Nem lényegtelen tehát, hogy mire gondol, mire vágyik, mire törekszik az ember, mit akar a szellem megvalósítani e világ történéseiben, mit táplál gondolataiban, érzéseiben, vágyvilágában. Amikor elkövetkezik az idő, hogy földi szemeitek lezárulnak, s a testetek, mint az elhasznált ruha, lehull rólatok, ezek a gondolatok, vágyak és törekvések öltöztetnek fel titeket azokba a ruhákba, amelyek itt nektek megjelenési formát biztosítanak. Ebben a világban él a reménység, ez a világ gazdag azokban az eshetőségekben, amelyek a remények, a vágyak megvalósulását, beteljesedését lehetővé teszik.

Minden léleknek megvalósulnak a vágyai és beteljesednek a reményei, legyenek bár tévedésből származó gondolatok és vágyak, vagy igazságból származó komoly, nagy szellemi remények. Hogy ezek megvalósulhassanak, és ezeknek megvalósulását a szellem megtapasztalhatta, ezért szükségesek az anyagi világok, ezért szükséges, hogy az anyag ezek után a gondolat- és érzésvilágok után alakuljon, hogy a szellemek ezekben az anyagvilágokban testet öltve tapasztalatokat szerezhessenek azoknak az elgondolásoknak, vágyaknak és törekvéseknek jó vagy rossz mineműségéről, amelyeket magukból kitermeltek. Ha elviselhetetlen szenvedésekkel teljesnek találjátok az életet, testvéreim, akkor csak tekintselek magatokba; vajon nem azok a vágyak, azok a gondolatok és törekvések élnek-e még most is bennetek, amelyeknek megvalósulásától szenvednetek kell? S ha úgy tapasztaljátok, akkor gondoljátok meg, hogy jobb, tisztább és igazabb célok felé kell törekednetek, amelyek, ha megvalósulnak, akkor majd mindnyájatoknak békességgel és boldogsággal teljes jövőt nyújtanak, amelyben megelégedve tekinthettek a később eljövendők elé is. Mert hiszen minden jelenből jövő lesz, és minden jelen múlttá válik, *amely múltat többé soha senki visszahozni nem képes*. Az elhibázott jelen múlttá válik, s minden jelennek megéri a maga gyümölcse az elkövetkezendőben. És ezt az elkövetkezendőt éppen úgy el kell fogyasztani, amikor majd jelenné válik, mint ahogy most, ezekben a pillanatokban elhelyezkedik rajtatok az jó vagy a rossz, mint teher, vagy mint könnyű palást, amit a múltatok eredményezett.

Tehát nem közömbös, melyik irányt választja magának az ember, milyen igazságból táplálkozik, miben hisz, mit remél, mit akar, mire vágyódik, ha minden megvalósul, ha mindent elérhet! És a balgatag ember az o szűk látókörével a saját veszedelmére vágyódik olyanok után, amelyek, amikor megvalósulnak, csak szenvedés teljes jövőt jelentenek számára. Amikor aztán a szenvedéseket érzi az ember, akkor mindenkit okol: okolja a teremtést, okolja az isteni elrendezést, okolja embertársait, csak önmagát nem, mert azt hiszi, hogy az ő jövője, az ő sorsa külső tényezők következménye. *Nem a külső dolgokban, hanem a te legbenső énedben, a szíved mélyén elrejtett gondolatokban, érzésekben és vágyakban van a jövőd megalapozva!* Fontos tehát, hogy a szívedet, a lelket olyan irányban képezd ki, olyan gondolatokkal, olyan érzésekkel és vágyakkal népesítsd be, amelyek számodra boldogságot és örömet teremhetnek, és a célhoz közelebb segíthetnek. Amikor a szántó-vető nagy fáradtsággal felszántja a földet és beveti azt jó maggal, beboronálja, az Istenre bízva, hogy az ő munkájának eredményt adjon; Istentől várja az esőt, a meleget, a napsugarat, amely életre kelti a magot, kicsíráztatja, meggyökereztetni, szárba szökkenti. És amikor megjelennek a levélkék és zöldell a határ, megelégedetten tekint a munkájára, mivel a reménye nem volt hiábavaló, mert látja, hogy az a mag, amelyet elvetett, életjelt adott magáról, és zöld levélkéivel megmutatja, hogy él. És lelkében hálát ad Istennek, hogy eddig is megáldotta a munkáját, pártfogásba vette, és megsegítette őt. Így az embernek, ha nem is szántó-vető, ha

másféle munkákkal foglalkozik is, lépésről-lépésre látnia kell — ha Istenre figyel, ha Istent kéri, hogy az ő lelkének reménye szerint való munkáját áldja meg — hogy ő, ha nem is mindjárt, de egyszer mégis megérleli az eredményt, ha türelemmel és reménységgel várja a jónak, az igaznak meggyökeresedését, ha bízva vár, ameddig az a kis mag kikel, amelyet ő jó és igaz szándékkal vetett el, azzal a hittel, azzal a jóakarattal, amelyről érzi, hogy azt is Isten ültette el a lelkében. Mert nincs a jónak, az igaznak nagyobb ellensége, mint a be nem fogadó emberi lélek. A jó és igaz nem vész el, csak annak a részére, aki azt be nem fogadja, akinek a lelkében az nem eredményezhetett ugyancsak jót és igazat.

Azért, testvéreim, ha az ember a jóban és igazban munkálkodik, kell, hogy része legyen az eredményben. És ha az a jó és igaz mag megmunkálásán területre hullott, amelyet még nem szántott fel a szenvedés, nem tett megértővé a csalódás, nem tett éhessé és szomjássá a küzdelem, a fáradság — ha tehát nem csírázik is ki, és nem ad magáról életjelt — az is csak azt jelenti, hogy nem olyan helyre hullott, ahol megtalálta volna az életképességének kiterjeszkedéséhez alkalmas talajt. Azonban *maga a jó, maga az igazság, maga az a jóakarata, amellyel cselekedtetek, megvan, azt elültették, azt elvetették a láthatatlanban, ahol az tirátok vár.* Tehát nem vész el, mert a jó és igaz örök érték, amely nem semmisül meg, nem veszhet el, mert megtartja azt a jó lényeg és az igazság ereje, hatalma. Tehát a jócselekedet sohasem hiábavaló. Hiába mondják, hogy nem érdemes józ és igazat cselekedni, hiszen nem látjuk annak hatását, nem látjuk annak jó eredményét! Mert hiszen a jó a gonosz talajába hullva is eredményt hoz, ha ma nem, holnap, ha holnap nem, holnapután; és az ember sokszor éppen a kellő időben, a kellő alkalomkor találkozik azokkal az eredményekkel, amelyekről már-már lemondott, mert azt hitte, hogy amit vetett, az rossz talajba hullva sohasem hozza meg az eredményt. Tehát a reményeteket sohase engedjétek elhervadni, mert az jó, igaz érték; és ezzel a jóval magatoknak olyan jövőt teremthettek, olyan állapotokat hozhattok létre, amelyek akkor is dús termést eredményezhetnek részetekre, ha itt a múlandó világban nem is láttok belőle semmi eredményt. Amikor a szántó-vető kimegy a mezőre és látja a zöld levélkéket, azt mondja magában: „Isten megáldotta a munkámat, a mag kikelt”. De vajon, ha eljön az ősz, eljön a tél, megmarad-e az eredmény, az ezer meg ezer veszedelem közt beérik-e a termés, amelyben bízott, amelyben reménykedett? Szüksége van tehát a szántó-vetőnek mindvégig arra, hogy az Isten segítségét kérje, Istenben higgyen, bízzék, és remélje, hogy nem hagyja el őt, mert „emberé a munka, Istené az áldás”.

Mert az ember csak elveti a magot, a föld megerjeszti, csírázóvá, életképesé teszi, de Isten adja a kedvező időjárást, amely növekedésre indítja a palántát Isten adja azt, hogy minden körülmény kedvezően kapcsolódjék egybe, hogy a magból kiemelkedjék a zöld szár, és amikor kibontakozik, és rájön a tél, a kellő időben ráadja a fehér hótakarót, hogy az megvédje, megóvja a fagytól; és a termés a fehér takaró alatt várva a hideg elmúltát, megerősödik, ellenállóvá lesz az időjárás viszontagságaival szemben, hogy amikor az isteni Gondviselés elhozza a tavaszt, s elolvasztja a havat, az is áldássá váljék, bő nedvességgel látva el a gyökereket, s ami addig megóvta a hidegtől, az most táplálójává válik. Így a gabona kihozza a szárat és kibontja a fejét, virágzásnak indul; azután lassan-lassan képződnek az új gabonaszemek, először csak nedv alakjában, azután mindjobban-jobban száradnak a levélkék, és a szár, megkeményednek a gabonaszemek, majd megsárgulnak, megszáradnak, s ezzel elérték céljukat, mert Isten megadta hozzá a jó időt A szántó-vető pedig, amikor aratáshoz készül, és látja, hogy megérték a gabonafejek, azt mondja: „Ha Isten valami veszedelmet nem ad, jó termésre van kilátás”. Embertestvéreim, ti is cselekedjétek jót, s várjátok napról-napra a jónak növekedését; örüljétek, ha a ti igazatok, a ti jótok, a ti cselekedetetek nyomán itt, ebben a lassan alakítható anyagban is láttok valami kicsiny eredményt a lelkekben, a helyzetekben, az állapotokban a munkátok nyomán élővé és érezhetővé válni. Amikor azt látjátok, hogy annak a munkának, amelynek a magját talán ti vetettétek el, talán ti adtátok az első gondolatot, az első cselekvést, amelynek jó eredménye mutatkozik, sohase feledkezzétek el

Istenről, mondván: „Ha Isten megtartja a kilátásokat, ha Isten megadja az eredményt, ha Isten megóvja az én lelki értékeimet, akkor jó eredmény, jó termés van kilátásban”. Isten megengedheti, hogy a szántó-vető reményére az utolsó pillanatban egy szélvihar jöjjön, amely kicsépli a szemeket a kalászból, és ahelyett, hogy a termés a csűrbe kerülne, a jég kiveri, és ott pusztul el a sáros földben. Így a szántó-vető nem érte el azt a célt, amire tulajdonképpen törekedett. Veletek is megtörténhetik, hogy az utolsó pillanatban megengedi az Isten, hogy a sátán megrostálja azokat az eredményeket, amelyekben hittetek, amelyekben reménykedtetek, amelyekre már-már építkeztetek, és akkor azt hiszitek, hogy hiábavaló volt mindaz a jó, amit cselekedtetek, mert lám, a reménykedésetek csalódásba veszett el, s nem lett meg az az eredmény, amiért munkálkodtatok. Ilyenkor reményvesztetten lemondtok mindenről, mert rosszul sikerült, amit jónak hittetek. Ez az a pont, amikor az emberi lélek megrendül, és így szól: „Mire való minden erőfeszítés! Minden hiába, a rossznak van csak létjoga a földön; az igaz nem bír boldogulni! Nem érdemes munkálkodni, nem érdemes jót teremteni, hiszen mindenért csak fájdalom és csalódás a következmény!”

Itt van az a pont, amikor a lélek összeroskad, és elfordul a jótól, mert azt hiszi, hogy' az ő munkája hiábavalóvá vált, és akkor szinte összeroppan, a reménye megsemmisül, *mert a láthatóban kereste azt*. De az ember hiába dacol a Gondviseléssel, hiába dacol a viharral: nem tud megmásítani semmit, nem tud feléleszteni egyetlen lehullt falevelet, nem tud visszatartani sem jót, sem rosszat. Nem tehet hát mást, mint hogy belenyugszik a változhatatlanba. Azonban képtelen belenyugodni, amikor a reménye letört, és elveszettnek hisz mindent, amit a magáénak tartott, aminek örült, ami az ő életcélját képezte. Hogyan emelkedik ki az emberi lélek ebből a helyzetből, ebből az állapotból anélkül, hogy a lelkében kárt ne valljon? Csak a *reménységre* kell bíznotok magatokat, ha minden elveszett is a földön, ha minden rommá lett is, akár az anyagi munkáitok eredményében, amelyeket igazi jóakarattal és tiszta szándékkal végeztek, akár a lelkiekben, amelyekben csak önmagatok megtagadásával tudtatok valami kis eredményt elérni. Mert ha önmagotokat adtatok is oda, ha mindenről lemondtatok is, Isten nem engedi, hogy a reménytelenség sötét hatalma felülkerekedjék, s elhitesse veletek, hogy minden elveszett. Ne higgyetek ennek a gondolatnak, ennek a rémnek, mert ez a sötétség hatalma, amely egy pillanatra uralmat nyer a tudatotokban a lelketek, a szellemetek felett. Hiszen éppen ez az a rém, amellyel dacolnotok kell, amelyet le kell győznötök a szellemetek erejével. Istentől nyert világosságotok hatalmával. Ezt kell megvilágítanotok, ezt kell a hatalmától megfosztanotok! Mert hiába mondja ez a ti fogalmaitokon keresztül, hogy nincs semmi, minden elveszett, minden erőfeszítésetek hiábavaló: a ti reményetek az igazságban gyökerezik, az Istentől nyert igazság pedig kiépíti a világosságot, amely átvilágítja ezt a sötétséget reménységgel, és ezt mondja: „Ember, kelj fel, nincs semmi elveszve! Amit a jóban cselekedtél, amiért a jóban munkálkodtál, ami jót önmagad megtagadásával akartál, nézd, itt áll előtted, itt van a láthatatlanban, amely téged körülvesz azzal a gazdagsággal, azzal az erővel, s azzal a segítséggel és azokkal a képességekkel ruház fel téged, amelyeket ezek által nyertél, amíg a jónak és igaznak magvetését végezted, amíg a jót szolgáltad és az igazat terjesztetted! Itt van ez a Forrás, ez a bővizű patak: meríts belőle és tied az élet, tied az egész világmindenség! Ott ütheted fel a tanyádat a beláthatatlan úrben, ahova kívánczol s ahová tégedet a te Teremtőd elküld, ahol a helyedet kijelöli, hogy ott élj, ott munkálkodjál és teremts a te elgondolásod szerint; cselekedd a jót, és gazdagítsd a világmindenséget a szellemed termékeivel! Íme, megnyílik előtted a végtelenség, az örökélet; az örökélet forrásából kell merítened. Istenből, aki tégedet szellemnek teremtet, s aki visszahív az örökkévalóságba és gyermekévé fogad, hogy munkatársa légy a végtelenség benépesítésében!”

Kedves testvéreim, kicsiny dolog az, ami előttetek van a percnek, a pillanatnak láthatóságában és érzékelhetőségében, és mégis nagy és messze kiható, amikor itt összegyűltök a szívetek vágya szerint, hogy a láthatatlan világgal és az örökkévalósággal kapcsolódjatok össze a jelen pillanatában. De ha a szíveteket felnyitjátok, hogy azokat a

gondolatokat, amelyeket most én gyarló emberi szavakba öltöztetve mondtam nektek, a szívetekbe befogadjátok, és gondolkoztok felettük, akkor a lelketek igaz és jó tartalma szerint megnyílik előttetek a végtelenség, és meghalljátok az Isten szavát abban az igazságban, amelyet én ezekkel a szavakkal a lelketekbe el akarok ültetni; és érezni fogjátok, hogy bármilyen kicsiny és szűk hatáskörrel bírtok is mint emberek ebben a világban, mégis valami nagy, valami hatalmas céllal hivattatok életbe Isten által. Éreznetek kell, hogy az élet nem olyan jelentéktelen dolog, mint amilyennek azt sokszor gondoljátok, és elkeseredésekben hiszitek. Az élet nagy és gazdag ajándéka Istennek, mert a lehetőségeknek sem vége, sem hossza nincs, amelyek titeket a tökéletesség útjára vezethetnek. Az életnek minden pillanata Istennek nagy, drága és szent ajándéka, ha ezt a Tőle nyert jó és igaz megismerés szerint használjátok ki. Jöjjetek a forráshoz, amelyet Isten nyit meg számotokra, merítsetek belőle, tápláljátok a lelketeket, hogy megismerjétek a jót és igazat, amely örök, és az örökkévalóhoz kapcsol titeket, hogy tudjatok jók és igazak lenni, hogy tudjatok az életetek napjaiban és perceiben jót és igazat létrehozni, hogy jóval és igazzal telítsétek meg azt az időt, amelyet a múlandóban tölthettek, hogy ezeket a ti cselekedeteiteket az örökkévalóba áthelyezve mint örök értékeket találhassátok meg. Mert ha az élet napjait hiábavalóságok elgondolásával, elképzelésével, cselekvésével és hajszolásával töltitek meg, ezek a halállal semmivé válnak. Sőt sokszor meg nem is szükséges, hogy a halál pillanata rávilágítson ezekre a ti hiábavaló törekvéseitekre, sokszor már a földi életben kényszerültök megtapasztalni, hogy mindaz, amit nem az örökkévalóba vetettetek és nem az örökkévaló célok szerint használtatok fel nemcsak elmosódik előttetek s értéknélkülivé válik, hanem érvényesen a ti földi életeteknek is kárára, a szellemeteknek pedig kárhovatára válik.

Ezért mondom tehát, testvéreim: nem mindegy, hogy ki mit és hogyan hisz, nem mindegy, hogy ki miben reménykedik, mi után vágyódik, mi után törekszik. Keressétek az Isten országát és annak igazságát, hogy ezt még itt a múlandó földi életetekben megismerjétek, hogy ebből a hiábavalóból, ebből az értéknélküliből, amit itt cselekesztek, az örökkévalóhoz hasonló értékeket hozhassatok elő. Mert ha itt múlandó is az a jó, amelyet cselekedtetek, ha ez szertefoszlik is, ha mindenben csalódtatok is, ha mindent elvesztetek is, ami jó és igaz értéket jelent számotokra: az a vágy, az az akarat, az a hit, az a remény, amellyel az örök értékekhez kapcsolódtatok, megteremti az örökkévalóban azokat a formákat, s meghozza részetekre azokat az értékeket, amelyeket el nem vehet sem az élet, sem a halál, sem semmiféle hatalom tőletek, mert az a tiétek. Ezt adta és ezt adja Isten nektek az élettől az ő dús ajándékaépp, hogy megismerjétek a jót és igazat, hogy ezen a jón és igazon keresztül megismerjétek Őt, és azzal a szeretettel, azzal a hálával ragaszkodjatok Hozzá, amely el nem múlik, meg nem semmisül, mert a jóban és igazban örökéletet nyert. Ezt pedig csak az ő szent Fia, a mi Urunk, a Jézus Krisztus által ismerhetitek meg! Ezért jöjjetek mindnyájan az Úrhoz, üljetek le az ő lába elé, és hallgassátok meg az ő szavát mindenkor, amikor ő hozzátok szól!

ISTEN ÍGÉRETEI

I.

A Paradicsomból való kiűzetéskor kapott ígélet. — A reménység a lélek éhsége. — Az ígélet nem a szellemeknek, hanem az embereknek adatott. — Isten folytonosan ad Magáról életjelt. — Istennek nincs szava ahhoz, aki bűnben él. — Isten minden megtérőt nevéen szólít. — Isten a földön van hozzánk legközelebb, nem a szellemvilágban. — Isten mindenkinek azt adja, ami az ő haladására nézve a legüdvösebb.

Az egész emberi élet egy jobb jövő várása. Ez az érzés minden lélekben megvan, ha mégúgy el is temetve. Mihelyt az első lehetőség mutatkozik — mint ahogy a szél lefújja a port a fénylő drágakőről — ez a lehetőség az emberi lélekről is lefújja azokat a képzelődéseket és

elgondolásokat, amelyeket a hosszú élet- úton magára szedett, és minden lélek, amikor arról van szó, hogy mi lesz ezután, hogyan és mint alakul a jövő, felfigyel erre a gondolatra, és vágyó szemmel tekint azokba a lehetőségekbe, amelyek előtte állanak, s amelyek az ígéreteknek és vágyaknak beteljesülését hozhatják magukkal. Az írás szerint, amikor az Úr angyala az első emberpárt kiűzte a Paradicsomból, s bezárult mögöttük az ajtó, Istentől egy ígéret hangzott el, amely olyanformán szól, hogy bár engedetlenségükkel megfertőztették az igazság honát, s azért szükséges, hogy onnan száműzve legyenek, de Isten visszahozza őket a Paradicsomba. Ezek a lelkek azután a száműzetés keserű napjaiban, keserű éveiben megemlékeznek arról az ígéretről, amellyel a boldogság világaiból kiűzettek. Ezt az ígéretet hordozza minden emberlélek a szívében, ezt az ígéretet, amely mint lehetőség azt helyezi kilátásba, hogy újra visszatérhet, újra boldog lehet, újra békében élhet, és újra annak a hatalomnak birtokába juthat, amelyet elvesztett. Minden lélek mélyén ott van a vágy, hogy megváltoztathassa a sorsát, átfórmálhassa az életét, bárhogyan bölcselkedjék is, bármilyen mélyen legyen is elmerülve a tudományban, a munkában, vagy mondjuk, a bűnben és a szenvedésben. Mivel az ember ezt magával hozta, és az ígéretet, ameddig az élete tart, mindvégig magában is hordozza, azért ez a lehetőség nem hagyja őt békében, s az ember igyekszik átfúrni a sötétséget, a bizonytalanságot, hogy valami bizonyosságra tehesen szert, hogy beláthasson a jövőbe, az eshetőségek világába, és onnan a maga részére bizonyosságot hozhasson, amire építhessen, amire számíthasson, hogy ne kelljen a bizonytalanságban imbolyognia, ingadoznia, hogy legyen célja, amelyet elérhet, és ez a cél közelebb vigye őt ahhoz a nagy lehetőséghez, ahhoz az ígérethez, amelyet magában hordoz.

Mivel ez így van, azért minden időben voltak jövendőmondók. Ezeket — akár be tudták fúrni a lelki tekintetüket a bizonytalanság sötétjébe, akár nem tudták — az emberek mindig szívesen keresték fel; és ha jó és kívánatos lehetőségeket hallottak tőlük, akkor boldogok voltak és megnyugodtak, mert a lelkük reménysége valamennyire táplálékhoz juthatott. A *reménység* az a lelki éhség, amely szeretne kielégülni, szeretne betöltődni azzal a valamivel, amit leginkább nélkülöz a földi életben, amire leginkább vágyik, amit leginkább szeretne elérni. Hiszen minden ezért történik; ezért esnek bűnbe a próbára küldött szellemek a földi testben, mert azt a kicsiny igazságot, amelyet magukban kialakítottak, itt a változások világában nem tudják megrögzíteni, megvalósítani; nem képesek ebben az örökké mozgó bizonytalanságban leszegezni azoknak az erőknek a haladását, és irányt szabni eléjük, amely erők felett nincsen hatalmuk, mert azok körülöttük, mellettük, felettük és alattuk folynak el, és az emberek lelkét hol ide, hol oda forgatják, mert elvesztették az uralmat felettük. Ezek az erők mozgatják az embert, az ő állapotait; ezek az erők adják meg azokat a létformákat, amelyekben az emberek hosszabb-rövidebb ideig; megtalálják a maguk életkereteit. Ezek felett az erők felett uralkodnia kellene az embernek, hogy a sorsát maga intézhesse, s végül uralmat is kell vennie felettük, ha boldog akar lenni, ha be akar számolni valamivel az igazság világában, ahonnan jött, és ahova vissza kell térnie. De miképp, hogyan lehetséges ez? Hiszen ezek az erők olyan hatalmasak, olyan nagyok, olyan áttekinthetetlenek és felmérhetetlenek, hogy nem egy ember, hanem az összemberiség sem képes ezeket sem feltartóztatni, sem megmásítani vagy megváltoztatni, sem bennük valami új alakulatot létrehozni; hiszen az ember csak pehely az orkánban minden akarásával, tudásával együtt! Igen, csak pehely az orkánnal szemben, amellyel *ő maga áll szemben ezekkel az erőkkel*. De ott él a lelkében az Istentől kapott ígéret, és ez az ígéret nem hagyja őt békén, ez az ígéret nem hagyja őt az ő elesettségében, tudatlanságában, hanem munkára, mozgásra kényszeríti, tanulásra hívja fel minden percben s cselekvésre kényszeríti életének minden pillanatában. Így cselekednie kell jót, vagy rosszat a szerint a kifejlődő természet, a szerint a lelki vágy és akarat szerint, amely a szellemében a fejlődés folyamán kialakult.

Igen, a vágyak azok, amelyek az embert majd ide, majd oda hajtják, hogy majd ezt, majd am azt akarja elérni, mert azt hiszi, azt reméli, hogy ha ezt vagy am azt a célt megközelíti,

akkor a lelkében eltemetett ígéret megvalósulásához közelebb jut. Eközben nagy és tág tér nyílik itt a múlandóság és változandóság világában olyan lehetőségek kialakulására, amelyek az ember lelkét különböző tapasztalatokhoz juttatják. Mert az emberi lélek, az elesett lélek folyton próbálkozik, és majd az egyik, majd a másik ajtót nyitogatja, miközben szabadulni akar azoktól a terhektől, amelyeket a természet rendje szerint hordoznia kell. Mert hiszen meg van mondva; „*Véres verejtékkel keresed meg a te kenyeredet!*” Ez a véres verejtékkel való munkálkodás az igaznak lassú felszínre hozása, az igaztalanból való kibányászása. Ez az a teher az ember lelkén, amelyet hordoznia kell; t. i. az igaztalanban való megerőltető előrejutás, az a nehéz haladási lehetőség, amely előtte áll, megriasztja őt; és bár a szelleme, mielőtt testet ölt, sok mindenre érez magában erőt, bátorságot, tette kész lelkesedést és nagy, nemes elhatározást, de amikor felöltöztetik a testbe, akkor már testi szemem keresztül látja azokat az eshetőségeket és lehetőségeket, amelyek mind szűk és meredek utakat mutatnak eléje, s akkor sokszor megtorpan és kétségbeesik a lélek, mert úgy érzi, hogy össze kell roskadnia a teher alatt, nem bírja elviselni azt, amit vállalt, amire ígéretet tett. Pedig ezt az ígéretet nem másnak, hanem önmagának, az önmaga lelkének, az önmaga szellemi törekvéseinek és vágyainak tette. Mert hiszen a vágyak ott élnek az ember lelkében, és nem hagyják békén, hanem arra kényszerítik, hogy folyton keresse-kutassa azokat a lehetőségeket, amelyek a vágyaknak beteljesülést biztosítanak, hogy a lélek felemelkedhessék a bizonytalanságból a bizonyosságba. Ezeknek a lelkeknek szól az ígéret, amelyet Isten a Paradicsomból való kiűzetésük után is időről-időre újra meg újra elküldött a próféták által. Újra meg újra biztatja általuk az emberlelkeket, hogy higgyenek, bízzanak és várjanak az ő segítségére, ne essenek kétségbe, hanem emeljék fel a kezeiket, hogy az őket kereső segítő kéz elvezethesse őket vágyaiknak és álmaiknak megvalósulásához.

Minden időben és minden népnek adott az Isten ilyen biztatást, ilyen ígéretet, mert e nélkül az ígéret nélkül lehetetlen az embernek a maga elesettségében, bukottságában egy lábnyomnyit is előbbre jutnia a jó felé, az igaz felé, azaz a vágyainak megvalósulása felé. Ez az ígéret élesztette folyton az ember lelkében a reménységet, és ez a reménység, mint önmagát újjászülő és megújító mennyei erő ott él, ott vibrál minden lélekben; ez viszi, kapcsolja őt mindig a jobbhoz, az igazabbhoz, a világosabbhoz, hogy el ne merüljön a bűn iszapjában, a tévelygések útvesztőjében, hanem lelki tekintetével mindig az örökkévalót, az igazat keresse, mert csak ez az egyetlen lehetőség az, ami fenntartja a világokat, az emberszemleket, sőt azokat a törvényeket is, amelyeket ha az engedelmes lelkek betartanak, ezek el is vezetnek őket a megtisztulás, a megújulás világaiba, ahol vágyaiknak és reményeiknek fokról-fokra való beteljesedését érhetik meg. Az emberi lelkeknek adatott az ígéret; az emberi lelkeknek tehát keresniük kell azokat a lehetőségeket, amelyek kivezetik őket a sötétségből a világosságra, a bizonytalanságból a bizonyosságra. Nem a szellemeknek, akik már teleírt lapok, akik tévelygéseik eredményei felett keseregnek, és sokszor keserű könnyekkel sírják vissza azokat a lehetőségeket, amelyeket eltékozoltak, amelyek nem hozták meg számukra azt az eredményt, amely ezt a reménységet, ezt a lelkükben eltemetett vágyat valamiképp a megvalósulás felé segíthette volna, hanem nektek, embereknek adatott az ígéret, és nektek embereknek adatott az a nagy gazdagság, amely kitölteti a lelketekre és világossággal árasztja el az értelmeteket, melegséggel az érzelmi világokat, hogy ezen keresztül hozzákapcsoljon titeket a maradandó élet értékeihez, hogy azokat megragadjátok, magatokéivá tegyétek. Amikor ezeket magatokéivá teszitek, érezni fogjátok, hogy az a teher, amelyet napról-napra, pillanatról-pillanatra hordoznotok kell, amelytől nem szabadulhattok meg, mert folytonosan nehezebbé, súlyosabbá válik, csak akkor oldódik fel, amikor már a koporsó várja a testeteket. Azonban a koporsó sem szabadít meg, mert a láthatatlan világ, az igazság világa mint óriási tükrölap ott vár titeket, hogy mindazokat a maga valójában tükrözze vissza, amiket elkövettetek, elgondoltatok, és ti meglátjátok benne a tévedéseiteket, bűneiteket, meglátjátok elfecsérelt életeteket, amelyet pedig Isten azért adott, hogy helyesen

és okosan használjátok fel, hogy az örökkévalóságban legyenek olyan értékeitek, amelyekkel magatoknak békességet, boldogságot és örömet vásárolhassatok. Istennek ez a gondoskodása, Istennek ez a törvénye olyan értéket ad a kezeitekbe, amely az örökkévalóságban is érték marad. Ezt beváltja nektek az igazság törvénye, és ti gazdagok lehettek, bár szegények voltatok, s elmaradhat mögöttetek a múlt, amely folyton csak számadást és fizetést, szolgálatot, visszatérítést, az elmulasztottaknak helyreépítést sürgeti. Mondom, elmarad mögöttetek a múlt, és előttetek áll a jövőnek egy bizonyos része, amely jövőben benne éltek, benne mozogtok, cselekedhettek, amelyet alakíthattok azok szerint a felébredt vágyak szerint, amelyek a lelketeket mozgatják s a jobb, az igazabb felé vonzzák. Isten ezt adja ezzel a bizonytalanságra alapozott élettel.

Idővel ti is belátjátok, hogy ez a bizonytalanság, ez a múlandóság, amely körülöttetek él, és amelyben ti is ténykedtek és mozogtok, milyen óriási kincset rejt magában; idővel magatok is rájöttök, hogy milyen jó, hogy itt semmi sem állandó, hanem folyton változó, hogy az ember tökéletlen vágyakozásaival, cselekedeteivel, megmozdulásaival és kísérletezéseivel nem tud maradandó eredményt rögzíteni. *Egyetlen bizonyosság van, és ez Istenben van. Isten pedig Magáról folytonosan életjelt ad, kijelentéseket tesz.*

Legtökéletesebben az Úr Jézus Krisztus által adott önmagáról életjelt, amikor önmagát tökéletesen, félreismerhetetlenül, félremagyarázhatatlanul jelentette ki. Mit tesz azonban az ember? Krisztus kijelentéseit, Krisztus törvényét is megmásítja, röghöz köti, emberi ceremóniákhoz, formákhoz rögzíti, és embereken keresztül olyan lehetőségeket tár más emberek lelki szemei elé, s olyan ígérettel biztatja őket, hogy ha bizonyos formákat, bizonyos ceremóniákat elvégeznek, megszabadulnak bűneiktől, bűneik következményeitől, megszabadulnak a terhektől, s szabadságot és üdvösséget nyernek. Ezért nyit meg az Isten folyton-folyvást újabb meg újabb lehetőségeket az emberi szellemek előtt, hogy arról az igazságról, amelyet ő adott az ő szent Fia által, ne a felületes ember, hanem a lélek győződhessék meg, a lélek vethessen számot önmagával, a maga érzésével, a maga igazságértelmezésével, hogy beláthassa bűnös voltát, beláthassa tévelygését, és elfogadja azt a szellemi kezet, amelyet az ember megtérése révén Isten nyújt feléje a bűnbocsánat ígéretében. *Mert Isten nem kötelezte el Magát a bűnös embernek semmiféle ígérettel; Istennek nincs szava a bűnben élő emberhez! Isten csak azoknak a lelkeknek tett ígéretet, akik keresik és kutatják az igazságot, Isten az elfáradtakhoz, a szenvedőkhöz, az őt keresőkhöz szól, nekik ígér bűnbocsánatot, megtisztulást, kegyelmet, de a bűnben élőknek nem kötelezi le Magát.* Isten a lelket hívja fel, hogy térjen meg; és mi is azt mondjuk: embertestvérek, térjete meg! Térjete meg bűneitekből, tévelygéseitekből, hiábavalóságaitokból, hiú emberi vágyaitokból; térjete meg haszontalan cselekedeteitekből, hogy Isten ígérete rajtatok is beteljesedhessék, hogy Isten ígérete a ti részetekre is valósággá legyen. Térjete meg az igaz hithez, az Istenben való hithez! Nem ahhoz az Istenhez, akit az emberi lélek magához hasonló módon alakított ki a képzeletében, hanem az igaz Istenhez, Aki minden időben kijelentette Magát, és minden, időben hívta az emberiséget az ő útjára, az igazság útjára.

Ezeknek a megtérő lelkeknek ő az Atyjuk, ő a Segítőjük, ő a Vezetőjük; Szentlelke által ezekhez szól Ő. De nem azokon a formákon keresztül, amelyeket az emberek többé-kevésbé már elismertek! Isten ezeket a formákat megkerüli, és új eshetőségeket és lehetőségeket teremt, amelyek által minden lélekhez külön- külön szólhat, *minden lelket a maga nevéen, azaz azon a lelki természetén keresztül szólíthat, amelyet ő adott, ő lehelt a teremtés pillanatában beléje;* azon a lelki természetén keresztül, amely Istennek egy gondolatát őrzi, egy akaratát, egy célját hordozza magában, amelyet a teremtménynek be kell töltenie az élethivatásával az örökkévalóságon keresztül. Ezen a természetén keresztül minden lélekhez külön-külön szól az Úr, és mindegyik lélekbe külön-külön reménységet helyez el, amelyet meg is valósít, be is teljesít, ha ez a lélek megérti Teremtőjének szavát és az ő útjain jár, s betölti Annak akaratát és véghezviszi azokat a cselekedeteket, amelyeket Ő bízott reá. Azt mondhatjátok most: „Vajon

honnan tudjuk meg, hogy kinek-kinek mit kell cselekednie?” Valóban nem tudhatjátok, hogy kinek-kinek mit kell elvégeznie, mert hiszen a lelketek még úgy be van lepve a világ porával, füstjével, sötétségével, hogy benne ez a természet még nagyon-nagyon homályosan tud csak magáról életjelt adni. Nem is szükséges, hogy azt ti már most kutassátok-keressétek, mert hiszen elétekbe adta a mi Urunk azt a törvényt, amelyet be kell töltenetek: a szeretet törvényét. A szeretet pedig olyan kicsiny, olyan gyenge palánta még a ti lelketekben, hogy még alig-alig kell életre, mert abban a pillanatban, amikor az ellentét csak egy kicsiny árnyéket von is az érzésvilágatok fölé, máris elhervad, elerőtlenedik ez a kis palánta, és bezárkózik a lelketek, s nem cselekszi a szeretet cselekedetét. Szeressétek hát egymást, és keressétek az Isten igazságát! De ne csak keressétek, hanem az életetekben is igyekezzetek azt betölteni és érvényre juttatni mindazzal a rosszak mindazzal a hamissággal és félrevezetéssel szemben, amit az ellentéteszme, mint korlátokat állít elétek, hogy a ti jó és igaz törekvésetekkel ne tudjatok előrehaladni.

Ezért nehéz a földi élet; ezért nehéz a küzdelem, mert minden lépésnél újabb meg újabb területeket kell meghódítanotok és elvennetek az ellentétől. Hiszen különben nem juthattok előbbre, mert minden érzésetek, minden cselekvésbeli megmozdulásotok áldozatot kíván és követel. Ezt az áldozatot pedig a lelketek túlerőben kifejtett önző természetével olyan nehéz meghoznotok! Olyan nehéz a magatok érdekéről lemondanotok; olyan nehéz belenyugodnotok abba a változhatatlanba, amit a sorsotok lépten-nyomon elétek állít, mint gátakat, mint kiálló köveket, amelyekben lépten-nyomon megbotlik a lábatok, s ti meginogtok és elesetek. Ezért tudtok a jóban, az igazban olyan nehezen előrehaladni. Éppen ezért van szükségetek arra a reménységre, hogy az Isten, amikor elérkezettnek látja az időt valamire, ami nektek kívánatos, ami nektek jó, akkor meg is adja azt nektek, hogy a ti örömötök teljes legyen, ha az egész világ ellentétgondolata, ellentéteszméje és megtestesült akarata áll is elétek. Csak legyen az Isten Ígérete fénylőn felírva a lelketekben, és bízzatok abban — mert a reménységben benne van a bizalom is. Mert ha bíztok abban, hogy Isten hiábavaló ígéreteket nem tett és nem tesz, hogy amit Ő megmondott, azt be is teljesíti, és ha a lelketek megtanul várni, és nem sürgeti az ígéretnek beteljesülését, mert meg van győződve annak a bizonyosságáról, akkor Isten ígérete bennetek valóra válik. Akinek van reménysége, annak van bizodalma; akinek bizodalma van, az megnyerte, meggyőzte a világot, mert ez a bizalom új erőforrást nyit meg a lelkében, amely erőforrás keresi az Isten segítő erejével való kapcsolódást; és ha ez a kereső érzés — amely érzés az imádkozásban jut kifejezésre — Isten felé megindult — mivel Isten az ő segítő kezét folyton készen tartja az ő szegény, elesett, szenvedő gyermekei részére — akkor meg is találja őt, mert az első segítségért kiáltó szó már Isten segítő akaratába, Isten segítő készségébe kapcsolódhatik.

Nem vagytok tehát elhagyatva, testvéreim; nem vagytok magatokra hagyva az életben, mert Isten ígéretet tett nektek, embereknek ebben a zűrzavaros káoszban. Itt a ti emberlétetekben van hozzátok legközelebb az Isten, nem a szellemvilágban, mint ahogy azt ti hiszitek. *Azok a szellemek, akik teleírt lapok módjára körülvesznek benneteket, nem alakíthatják a ti sorsotokat, nem folyhatnak bele a ti jövőtökbe — hacsak Isten őket erre fel nem használja — de befolyhat az Isten akaratát teljesítő, az Isten gondolatát valósággá alakító jó és igaz erőhullámozás, amely lélekről-lélekre megmozdítja az érzéseket, a szeretet érzését, a segítő érzést, lélekről-lélekre megvilágosítja a szellemi értelmet, és új világokat tár fel előttetek, új eshetőségeket teremt, hogy megsegítsen benneteket. Ezt a jövőt nem képes nektek semmiféle jövőmondó megmondani; ezeket az alakulásokat nem láthatja senki, mert ezek Istennek titkos műhelyében hullámozanak, ragyognak, az örökélet világában halmozódnak fel, ahonnan ha csak egyetlen szikrácska hull is a sötét bizonytalanságban vergődő létekre, érzése szerint máris azt hiszi, hogy a mennyország nyílt meg részére. Ha tehát Istennek egyetlen gondolatában, egyetlen megmozdulásában egy egész örökélet sugárzik felétek, a segítségnek, a megújulásnak egész fénytengere özönlik reálok, akkor miért keresitek*

sokszor a sötétségben élőkön keresztül a bizonytalanság világában azt a bizonyosságot, amelyhez a lelkek hozzá akar tapadni?! A ti jövőtök isten ígéréteben van lefektetve; higgyetek, bízzatok hát Istenben, és tartsátok ébren a lelkek reménységét, s ne engedjétek, hogy az ellentéttel való megütközés kiverje a lámpásaitokat a kezetekből, hogy megszűnjenek világítani. Tartsátok magasan azt a szövétneket, amelyet Isten a lelkekben a teremtés pillanatában elhelyezett: a reménység szövétnekét; tápláljátok a hitnek olajával; és amikor keményen kell küzdenetek, amikor a lelkek elfárad a küzdésben, és a bizonytalanság, kétségkedés, sőt a kétségbeesés mint sötétszárnyú denevérek rajzzák körül a lelketeket és azok a gondolatok, amelyek ilyenkor az emberlelket mintegy sötét fátyolba takarják — úgy hogy nem látja a kivezető utat s nem látja a lehetőséget, amely őt a bizonyosságba, az enyhületbe vezethetné — óh, akkor tartsátok magasan a reménységnek mécsesét, és hívjátok az Urat segítségül! Hiszen ő adta nektek az ígéretet! Mint ahogy éjjélkor van a legsötétebb, a legmélyebb éjszaka, úgy a ti lelketeket is ezek a kétségek, ezek a fájdalomok, ezek a bizonytalan lehetőségek sokszor, mint riasztó éjjéli árnyak vesznek körül; ilyenkor lángoljon fel a lelkekben az Úrnak az az ígérete, hogy az Ő szabadítása közel van azokhoz, akik Őt kérik és őt keresik. Ilyenkor imádkozzatok, és Isten az ő fénylő világából elküldi a segítő szikrát, amely megvilágítja előttetek a bizonytalannak látszó jövőt, és kiemeli titeket ezekből a szomorú állapotokból, mégpedig nemcsak lelkileg, hanem a ti testi, nyomorúságos, szenvedő állapototokból is. Ő a legnagyobb bizonytalanságból is kiemeli a bizonyosságra, a legsötétebb lehetőségeket is megváltoztatja világos kivezető úttá; a kétségbeesést öröme és boldogságra változtathatja át segítségének egyetlen szikrájával. Hiszen szellemről-szellemre terjed az ő akaratának, elgondolásának hullámmása; és mint ahogyan a villám az egész látóhatárt bevilágítja, úgy Isten akaratának egyetlen mozzanata az egész világmindenséget átvilágítja, és megváltoztatja a sorsokat, állapotokat, s újjáteremti azokat a lehetőségeket, amelyek közepette már a kétségbeesés kezdte győzelmi torát megülni.

Imádkozzatok; mindenkor imádkozzatok, mert a reménységnek ez az összekötő szála Istennel, hogy Isten ígérete megvalósulhasson bennetek, és rajtatok keresztül az egész világon. Imádkozzatok, testvéreim, minden időben, minden állapotban: vigyétek az Úr elé a ti örömeit, hogy ő áldja és szentelje meg azt; vigyétek eléje a ti bánatokat is, hogy ő enyhítse meg az ő vigasztalásával, vigyétek eléje a szenvedéseiteket, hogy ő adjon erőt azok elviselésére vagy leküzdésére. Minden időben és minden állapotban álljatok az Úr elé, hogy a ti lelkek Őelőtte minden pillanatban nyilván álljon, hogy ő, Aki a szíveket vizsgálja, és a lelkekben meglátja a keletkező vágyakat, amelyek az akaratotok rugói, idejében átváltoztathassa, megvilágíthassa, hogy az akaratotokkal ferde utakra ne tévedjétek, s hiábavaló erőpazarlásokat ne végezzétek. Ha minden időben Isten elé álltok a ti nyugodt szívetekkel, lelketekkel, és mindenkor kériétek Őt, hogy ő vezéreljen titeket az Ő útjára, ha mindenkor kériétek, hogy ő hassa át a lelketeket, hogy ne a ti téves akaratotok, hanem az ő akaratát mehessen teljességbe ebben a ti múlandó életetekben is, akkor olyan sorsátalakító életet éltek, olyan új jövőt alapoztok meg; a magatok részére, amely eredményében minden vágyatokat felülmúlja. Erről a „jövőbelátók” nektek semmit sem mondhatnak, mert hiszen Isten az ő végzéseit fenntartja Magának, és kegyelme szerint kinek-kinek megadja az övét; kit fölment kit elítél, mindenkor aszerint, ahogyan az a lélek az ő kegyelmét és irgalmasságul magához vonzotta. Testvéreim, óva intelek azonban benneteket, hogy félre ne értsétek, s eszetekbe ne jusson az, hogy ítélkezzetek! Amikor én azt mondom, hogy „a szerint, amint valamely lélek Isten kegyelmét magához vonzotta, boldogul”, egy pillanatra se jusson eszetekbe az, hogy amikor szenvedőt vagy csapás alatt sínylődőt láttok, úgy ítélkezzetek, hogy „ez azért van, Isten őt azért látja jónak szenvedtetni, mert nem tért meg”, vagy más ilyenféle emberi okoskodásból alkotott véleményt alkossatok magatoknak. Honnan tudjátok, vajon Isten az ő bölcsessége szerint mit rejteget annak a léleknek a részére?! *Talán az illető egy aránylag kicsiny szenvedésen keresztül olyan adományhoz juthat, amilyent az ítélkező*

hosszú és sok szenvedésen keresztül sem tud magának megvásárolni.

Egy pillanatig ne gondolkozzatok úgy, hogy akinek ma nincs aggodalma, fájdalma és szenvedése, akinek az élet egy ideig kedvez, az talán az Isten előtt nagyobb kegyelemben áll! *Az ilyen gondolatokat és ítélezéseket minden időben vessétek el magatoktól, mert nincsenek az Úrnak megvetett gyermekei,* hogy azokat szenvedtesse, és nincsenek Hozzá közelebb állók, akiket áldásaival elárasszon! Mindenkinek azt adja az Úr, ami az ő haladására a legjobb, a legcélravezetőbb. Nem egy állomásról indultatok el, és nem egyforma a cél, ahol találkoznotok kell itt a múlandó világban. Vannak, akiket az Úr pihenésre küld, és egy ideig megkíméli őket, míg erőhöz jutnak: vannak, akiket az Úr munkával bíz meg, és vannak, akiknek küzdeniük, harcolniuk kell, mert hiszen minden léleknek más a feladata, úgy a földön, mint az örökkévalóságban. De az Úr kijelentett igazsága alapján minden lélek egyformán odaállhat dicsérni az Istent, aki az életet, az Igét és az ő igazságát adta, amelyben minden lélek megtalálhatja azt az erőforrást és táplálékot, amelyből megnövekedhetik, megtisztulhat és megigazulhat.

II.

Krisztus ígérete azoknak szól, akik hittek az ő beszédének. — A világokat és szférákat ércnél áthatolhatóbb elvek választják el egymástól. — Mit kell érteni az Úr e kijelentése alatt: „helyet készítek nektek”? — Kik vannak beírva az élet könyvébe? — Kik tartoznak együvé minden népen, fajon, téren és időn keresztül? — A jó örök diadalának bizonyos volta. — Akiket az Úr elpecsételt Magának.

Mint a feneketlen óceán sima tükre visszatükrözi a fénylő nap sugarai és a csillagos eget, úgy tükrözi vissza az emberi lélek békessége az isteni jót és igazat. A békesség gyümölcse a szeretet, a megértés, a jónak, az igaznak, a kívánatosnak az életbe való beletükrözése, érvényesülése. Mert ha békesség nincs, mindezek nem tudnak érvényesülni, és nem tudnak termést felmutatni a múlandó világban. Azért ne háborodjék meg a ti szívetek a megpróbáltatások idején, és ne engedjétek a tévelygés szellemét szóhoz jutni a ti ajkaitokon keresztül, amikor nagy, súlyos vádakat, terhelő és gonosz bizonyosságokat akar e világ fejedelme elétek dobni. Mert amikor gonoszát cselekesztek, amikor gonoszat beszéltek, akkor mindezzel a békesség Fejedelmének országglását, uralkodását rövidítitek, az Istennel helyezkedtek szembe. Nehéz a sorsa az igazságtalanságnak! Az igazságtalanságnak sorsa olyan, mintha egy folyton összébb és összébb nyomódó sajtó alá kerülne, amely folyton nyomja, és összébb szorítja, hogy a törvénytelenység ne terjeszkedhessék, mert az igazságtalanságnak nincs létjoga sem az örökkévalóban, sem a mulandóban. Ennek dacára mégis minden erejével, minden akaratával küzd a maga érvényesüléséért. Mert akik csak egy pillanatra is szóba állanak a háborúság, az áruság, a hazugság szellemével, azok máris meg vannak fertőzve, máris elfogadják a lelkükben az Isten ellen való vádakat, és mindjobban elhatalmasodó elégedetlenséggel okolják Istent azokért a szenvedésekért és fájdalmakért, amelyekben részük van itt, ebben a világban. Pedig itt mindennek ki kell hoznia magából a termést, így a léleknek is felszínre kell hoznia a maga lényegét, elvét, irányát, amelyet szabad akaratból választott.

Jaj annak, aki a mulandó életben gonosz eredményeket hoz felszínre a lelke mélyéről! Jaj annak, aki nem találja meg az élete célját, amiért ide, ebbe a világba küldetett! Annak nincs, és nem is lehet semmiféle reménye és joga arra, hogy innen valamit magával vihessen az örökkévalóba, ha itt a mulandóban nem hozott ki a lelkéből olyan hatásokat, amelyek békességet, megnyugvást és megelégedést teremthetnének számára az örökkévalóban. A békesség Fejedelme itt járt. S bárha a lába nyomát befedték a szelektől felkavart porrétegek, bárha testileg már azok is porrá lettek, akik az ő szavát, az ő igéjét hallgatták, de az ő Szelleme itt él, itt jár köztetek, mint ahogyan Ő megígérte: „*Én veletek leszek minden napon a világ végeseiéig.*” Itt jár köztelek láthatatlanul, és munkálkodik azokban a rétegekben,

amelyekben dolgozni ti is feladatotokul ismertétek el. Ő segít nektek széni Lelkével, hogy minden tévedéseket, minden hiábavalóságokat igazsággá tegye, hogy mindazt javatokra írhasa a törvénynek szelleme, amely az örökkévalóságban számon kéri a léleknek minden napját, minden óráját. Itt jár köztetek és segíti, erősíti, bátorítja a ti gyenge lelketeket a jóban, hogy a szellemetekben elfogadott jó és igaz gyümölcsöt teremhessen nektek, akik megismertétek és elfogadtátok ugyan Őt, de gyengék vagytok, hogy azon az úton kövessétek, amelyet nektek megmutatott. „*En elmegyek, hogy helyet készítek nektek!*” — mondta az Úr. Tisztán és világosan mondta ezt meg. De vajon hol és merre készíti ő azt a helyet, ahová titeket vár, ahol nektek otthont ígér? Megpróbálom megvilágítani, amennyire ez módomban áll. Az ember büszke a tudományára, mert meghódította az elemeket: a vizet és a levegőt, és urává lett azoknak. Úgy véli hát, hogy már nincs előtte titok a teremtésben, már mindennek fölője emelkedett, mindent ismer, mindent tud.

Azonban a lélek útján nem így van. Az ember hiába emeli fel a szemeit a felhők fölé, hiába emelkedik a magasságba, nem találja meg azt a helyet, azt a hazát, amelyről a mi Urunk beszélt. Hiába megy a föld alá, hiába túr a mélyben, nem találja meg azt a helyet, ahol az elhibázott életeket élt, porrá lett emberek szellemei szenvednek, gyötrődnek. Hiába kutatja fel a természet világát, nem tudja megtalálni azt a helyet, ahol azokkal találkozhatnék, akik már elhagyták a földi tereket. Míg az ember az anyagban él, míg testével az anyaghoz van kötve, addig nem uralja azt a világot, ahová meg kell térnie; hiába erőszakoskodik, nem nyílnak fel előtte az ajtók, hogy oda bepillantást nyerhessen. Sokkal nehezebben nyithatók fel azok az ajtók, mint ha páncéllal befedett és nehéz zárral elzárt mély börtönök volnának. Ide az ember nem tud behatolni, mert ennek külön törvénye, külön titkos kulcsa van. Hol, merre készíti hát az Úr a helyet az ígélet szerint? Hol van az a hely, ahol az ember vágyai beteljesülhetnek, ahol a lelke megpihenhet és valamiféle boldogságot érezhet? A földi élet bizony gazdag a szenvedésekben, a megpróbáltatásokban, a csalódásokban, a fájdalmakban, és az ember méltán kíván elérkezni a pihenés, a békesség helyére. Már pedig, ha a békesség Fejedelme megígérte ezt a helyet, ezt a világot, akkor ez bizonyára meg is van: és ha megvan, akkor bizonyára várja is azokat, akiknek ezt az Ígéletet tette. De vajon kinek tette Ő ezt az ígéletet? Nem azt mondta, hogy „helyet készítek e világnak”, hanem hogy: „*helyet készítek nektek*”. *Kiknek szól hát ez az ígélet? Azoknak, akik hittek az ő beszédének, és akik ezeken keresztül lesznek hiendők.*

Mert hiszen a hit lélekről-lélekre terjed. A lélek megérzi, mit kell hinnie és mit nem kell hinnie. Hit nélkül ugyanis egy ember sem élhet. Bárhogyan is tagadják az emberek a hitet, mégis valamiféle hitben élnek még azok is, akik semmit sem hisznek. Aki azt gondolja, hogy ő nem hisz semmit, rendszerint azt hiszi, hogy ő mindent tud, mindennek a végére képes jutni. Tehát hisz, hisz az anyagnak, hisz annak a látszatnak, amely előtte van, és a lelkét ennek a látszatnak a formájával telíti meg. Az embereknek két csoportja van. Az egyik csoport kényelmesen él; számára minden úgy van jól, ahogyan van, nem cselekszik ellene semmit. Ezek kényelemszeretetből nem keresik az igazságot. Vannak azonban lelkek, akik nem elégednek meg a ma állapotával, mert megfigyelésük folytán látják, hogy nemcsak ők maguk, hanem embertársaik is helytelen irányban haladnak, mert az igazságtalanságban keresik az igazságot, a szenvedélyekben a szabadulást, csalódásaikban azt az irányt, amely őket az igazhoz közelebb vezesse. Ezek a lelkek nem nyugodhatnak egy pillanatig sem; minden pillanat újabb meg újabb felfedezéseket hoz, amely felfedezések mindjobban kitágítják a látóhatárukat, s így többet látnak, többet éreznek, mint azok, akik kényelmesen megmaradnak a földi élet állapotaiban. Ezek keresik és kutatják azokat a szellemi igazságokat, amelyek a meglévőt, a helytelent megváltoztathatnák; és amikor a lelkük helyes ítéletével rájönnek, hogy miképp kellene megoldani az életet, hogy nagyobb boldogságot és gyorsabb fejlődési lehetőséget nyújthassanak a mindenkor itt élő emberiségnek, akkor szorgalmasan munkálkodnak azon, hogy a földi életet jobba, igazabbá tegyék, hogy a lélek nagyobb békességet

találhasson. A szenvedések, a megpróbáltatások, a tökéletlenségek feltorlódása folytán létrejött zűrzavar nyugtalanítja és békétleníti az ember lelkét. Ezeket az okokat kell majd keresnie és megtalálnia az embernek, hogy kiküszöbölhesse az életéből, hogy több békességet találhasson. Elsősorban az embernek magából kell ezeket az okokat kiküszöbölnie. Ehhez azonban szükséges, hogy önmagában találja meg ezeket az okokat. De vajon hogyan találhatja meg ezt a gyarló ember, amikor mindent csak az eredményeiből ismer meg? A hit az az előrevilágító lámpás, amellyel tájékozódni lehet ezen az úton; a hitével sejti meg az ember azokat az igazságokat, amelyeknek segítségével önmagát megváltoztathatja, és önmagán keresztül megváltoztathatja az életét, az életén keresztül pedig az egész teremtett világot. Tehát helyes irányban haladva, a hittel kell megkeresni és lehet megtalálni azt a forrást, ahonnan még nagyobb világosságot szerezhet, és ezzel a világossággal mindnagyobb és nagyobb tért világíthat meg maga körül a bűnök szövetségében.

Akinek tehát helyes hite van, az el tudja választani a hamisat az igaztól, és még tévedésből sem nyúl a látszatoshoz, a hiábavalóhoz. Az ilyen helyes hitet az Isten ajándékozza, de ezt minden lélek magához vonhatja, mert hiszen az Isten örömmel adja ajándékait gyermekeinek, ha azok alázatos lélekkel fordulnak Hozzá, és kérik Őt, hogy a lelküket világosítsa meg az ő világosságával és vezesse őket az igazság felé. Akiknek nincs helyes hitük, azoknak a lelkében az ellentét szítja a tüzet. Hitük hamis, mert a lelkükkel nem tapadnak hozzá alázatosan az Isten ígéjéhez. Mindent felfalnak, semmi ki nem elégíti őket, mert hiszen amit ők igazságnak gondolnak, az nem valódi érték, csak az igazság utánzata. Az ő igazságuk csak külső forma, külső csillogás, hamis máz, amely felett az idő, őrlő hatalma végigszáguld és megsemmisíti azt, mielőtt még az örökkévalóság rétegeibe behatolhatna. *Szükséges, hogy így legyen, mert hiszen azok a rétegek — a lélek rétegei — keményebbek az acélnál és áthatolhatatlanabbak a kősziklánál, megemészthetetlenek, felkutathatatlanok, mélyek és erősek. Mert elvek és igazságok alkotják a világokat, a szférákat, azokat a láthatatlan területeket, amelyek otthont nyújtanak azoknak a szellemeknek, akik a látható világból átmentek a láthatatlanba, akiknek ténykedéséhez már nincsenek meg azok a testi felszerelések, amilyenek felett ti most még rendelkeztek a nap alatt. A világokat, a szférákat, a rétegeket hatalmas záruk, építmények különítik el egymástól, hogy egyik szféra szellemei a másik szférában zavart, felfordulást, törvényteleniséget ne okozhassanak. „Elmegyek, hogy helyet készítsék nektek” — mondta az Úr.*

Vajon merre ment ő, hol találhatja meg a földi ember, hogy ehhez az ígérethez egész lelkével hozzákapcsolódhassák? *Az eszmék világába ment ő* itt volt, itt cselekedett és beszélt, és az ő isteni erői által megtisztított erőket és anyagokat itt hagyta a földi világban, ebben a látszatos életben, amely a ragyogás világa a gyenge lelkek számára. Itt, ebben a szabad akarattal megajándékozott életlehetőségben azonban minden lélek a saját vágyai szerint keresheti ki azt, amit magára nézve boldogítóknak tart. Mindenki a maga vágyai szerint foghat ahhoz, ami előtte van, a maga üdvére, vagy boldogtalanságára. Akik eleve elpecséltettek, akik elejétől fogva kiválasztattak az üdvösségre, mivel a lelkük fogékonnyá vált az igazság megismerésére és felismerésére, azok nemcsak látásból és hallásból, hanem a lelküknek titkos megérző sejtésén keresztül megérik az igazságot, mert érzékennyé vált bennük az az isteni rész, amely megérzi azt a hatalmat, azt az erőt, amelyet rájuk nézve a valóság, az igazság jelent. Mint ahogy a delej vonzza a vasreszeléket, és a vasparány sem a maga akaratából, sem a súlyánál fogva nem képes ellenállni a magasabb erőnek, úgy azok, akik az isteniei, akik elejétől fogva elpecséltettek az üdvösségre — bárha bűnt követnek el, bárha vetkeznek, bárha tévednek — újra megérik az Isten hatalmas igazságait, *amelyekkel őket minden állapotban, minden örömben és minden szenvedésben megkeresi: megkeresi helyes cselekvéseikben, megkeresi tévelygéseikben, s ők ennek a vonzásnak nem képesek ellenállni.*

Ezekhez szól az Úr, ezeknek akar helyet készíteni: ezeknek készített is helyet elejétől fogva, hogy akik nagy és nehéz küzdelemmel lerázták a lelkükről az ellentét hatalmát, akik

megsebezve, vérezve hagyják el a földi küzdőteret, azoknak legyen egy helyük, egy állapotuk, amelyben megpihenhetnek, meggyógyulhatnak, hogy ismét új erővel vállalhassanak munkát abban a nagy és szent feladatban, amely feladat minden teremtett léleknek eléje van szabva, hogy az Isten akaratát, szándékát véghezvihessék. Istennek ez a nagy célja pedig az, hogy a szellemek a tévelygésnek minden parányától megtisztítsák a teremtett mindenséget, hogy az igaztalannak, a hamisnak a legkisebb részecskéjét is megsemmisítsék, hogy minden az Isten igazságától és szeretetétől váljék ragyogóvá. Testvéreim, ti is mindnyájan erre nagy a munkára vagytok elő hívva, ti is mindnyájan ezt vállaltátok, a lelketekben elrejtett vágy erről beszél nektek, amikor azokat a lehetőségeket keresitek, amelyektől azt reméletek, hogy boldogabbak, megelégedettebbek lehettek, hogy fáradtságokat kipihenhettek. És mint ahogyan ti érzitek ezt a vágyat magatokban, amely kiül az arcotokra, és amely mint egy mély sóhajtás kel útra: úgy érzi az egész teremtett világ: azok is, akik még bűnben vannak, azok is, akik még ellenetek cselekszenek, akik titeket háborgatnak és gúnyolnak. Sőt még, akik titeket megölnék, azokat is ez a vágy kergeti, mert azok is a tévelygésnek, a bűnnek szellemétől üzetve, s a bűn következményeitől szenvedve keresik a kibontakozást, amelyet a lélek nem tud nélkülözni, amely nélkül nem tud élni; azok is azt hiszik, hogy helyesen cselekszenek.

Mert hiszen a lélek nem szereti a zaklattatást, ez nem az ő természete, mert Isten neki békességet adott, Isten őt békességre hívja el a teremtés pillanatában. Tehát még a gonosztevők is a békességnek ettől a nagy hiányérzetétől üzetve cselekesznek, de helytelenül, mert a tévelygés szelleme eltérítette őket a helyes iránytól, megtévesztette őket — mint ahogy titeket is megtévesztett. Ők azonban, akik a bűnben vannak, ezt még nem tudják; nem tudják, hogy tévednek, hogy helytelenül cselekesznek, mert ha tudnák, ha a lelkük erre az igazságra rájöhetne, nem cselekednének gonoszt, hanem jót. Ezekért is jött az Úr; ezeket is hívja, várja. De akik még a lelkükben hordozzák a tévelygésnek, a bűnnek sok és vastag rétegét, azokhoz még nem tud elérkezni az igazság szava a szeretet formájában, mert azoknak a szíve, a lelke nem nyílik meg a szeretetre; azoknak a lelkében még nem ébred fel az együttérzés, a szeretetnek ez az első megnyilatkozása; azok még nem hallják, még nem értik meg a mások szenvedését, mert azt hiszik, ha mások szenvednek, akkor ők az élet jobbik részét magukhoz vonhatják, mivel tévedésükben úgy vélik, hogy amiért a kezüket kinyújtják és amit magukhoz ragadnak, az az övék. Azonban az ember Fia tisztán és világosan megmagyarázta, hogy semmi sem a tied, csak az, amit az igazság, a szeretet és az áldozat által magadévá tettél, amiért adtál valamit a világnak. Mert hiszen mindent meg kell vásárolni, és nehéz küzdéssel kell megharcolni a legkisebbért is, amit az ellentét elvéből fel akarunk szabadítani. Csak az a tiéd, amit az ellentétől vettél el, amit szabaddá tettél, amit a szeretetteddel, a te isteni igazságtól ragyogó világosságoddal megtisztítottál az ellentét eszméjétől, a tévedéstől, a hazugságtól.

Ebben a harcban, ebben a küzdelemben Ő járt elől, aki minden réteget megtisztított, felszabadított, amin az ő igazságával keresztülhatolt, amit a szeretetével, ragyogó világosságával átvilágított. Valakik a lelküket teljesen átadják Neki, az ő igazságának, az Általa lehozott Igének, azok az övéi, azokat Ő átvilágítja, megtisztítja; azoknak irányt mutat, azokra erőt sugároz és hazavezérli őket a békesség otthonába, a szeretet világába. De mivel megmondott, hogy oda semmi tisztátalan be nem mehet, mert minden, ami tisztátalan, minden, ami az ellentéttel meg van fertőzve, fennakad az igazságot átszűrő természetörvényen: azért akinek a lelke telve van göggel és önzéssel, aki még kedveli a hazugságot, aki még tetszeleg önmaga előtt azokkal a testi és lelki kendőzésekkel, amelyek e világéi, akit még fogva tart a testiség, aki még az önzés hatalmától üzetve szeretetlenséget, igazságtalanságot cselekszik, aki még gyűlöletet hordoz a lelkében szeretet helyett, aki még bálványoknak áldoz az igaz Isten imádása helyett, akinek még az anyag nagyobb jelentőségű, mint az isteni igazság, aki még azt hiszi, hogy erőszakoskodással, hatalmaskodással meg tudja hódítani a lélek világát is, az oda semmiképp be nem mehet, az előtt még minden ajtó zárva van, s hiába

kopogtat bármelyiken, a kívül valókhoz számíttatik.

Jaj pedig azoknak, akik kívül maradnak! Mert meg van írva, hogy: „*ott lesz fogaknak csikorgatása*”. Amikor az Isten kiválasztja azokat a megérett lelkeket, akiket az utolsó időkben összeszed, hogy egy igazságban, egy elvben találkozzanak itt ezen a földön, a menny előcsarnokában, azok megérik a lelkükben az igazság szavát, a mennyei visszhangot. És akkor nem választja el az embert az embertől sem a kasztrendszer, sem a testiség, sem a fajtság, sem a nyelv, sem a különböző elvek és rétegek elválasztó hatalma, mert egyik lélek meglátja a másikban az Isten igazságának ragyogását, az igazságkereső szellemet, azt a testvérlelket, aki megtalálta Istent azokban a kijelentett igazságokban, amelyeket Krisztus, a mi Urunk hagyott itt e földi világon. Ezek a Krisztus eszméjében találkoznak egymással. Ezek megértik egymást mindennemű és rangú embercsoportokban, minden népben, nemzetben és fajban, mert ezek lélekben kapcsolódnak össze egymással. Ezek egy szempillantás alatt megértik egymást, egy rövid üdvözléssel megismerik egymásban a testvért. Testvérek vagytok ugyanis mindannyian, akiket egy cél, egy akarat lelkesít, akik felfelé törekesztek az igazság útján, akik megérezitek egymás lelkéből az igazság felé való vágyakozás kisugárzását. Ezt az egymásra ismerést nem halványítja el többé semmi; az ilyen lelkek vágyakoznak egymás után, mert szeretik egymást Szükséges, hogy szeressék egymást, mert hiszen ha nem szeretik egymást, Krisztus nem ismeri meg őket, és ha ő meg nem ismeri, vajon kinek a nevében nyerhetnek bebocsátást a békesség világaiba? Ezek a békesség világi létezők, és várnak titeket, mindnyájótokat.

Mi is várunk titeket, akiknek a lelkében visszhangot keltett az Isten igazsága, az Isten ígéje, akik alázatos lélekkel várjátok, hogy a kapuk kinyíljanak, hogy bebocsáttatást nyerhesetek — nem a ti igazságotok szerint, sem a cselekedeteitek szerint, amelyekkel jól-rosszul követni igyekeztek az életben azokat a megismert igazságokat — hanem Isten irgalmassága szerint. Lelketekben alázatos érzésekkel eltelve várjátok; ne zúgolódjatok azért, hogy ameddig itt kívül vagytok, küzdenetek és szenvednetek kell, hanem értsétek meg, hogy Aki előttetek járt, mindenkinél többet küzdött, fáradott és mindenkinél többet szenvedett. Értsétek meg, hogy itt ebben a világban csak küzdenetek és szenvednetek lehet, mert ameddig nem küzdőtök és nem szenvedtek, addig nincs rátok feladat bízva; akikre pedig feladat nincs bízva, azok nincsenek beírva az élet könyvébe. Ha pedig be vagytok írva az élet könyvébe, akkor Az, aki titeket beirt, mindenesetre számon tart, mindegyikötökkel külön-külön összeköttetést tart fenn, és mindegyikötöknek külön-külön feladatot szab, amelyet el kell végeznetek a lelketek megszerzett jójával és igazával. Igen, a lelketekből még akkor is jót és igazat kell adnotok, amikor a külvilágból csak megpróbáltatás, csalódás és fájdalom hull reátok. Csak így hinthetitek tele ezt a világot a ti megszerzett, megértett jótokkal és igazatokkal. Minél helyesebbet, minél tökéletesebbet adtok a világnak, annál több az, amit innen magatokkal vihettek, mert azt átvilágítottátok a ti Istentől nyert világosságotokkal, és igazzá tettétek azzal az igazsággal, amelyet megértettetek. Mert aki csak hallja az Isten igazságát, de nem cselekszik a szerint az igazság szerint, az nem cselekedett semmit. A cselekedetek mutatják meg a ti értéketeiket, mert azok az írott betűk, amelyek bizonyosságot tesznek a természettörvény igazsága előtt a ti igazságotokról, azok a ti bizonyítványotok, amely igazol benneteket az örökkévalóság előtt, hogy mennyit valósítottatok meg abból, amit magatokénak vallottatok. Hogy azonban valaki az igazságot az ő felfogása szerint cselekedte, az még nem jelenti azt, hogy jól is fogta azt fel, és helyesen dolgozta át. Ezt majd csak ideát, annál a világosságnál tudjátok megítélni, amelyet *az Isten törvénye sugároz* a lelketekre, amikor azokat az emlékezéseket olvassátok a ti földi cselekedeteitekről, amelyek elkophatatlan festékekkel vannak felírva, mert a létezésetekkel belenyomtatok azokat a természetbe. Csak itt olvashatjátok azokat, és veletek olvassák a mennyei angyalok is, akik mellettetek állnak, és további cselekedetekre buzdítanak benneteket.

Ti azért, amikor itt a múlandóság világában éltek, cselekedjétek a törvény igazságai szerint

még akkor is, amikor látjátok az áthatolhatatlan sziklákat, amelyek előttetek állnak, és majdnem lehetetlenné teszik részetekre az igazság érvényesítését, a szeretet gyakorlását. Ilyenkor visszariad a lelketek, és kétségbe vonjátok, hogy valami jót cselekedhettek, valami igazat adhattok, mert előreláthatólag semmi jó eredményt nem arathattok. Akkor a lelketek visszaretten, és azt mondjátok: „nem érdemes jót cselekedni, hiszen csak rossz származhatik belőle, mégpedig nemcsak a magam részére, hanem annak a részére is, akivel jót akartam cselekedni”. Testvéreim, a mi Urunk, aki a földön élt és tanított, akit megcsúfoltak, meggyaláztak és keresztre feszítettek, a keresztfán így imádkozott: „*Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekesznek.*” Bizony, amikor a földi ember a jót rosszal viszonozza, amikor a jóval a jobbnak ellenségévé válik, nem tudja, mit cselekszik. És mégis, akik látták a mi Urunkat szenvedni, akik látták az ő isteni türelmét, megnyugvását és békességét, azok közül került ki, aki ezt mondta: „*Bizony Isten Fia volt ez.*“ Hosszú időnek kell elmúlnia, míg a tökéletes jó is valami eredményi tud felmutatni, mert hiszen a mag, ha kősziklára hull, nem tud kicsírázni; termő talajnak kell lennie, amely a magot befogadja, hogy csírázásnak indulhasson. De a kősziklát elmorzsolja az idő vas foga, megőrli, porhanyóvá teszi és termő talajjává változtatja át, úgyhogy az a mag, amely előbb nem tudott csírázásnak indulni, egyszer csak mégis csírázásnak indul. Ha tehát a ti földi életekben nem is látjátok a ti jó cselekedeteiteknek, türelmeteknek, szenvedéseiteknek eredményét, ugyanaz a természettörvény, amelybe mindennél tartósabb festékekkel beleírtátok a ti életeket, cselekedeteiteket, vágyaitokat — talán hosszú idő múlva, amikor már a ti boldogságotokban és békességetekben nem is gondoltok többé elmúlt szenvedéseitekre és csalódásaitokra — akkor hozza elétek az eredményeket, amelyek akkorra már megnövekednek, és erjedésbe hozzák azt a lelki természetet, amely egykor a ti jóságotoknak keményen ellenállt.

A jó nem vesz el, annak értékét sohasem veszítitek el sem ebben a múlandó világban, sem az örökkévalóságban. Azért, testvéreim, higgyetek a jó örökkévaló diadalában, higgyetek az igazság megmásíthatatlanságában! Mert ha minden elvész is, az igaz jó nem vesz el, mert Isten törvénye kiválasztja azt, megkoszorúzza az eredményekkel azt a lelket, aki a jót az ellentét világában széthintette és cselekedte, mert hiszen az ellentét világában jót és igazat cselekedni mindig áldozatokkal jár. Én kérlek titeket, hozzátok meg ezt az áldozatot önmagatoknak; soha ki nem fogyó dicséret és dicsőség forrásává válik az a ti lelketek részére! Mert hiszen ha ti magatoktól tudnátok valami jót is cselekedni, akkor az a ti érdemetek volna; de mivel magatoktól gyengék vagytok, azért nem tudtok semmi igazat, semmi maradandó jót cselekedni, hanem csak akkor, ha Ő, aki titeket megkeresett, meg is tart benneteket az ő kezében, szorosán összefog és vezérel az ő útján. Csakis Vele együtt, az ő segítségével, az ő akaratával cselekedhettek jót. Tehát a dicsőség, ami ezzel jár mint örökkévaló szent áldozati oltáron megáldoztatott lelki érték ott marad a mi Urunk, Istenünk oltára előtt, hogy az ő örök jóságát dicsőítse mindörökké. Éreznetek kell, hogy Ő keressen meg titeket. Azért érzitek a lelketekben azt az elégedetlenséget, ami e világ állapotaiban nem hagy nektek nyugtot, mert tudjátok, hogy ez így nem maradhat; érzi a lelketek, hogy „nincs itt maradandó városotok”, maradandó állapototok, ti a jövődőt vagytok itt, a jövődőt éltek. A jövődőt még csak az ígéreteken van meg számotokra; de Aki ezt az ígéretet tette, Az él, és Annak hatalom adatott mennyen és földön; akinek pedig hatalom adatott mennyen és földön, Az elkészíti a helyet a ti részetekre. Ő veletek van a világ végezetéig, ő nem szűnik meg értetek munkálkodni, ő meghallgatja a könyörgéseiteket, Ő vezet, erősít, gyámolít titeket.

Higgyetek ebben az ígéretben, és ez a hit erősítsen és világosítson meg titeket. Ezzel a hittel tekintetek ti is felfelé, mint egykor azok, akikről az Úr eltávozott, mennybe ment, akik sokáig emelték a szemüket felfelé. Amikor már-már elmosódottá vált az Úr alakjának körvonala, és felhő takarta be előttük a kedves, felejthetetlen alakot, akkor angyal állt meg mellettük és merengésükből felébresztette őket, mondván: „*Mit álltok itt ég felé szegzett tekintettel? Ahogyan láttátok, hogy Ő eltávozott, úgy látjátok majd Őt eljönni az égnek fel-*

hőiben”. Azóta sok idő telt el. Az ég felhői beborították az Ő alakját az emberek szeme előtt, elfedték előlük a mennybe felemelkedett Üdvözítőt.. . Földi szemekkel nem láthatjátok őt, de az ő ígérete itt van köztetek és az ő Szelleme ezekben az ígéretekben új világot, új eget, új földet ígér és biztat, hogy elvezet titeket, ha hisztek az ő beszédében. Rajtatok keresztül pedig még sokaknak meg kell térniük, még sokaknak kell hinniük. Titeket az Úr még fel akar használni az utolsó időkben, hogy bizonyosságai legyetek az ő igazságának. És mivel tudtok bizonyosságot tenni Róla, ha nem az életetekkel? Tegyetek hát bizonyosságot a hitetekről, amelyet Ő megpecsétel, és ezzel úgy elpecsétel titeket, hogy sem az élet, sem a halál többé ki nem vehet benneteket az ő kezei közül.

Ha pedig Ő el nem pecsétel titeket, akkor megtántorodhattok, elszédülhettek, és még leeshettek a mélységbe, mert a ti emberi megérzések nem elégséges ahhoz, hogy megálljatok a meredek szélén, hogy le ne szédüljétek, és a hitetlenség sötétségébe vissza ne essetek. Ha azonban Ő egyszer elpecsétel titeket, akkor nem eshettek el, nem tévedhettek el, mert ez a megpecsételés mindörökre szól, ez a megpecsételés mind az idők végtelenjében, mind a világmindenség bármely sarkában Hozzá köt titeket, mert ti mindenkor az övéi vagytok. Azért tehát nézvé a mennybe, ne keressétek őt, mint ahogy az angyal figyelmeztette a Vele járókat. Nekik munkálkodniuk, dolgozniuk kellett, mert azok az örök értékű kincsek csak úgy válhattak eleven értékké, ha azokat az életükkel és cselekedeteikkel munkába szólították. Rátok is bízta ezeket az örök értékű kincseket, írtatok hát bele az életbe, a természetbe az Isten ígését; írtatok bele a szeretetet, az igazságot azokba a rétegekbe, amelyeken keresztül kell haladnotok, legyen az bár küzdés és szenvedés, öröm, bánat, vagy csalódás. Érezze meg a ti lelketek végigvonulását a világ, az élet, és érezze meg a halál. Mert rajtatok keresztül ezek a nagy kincsek élő és ható erőkké válnak; a lelkek sokaságát vonhatjátok ezzel az Isten útjára magatokkal, hogy a nagy számadás napján elszámolhassatok: „Íme, Uram, amit rám bízál, kamatokkal adom vissza Tenéked, hogy a te áldásod rajtam megmaradhasson”. Számoljátok el léleekben és igazságban, mert nektek az Úr sokat adott, sokat bízott rátok, azért sokról kell elszámolnotok!

SZERETET

A SZERETET MINDENHATÓ HATALMA

Kik vannak az üdvösségre elpecsételve? — Ennek kritériumai. — A hit és remény definíciója. — A hit és remény hivatása. — A szeretet meghatározása. — A szeretet megnyilatkozásai a természetben. — Isten szeretete a szépségeken keresztül. — Isten szeretetének hatása alatt napról-napra számottevőbb tényezőjévé válik a lélek a világnak. — A szeretet: szolgálat. — Hogyan lesznek a hivatottakból választottak? — Csak a szeretet fordíthatja meg a világ tengelyét. — A szeretet körforgása. — Mindenben Isten képe van. — A szeretet dicsőséges diadala.

A hitről sokat beszéltem nektek, testvéreim. Beszéltem a reménységről is, bár nem volt módomban azokat a finom, ragyogó lelki színeket kellőképp elétek varázsolni, amelyekkel én ezekről a dolgokról a ti lelketekben az igazság képét ki akarom színezní, meg akarom festeni, hogy mindenkor, minden időben erősségetek legyen. Mert hiszen harcolnotok kell, azért vagytok a földre küldve. Sőt ezért maradtok tovább is az Úr szolgálatában, mert munkát vállaltatok az igazság érdekében a hazugság világában. Csak ez a munka halványíthatja el bennetek a tévedés színét. Ameddig ugyanis a tévedésből csak egy kevés van is bennetek, az mindenkor alkalmas arra, hogy a békét, a haladást, a harmóniát megrontsa, hogy a boldogságot ne élvezhessétek. A tévedésnek, a bűnnek el kell tűnnie minden lélekből, mielőtt mennyei örökségrészt átveszi. Hogy pedig ezt az örökséget el ne veszítsétek, szükséges, hogy az égi fényből, az égi világosságból, a mennyei színekből új világot alkossatok magatoknak Isten segítségével. Ez az új világ az, amely otthont nyújt majd nektek azok ellen

a háborgatások ellen, amelyek mennydörgések és viharok alakjában követnek benneteket. Azonban bárhogyan akartok is jók és igazak lenni, bárhogyan akarjátok is a jót és igazat valósággá tenni, arra magatoktól, a magatok erejéből nem vagytok képesek, ha csak Isten lenyújtott segítő kezébe bele nem kapaszkodtok, hogy az a kegyelem emeljen fel benneteket, amelyet a mi Urunk, a Jézus Krisztus adott mindnyájunknak földre jövetelével. *Tehát minden e körül forog. Ezt akarom én nektek teljesen és félremagyarázhatatlanul megvilágítani: hogy egyetlen igazság van, egyetlen lehetőség van, és ez az, amelyet az Atya küldött az Úr Jézus Krisztusban. Ő ebben a lehetőségben mintegy hálóban összefogja azokat a lelkeket, akik elejétől fogva elpecsételtettek az üdvösségre. Mert ne higgyetek, embertestvéreim, hogy az emberi lélek olyan semmiség az égiek előtt. Megmondta az Úr: A jó pásztor elhagyja a kilencvenkilenc igazat, hogy a századikat, az elveszettet megkeresse. Ez már meg is történt: a kilencvenkilenc igazat, a világosságban élőket, az ő akaratának engedelmeskedőket elhagyta a mennyei otthonban, és megkereste a századikat, a földre száműzöttet, hogy azt is kiemelhesse a bűnből, a szenvedésből.* Kicsoda a századik? Kik azok, akiknek az idők végezetére el kell jutniuk az üdvösségre? Ki az ebben az emberáradatban, akit Isten kiemel a többi közül? Honnan tudhatja a földi ember, hogy vajon rajta van-e az Úr pecsétje, hogy ő is a megmentettek közé került-e, amikor a leszámolás nagy napja elkövetkezik? *Egyik félremagyarázhatatlan jele ennek az, hogy ha az ember hallja az Isten igazságát, a szívében megcsendül a lelkiismeret szava: megérzi, hogy az Igében Isten szól az emberhez.*

Vajon visszhangot ad-e a szívedben valami az Isten igazságára, az Isten akaratára? Vajon keresed-e az igazságot? Vajon törekszel-e az igazság törvényét betölteni? Fáj-e neked, ha rajtad keresztül az igazságtalanság megvalósulhat, ha a hamisság diadalt ül? Visszhangzik-e a lelkedben Isten ígéje, és felujjong-e a lelked az örömtől, amikor Isten igazságát, Isten hívó szavát, Isten üdvözítő akaratát hallod az Igében? Vajon megmozdul-e a lelkiismereted, és siet-e repesve oda, ahová Isten szava egybegyűjti azokat, akik elpecsételendők? Keresed-e az igazságot, keresed-e Isten akaratát? Megnyitottad-e a szívedet a világosság előtt, és elismered-e a lelked céljául azt az irányt, amelyet Isten törvénye szab eléd, amelyen vezetni akar? Ha igen, ha érzed, hogy ezek az érzések keresztülrezegnek egész valódon, akkor vedd tudomásul, hogy igenis a hivatottak, az üdvösségre összegyűjtöttek közt vagy. Azonban bár mindnyájan a cél felé futtok, de vajon mind eléritek-e a célt? Ez is minősíti a lelkeket, ez is fokozatokat épít lélek és lélek közé, ez is színárnyalatokra bontja azt a világosságot, amely a mennyből sugárzik alá. Mert hiszen nem minden lélek egy és ugyanaz, nem valamennyi lélek egyugyanazon pontból indul ki, hogy a célban mind találkozzanak. Az egyik messzebből, a másik közelebből indul. Vajon, amikor ezt elgondolod, embertestvérem, kialakul-e a lelkedben a sajnálkozás érzése azok iránt, akik messzebből, indultak el kisebb erővel, s hamar kimerülnek, hamar összeesnek és ottmaradnak az út porában? Vajon megindul-e a szívedben az az isteni érzés, amely kinyújtja segítő kezét azok felé, akik elmaradtak? Ez a második kritérium, amely tégedet a hivatottak közé sorol. A hit az igazságot kereső, tapogatózó érzés. A reménység pedig az az érzés, amely a távolit közelinek mutatja. *Ez táplálja és erősíti a hitet, mert elérhetőnek ígéri a célt.* Isten ezt a két érzést azért adta, hogy előkészítsék és megműveljék a lélek talaját annak a nagy, hatalmas titoknak kifejlesztésére és kiművelésére, amelynek a neve: szeretet.

Hit, remény és szeretet; ezek közt legfőbb a szeretet. A hit arra való, hogy vele a lélek az igazságot keresse és megtalálja, s megtisztítsa magát mindazoktól a hiábavalóságoktól, mindazoktól a tévelygésektől, amelyek a lélek erőit kimerítik, s céltalanná teszik a munkát, a fáradságot. A reménység pedig arra való, hogy megmutassa a célt, tájékozó képessé tegye a lelket, hogy befuthassa a fejlődés útját arra a segítségre támaszkodva, amelyet hitével felfedezett és reménységével megragadott. Mindez pedig azt szolgálja, hogy az ember lelkét rögzítse, és ne engedje, hogy a bizonytalanság hullámai, viharai idő előtt céltalannul kimerítsék és megsemmisítsék azokat az energiákat, amelyeket az ember a mennyből mintegy

örökségképp hozott, hogy velük megkeresse az utat az elhagyott paradicsomi világok felé, és a fejlődését ott, ahol abba hagyta, továbbfolytathassa a végtelen boldogság világai felé. A szeretet isteni titok, teremtőerő, hatalom, amely a nincsből a valamit megteremti és előhozza; a szeretet az élet csiráját lerakja, új világokat épít, új égitesteket alakít, új formákat teremt, és nem szűnik meg újabb és újabb ragyogásokkal telíteni az életet. Ahol ez az érzés a lélekben még igen kicsiny és fejletlen állapotban van, ott is érezteti ugyan a hatását, de mivel az ilyen lélek telve van hibákkal, tévelygésekkel és bűnökkel, ez a szeretet mennyei természetét is elváltoztatja és önző szeretetté teszi. Mert ameddig a lélek nem ura, nem parancsolója alsóbb természetének, addig az alsóbb természet hatalmasabb, nagyobb, és a maga gondolatait, a maga akaratát, a maga célját igyekszik megvalósítani; ameddig pedig ez az alsóbb természet az uralkodó, addig a lélek magasabb rendű énje szolgátságban van, addig még nem nevezhető az élet urának, addig csak eszköze egy más, nagyobb hatalomnak, amely már győzedelmeskedett felette.

Ez a hatalom az ellentét hatalma. Ki és mi ez az ellentét? Talán egy az Istennel szembehelyezkedő másik nagyhatalom? Nem! A hazugság árnya ez, amelynek csak addig van létjogosultsága, ameddig a szabadakaratú szellem meg nem találta a bizonyosságot, a helyes irányt; ameddig Istenhez nem kapcsolódik, ameddig Isten vonzásában el nem helyezkedett, és Neki magát tökéletesen át nem adta. Amikor a lélek Istennel összekapcsolódott, és egész énjét átadta Isten hatalmúnak, a jónak, az igaznak: abban a pillanatban megszűnt az ellentét hatalma felette, bár küzdelmei, megpróbáltatásai, gyötretetésesei még vannak a testen keresztül, sőt sokkal inkább vannak, mint azoknak, akik a jóról és az igazról semmiféle tudomással sem bírnak, vagy ha bírnak is, még gyenge és fejletlen megérező és megsejtő képességükkel nem tudnak különbséget tenni a jó és rossz között. Ezek még csak lelkek, akiket vágyaik vezérelnek, azok a vágyak, amelyek felett még nem szereztek meg az uralmat, amelyek még nincsenek megvilágítva a belső én-ben, amelyek még a tudat alatt szenderegve az alsóbb énből a világosság felé törekszenek. Ezek, elérve vágyaikat, a következményekből ismerik meg a jót jónak, a rosszat rossznak, és csak azután kezdenek a fájdalmas következmények miatt félni és óvakodni a rossztól. Az ilyen vágyak, míg az ember felett uralkodnak, úgy viszik és hurcolják őt, mint a szél a faleveleket! Ilyen az emberi lélek állapota, míg; nem tudja a vágyait kormányozni. A szeretet az életbe világosságot, boldogságot, örömet és békét visz. Azonban *a szeretet is hosszú úton* megy keresztül a fejlődésben, míg megtisztul, míg igazzá és ragyogóvá lesz az emberben. Amikor még azt mondjuk: „szeretem a virágot, mert szép, szeretem az életet, mert nekem örömet nyújt, szeretem az embereket, mert azok nekem jót cselekesznek, az életemnek kellemes keretét alkotják”: ez a szeretet még nem szeretet, mert *akkor még az ember szolgáltatta magát.*

Amikor azonban azt mondom: „szeretem a virágot és ápolom, mert szép. de nem szakítom le, mert ezzel megfosztom az életétől és boldogtalanná teszem, mert a halált nyújtom neki”: *ez már szeretet. Gyönyörködöm a virág életében és ezen keresztül az Isten szépségében, mert ő gondolta ki. ő teremtette meg* mindért. Tulajdonképpen a lélek az, amellyel a szépet, a jót felfogom magam körül; a szívem minden dobbanása a lélek ujjongásáról tesz tanúságot. Nem azért a virágért ujjong a lélek, amely a szépek csak egy múlandó formája, *hanem, mert megtalálta az Istennel a kapcsolatot, mert az Isten munkájában, Isten elgondolásában, abban az érzésben gyönyörködik, amelyet Isten a világba a teremtettségbe árasztott, kimondhatatlan gazdagságából betekintett.* Amikor a lélek meglátja a virágban Istent, Isten gondolatát, Isten Lelkének színpompás ragyogását, akkor szereti a virágot, de engedi, hogy hadd éljen, hadd hirdesse tovább Isten nagyságát minden élőlénynek. És amikor lehull a virág szirma, *akkor is ott ragyog a lélekben annak a szépségnek az emléke, ami őt Istenre emlékeztette.* Isten azt akarja, hogy az ember tudomást vegyen Róla. Az ember lelke miriád atomból áll, és minden atomnak ki kell teljesednie, hogy az Isten akaratát, az Isten elgondolását szikrázva, színesen tükrözze vissza. Szeretem a teremtett mindenséget, nem azért, mert az én önző céljaimat

szolgálja, hanem mert *a sok szépségen keresztül Isten szól hozzám*. Szeretem a szellő lágy simogatását, amely egykor számomra nyitva állt boldogságról susog, amelyet valaha ismét elérhetek. Szeretem a napfelkeltét, mert vele új élet, új lehetőség, új ragyogás nyílik meg előttem, amikről tegnap még nem tudtam. *Ami tegnap még homályos volt előttem, azt ma talán a napnak egyetlen sugara megvilágíthatja a lelkemnek. és én azzal a tudással lélek szerint nagyobbá leszek*. Mert hiszen ameddig a lélek csak vakon, tapogatódzva halad előre a sötétségben, a semmiben, a bizonytalanságban, addig kicsiny, mert *addig a körülötte lévő világ a maga lényegével összenyomja a lelket*. Ha azonban a lélek parányai percről-percre, mint új világosságrészecskék kipattanva megvilágítják az élet sötétnek látszó titkait, akkor a megismert jóval a lélek uralkodik a világ felett.

Ha ilyen a lelkem, akkor Isten uralkodik bennem, Aki az élet, a lélek forrása, és *akkor a világmindenségnek minden új nappal, minden új perccel számottevőbb pontjává válok*. Ha mindezt átélem Istennel, az Atyával kapcsolódva, akkor mindig fényesebb és ragyogóbb egyéniséggé leszek, a világmindenséget az én jómmal és igazammal szolgálhatom, s azt, amit meghódítottam, amit az érzéseimmel és gondolataimmal benépesítettem, átformálhatom a saját képemre és hasonlatosságomra. Ez lesz az én világom, az én otthonom, és *ebben az otthonban ott él velem a mindenütt jelenvaló Isten azokban a gondolatokban és érzésekben, amelyeket az ő gondolataiból és érzéseiből átvettem*. Szeretem tehát a természetet, szeretem a mindenséget, és szolgálom a jóval és igazzal, mert élek érte, mert többé nem a magamé vagyok, hanem azé, akit, és amit szeretek, önmagamat, a magam gondolatait és érzéseit látom benne ragyogni a mindenségben, és ezek boldogítanak, *mert én magam vagyok azokban*. Szeretem embertársaimat, szeretem testvéreimet. De vajon azért szeretem-e, hogy azok nekem szolgáljanak, hogy azok az érzéseimet, gondolataimat valósággá tegyék, vágyaimat elérni segítsék? Azért szeretem-e őket, hogy keretet képeznek körülöttem? Mert ha így van, akkor, ha nem tökéletesen tükrözik vissza a gondolataimat, vágyaimat és akaratomat — mint ahogy egészen bizonyos, hogy tévelygéseik folytán félre is értenek és félremagyaráznak — akkor ez az életkeret körülöttem fájdalmas lesz, az én szeretetemet megváltozik, mert boldogság utáni törekvésemet már nem segítik elő. Azonban vajon nem kerültem-e így összeütközésbe a saját lényemmel, ha az az Isten képére és hasonlatosságára van teremtve?

Szolgálnom kell tehát a felebarátaimat, ha igazán szeretem őket. Meg kell ugyan látnom a gyengeségeiket, tévelygéseiket, gyarlóságaikat, de találékonyan kell lennem, hogy se önmagukban, se bennem kárt ne tegyenek. Ki kell térnem azok elől a tüskék elől, amelyeket elszórnak, el kell háritanom magam elől azokat a hálókat, amelyekkel meg akarják fogni a lelkemet a maguk céljai, téves és hibás akaratuk számára, de szolgálnom kell a szerint a jó és igaz szerint, amelyet Isten a lelkembe oltott. Nem egyszer szolgálnom kell akkor is, amikor könnyek közt várom a fejleményeket, akkor is, amikor szenvedéseimben hosszúnak tetszik a perc. Ilyenkor is várakoznom kell arra az öröme, amelyet nem tudom, melyik pillanatban tár elém az Isten, mert talán a következő percben kigyúl embertársam lelkében a mécses, az életparány, mert elfogadta az isteni jót és igazat, amely a beléje hintett jót visszatükrözi számomra, és az a tükörkép elfeledtetni velem a boldogtalanságot, a szenvedést, a fájdalmat, s a két lélek szeretete hatalmas üstökössé olvad össze, amely óriási gyorsasággal száguldva emelkedik fel a végtelenségbe és olvad bele Isten szeretetébe. Ami pedig egyszer így egygé lett, amit Isten összeolvasztott az ő szeretetműhelyében, az sohasem téphető széjjel, az sohasem válhatik az ellentét, a gonosz martalékává, mert *az elszabadult az ellentét világából, az ellentét törvényéből. Ezeket a kigyulladó kicsiny pontokat kell várni, ezekért kell szolgálni, ezekért kell tűrni, ezekért kell az áldozati oltáron a magam lelkének szeretetét, a magam lelkének érdekét, a magam boldogságát folyton-folyvást feláldoznom, hogy az Isten által nyújtott szeretetben összeolvadva, Isten részévé váljak a lelkem minden paránya*. Erre az öröme hívott el minket az Úr. Sok a bűnös, tévelygéssel teljes gondolat, vágy és törekvés az emberek közt; Isten mégis leszállt ebbe az árnyakkal telt életfolyamba, és a maga szeretetével, a maga

áldozatával megvilágította a célt. Ő Maga áldozta fel Magát előttünk, mert szeretett minket, ő Maga adta Magát oda értünk, mert szeretett minket; az ő isteni nagy szeretetével felbontotta a tévelygés okozta ellentétes hatalom egységét, és a maga szeretetével meggyújtotta azokat a lélekparányokat, hogy égjenek, világítsanak, és mutassák az utat tovább, feljebb, mindig felfelé.

Amikor a lelketekben visszhangzik Isten igazságának szava, amikor Isten hívó szavát halljátok a lelketekben megcsendülni: *akkor érzitek azt, hogy elhivatottak vagytok. De választottak csak úgy lehettek, ha a lelketeknek minden kis részecskéjét átadjátok Istennek, Krisztusnak*, hogy minden kicsiny atomját külön-külön felgyújtsa a szeretettel, hogy ez a szeretet égjen és égessen el minden hiábavalóságot, minden hiú törekvést és minden mulandót, ami olyan borzasztó nagy hatalommal tartja vissza a lelketeket az üdvösség elnyerésétől. Amikor így beszélek róla, látom, hogy a lelketekben átérzitek és hiszitek is ezt, de abban a pillanatban, amikor az élet rideg ostorcsapásait érzitek a hátatokon, amelyek titeket gondolkozásra és cselekedetekre ösztönöznek, akkor ezt mondjátok magatokban, a ti emberi életekben: „igen, ez elméletileg nagyon szép, de nagyon nehéz dolgokon kell magunkat keresztülvágnunk az életben; sokkal nagyobb teher az élet, semhogy mi ezeket a kegyes elgondolásokat megvalósíthatnánk; hiszen ezek álmodozni való témák”. *Pedig ezek a kicsiny elgondolások, ezek a kicsiny elmélkedések sokkal többet tesznek a ti lelketekben és messzebb visznek titeket, mintha az életnek szigorúan kötött formái közt óriási sikereket érnétek el az eszetekkel, a vasszorgalmatokkal, erőtökkel és akaratotokkal.* Lehet, hogy ideig-óráig megadja a végzetetek, hogy az életben sikereket érhesselek el, és felülemelkedjetez ezen az elméleteken; azonban gondoljatok meg, hogy *minden összeroskad, elmúlik, porrá és hamuvá válik, de a léleknek ezek a kis parányai elkísérnek titeket a síron túl*; ezek azok a valóságok, amelyek bizonyosságot tesznek mellettetek, és ezek a világító parányok világítják meg előre az utat a ti továbbhaladásotokhoz. Ha ilyen világító parányok nincsenek az életek emlékei közt, hiábavalóvá vált az életek, szenvedéseitek, tanulásotok; minden világi bölcsességeitek, eredményetek, sikereitek, vívmányotok por és hamu, mert csak a szeretet *fordítja meg a világ tengelyét*; ez az, ami más irányt szab nemcsak az egyes emberek, hanem az egész emberiség haladásának. A szeretet új lehetőségeket teremt. A szeretet az a hatalmas csoda, amely a semmiből áll elő és a semmiből teremt új formákat. Ugyan nem a semmiből teremti, ez csak előttetek, emberek előtt látszik így, mert a szeretet Istenből teremti.

Ha a szeretet a maga hatalmas erejével ott áll a lelketekben, és Isten keze megmozdítja ezt az erőt, akkor új csodákra ébred a tudatotok, mert Isten kezét érzitek meg a ti lelketekben, a ti életekben. Higgyetek ebben a csodában, amelyet magatokban hordoztok; és ha hisztek, nem lesz előttetek a megváltás misztikus, homályos, csodálatos valami, mert ezek a titkok lépésről-lépésre megvilágosodnak előttetek, és ti magatok észlelhetitek a lelketekben, hogyan alakulnak át, hogyan formálódnak át a vágyaitok, érzéseitek, gondolatitok, s hogyan váltok rövid idő alatt más emberré, más lélekké. *És ha más lélekké váltatok, azt is észlelni fogjátok, hogy a ti elgondolásaitok, a ti cselekedeteitek nyomán hogyan alakul át a világ, hogyan tökéletesedik, hogyan tisztul meg minden, amit csak a kezetekbe vesztek, amihez csak ragaszkodtok, amire csak a gondolataitok sugarát kivetítitek.* Szeressétek egymást, és vegyétek egymás tévelygéseit, hibáit, bűneit úgy, hogy azok még olyan terhek, olyan vastag rétegek, amelyeket még nem tudott a ti felebarátotok a szeretet csodatevő erejével áthidalni. Imádkozzatok egymásért azzal a szent óhajással, hogy Isten ereje világosítsa meg és változtassa át a homályosságot világossággá, a meg nem értést ragyogó értelemmé. Ne szűnjetez meg a szeretet szolgálatával, mert *amit szeretettel cselekedtetek, azt nem másnak cselekedtétetek, hanem magatoknak.* Ne kérdezzétek, hogy érdemes-e vagy értelmetlen a ti felebarátotok, a testvéretez arra, amit vele cselekedtetek, hanem szolgáljatez neki azzal a jóval és igazzal, amit magatokban feldolgoztatok és magatokévá tettetez. Adjátok át magatokat ennek a szeretetnek *különösképpen azokkal szemben, akikkel egy úton haladtok.*

Segítsetek egymáson; a gyenge ragaszkodjék az erősebbhez, az erősebb pedig hajoljon le a gyengéhez. Ne sajnáljátok egymástól a fáradságot, mert ha van, aki bőséges jutalomban részesül, akkor ti lesztek azok, mert ez a szolgálat Isten legnagyobb áldását vonzza magához. És meglátjátok, hogy amikor elérkezik az idő, hogy egymást nem test szerint, hanem lélek szerint, érzés szerint és gondolat szerint látjátok, milyen új öröm, milyen új boldogság lesz az! Akkor meglátjátok egymás lelkében azokat az isteni szikrától kigyúlt apró fénypontokat, amelyekben a magatok arcát látjátok ragyogni. Mert hiszen a szolgálat odaadás, és ez új lehetőségeket, új világokat teremt, amely világoknak ti vagytok az urai.

Ha valaki szeretetből szolgál, akkor ez a szolgálat megteszi a maga körforgását, elvégzi a maga munkáját, és kikel az a mag, amelyet elültetett, s olyan gyümölcsöket terem, amelyeket senki el nem vehet, senki el nem tulajdoníthat, mert azok mindörökké az övéi maradnak. Amit Isten a szeretetben összeforrasztott, amely szikrákat Isten egy világosságba összegyűjtött, azokat nem szórhatja szét az élet vihara sem a mulandóban, sem az örökkévalóban. Legyetek bár a végtelenségnek bármely pontján, s az örökkévalóságnak időt nem ismerő végtelenében bármikor találkoztok is egymással: mint egymáshoz tartozók, mint egy örökre összeforrasztott egységhez tartozók mindenkor megismeritek, s barátokul, testvérekül ismeritek fel egymást, mert egyszer, ha csak egy pillanatra is, összeforrt a lelketek. Isten az ilyen alkalmakkor rányomja a lelketekre a maga pecsétjét, a maga képét és hasonlatosságát fénypontok alakjában; és ha a lelketekben sok ilyen fénypont gyullad ki, azok, mint az odaadó igaz szeretetnek szikrái az Isten iránt való odaadásnak tanúbizonyságaiul szolgálnak, amelyekkel Isten előtt megbizonyíthatjátok, hogy csakugyan az ő akarata, az ő példája szerint járjátok végig az életet. Ezek a kicsiny fénypontok mindörökre megőrzik ezt a bizonyosságot, és ezek előtt a bizonyosságok előtt a mennynek minden áthatolhatatlan zára felpattan. Próbáljátok meg hát szeretni egymást, próbáljátok szeretni a világot; próbáljátok meg szeretni az életet, az életnek minden formáját, mert hiszen mindenben Isten képe van, minden Istenről tesz tanúságot, minden Isten nagyságát, végtelenségét, bölcsességét és kegyelemteljes szeretetét tükrözi vissza az életben. Legfőképp az emberi lélek tükrözi ezt, amelyet ugyan elhomályosított a bűn és tévelygés, de ezek az elhomályosodott, vastag és durva rétegbe zárt életparányok hatalmas csodákká válnak, ha Isten Lelke megérintheti őket.

Legyetek ti *azok* a *vezető* szálak, legyetek ti azok a közvetítők a ti szereteteken, engedelmisségeteken, alázatosságotokon, önmagotok feláldozásán keresztül, akik Isten szeretetét, Isten világosságát közlik azzal az elburkolt lélekkel, amelyet előbb meg kell szabadítani a bűn, a tévelygés burkától. Mindenesetre, amíg eredményt láttok, addig el kell szenvednetek mindazokat a háborúságokat, amelyeket a tévelygés szelleme ezeken a burkokon keresztül az ő fegyvertárából felélek lövell a lelketek megrontására, a hitetek megsemmisítésére; de ti legyetek erősek a hitben, kitartók a reménységben, hogy a Szeretet, ez a hatalmas Király, a mennynek és földnek Teremtője meghódíthassa, megszabadíthassa a bűntől és veszedelemtől azokat is, akik ma még nem értik meg az ő szavát. Ez a ti hivatásotok, ez a ti küldetésetek: *hirdetni a végtelen szeretetnek dicsőséges diadalát azokon az örömkön keresztül, amelyeket Isten a részetekre fenntartott* jutalmul azért, hogy ti már megértenétek az ő szavát, és szolgálatot vállaltatok az ő országáért, hogy oda az idők végéig mind bejuthassanak azok, akik elejétől fogva elpecsételtettek. Testvéreim, ne ringassátok azonban magatokat abban a tévhitben, hogy miután ti már érzitek magatokban az elpecsételtetés lehetőségét, ti már meg is vagytok mindörökre mentve, és mivel ti talán ma meghallottátok az Úr szavát, azért kedvesebbek vagytok, mint akik meg nem hallották meg, akiknek a fülei még vastagon be vannak növe, akiknek szemei még homályosuk az igazság meglátására. Ne feledjétek el, hogy ha magatokat igazaknak; és feddhetetleneknek tartjátok is. ezek a kigyulladó kicsiny fényszikrák tesznek tanúságot mellettetek, ezeket számolják át a mennyei hatalmak, ezeket váltják be boldogságra, békére és nyugalomra.

Ha csakugyan igazak vagytok, ha csakugyan megtettetek mindent, ami megtehető, ami

töletek telik, ne felejtsetek el, hogy a jó pásztor elhagyja a kilencvenkilenc igazat, hogy a századik tévelygőt megkeresse. Tehát nektek is *munkát kell vállalnotok azoknak a megkeresésében, akik sötétségben vannak, mert ők a ti boldogságotoknak majd kiegészítő részei lesznek odafent a mennyben.* Mindenki hiányzik onnan, aki még nem hallotta meg az Úr szavát; mindenkinek megvan az elkészített helye a békesség világaiban, és amíg azok hiányoznak, akiknek még be kell érkezniük, addig ott sem teljes a boldogság. *Ezért megy keresni a századikat, az eltévelyedettet az élet Ura,* hogy megkeresse és megtartsa azokat, akik az övéi, akiket az Atya elejétől fogva Neki adott. Ezt a munkát pedig csak a szeretettel lehet elvégezni. Ha van valaki, akinek fel kell fognia a szeretet kötelességét, akkor nektek kell felfognotok, akik ott álltok a szellemvilág kapui előtt, és látjátok azoknak boldogtalanságát, tájékozatlanságát és bizonytalanságát, akik erről a szeretetről nem tudtak, akik nem ismerték meg az Isten szeretetét, és nem tértek meg idejében a szeretet védőszárnyai alá. Neknek kell megmutatnotok a világnak, hogy csakugyan hivatottak vagytok arra a munkára, amelyet rátok bízott az Atya a múlandóságban, hogy majd az örökkévalóban elszámolhattok Előtte azokról a cselekedetekről, amelyeket a szeretet vitt véghez bennetek, és rajtatok keresztül a világban és az egész teremtett mindenségben. Előttetek az út, amelyen gazdagokká, hatalmasokká akar benneteket tenni az Isten! Készüljete fel rá, mert Isten fiai és leányai vagytok az elhívás által.

Legyetek tehát méltókká erre a szent névre, hogy ti csakugyan megértettétek a ti Atyátokat és a ti Megváltó Krisztusotokat!

A SZERETET FOKOZATAI

A szeretet a lélek fejlettségének fokmérője. — A föld a szeretet iskolája. — Isten Önmagát adja a szeretetben. — A szeretet első megnyilvánulási alakja: a szánakozás. — Második a részvét. — Harmadik a könyörületesség. — Azután az irgalmasság. — A következő a megbocsátás. — Isten a mi sebeinket a Maga testéből gyógyítja meg. — Akinek a bűneit Isten megbocsátotta, az többé nem vétkezhetik. — Aki nem tud megbocsátani, az nem tarthat igényt Isten bűnbocsánatára. — Mikor gyógyul meg az emberi lélek?

Mivelhogy elsősorban embereknek beszélek, azért emberi szempontok szerint szeretném megvilágítani azt a legnagyobbat, legtisztábbat és legmagasztosabbat, amelyet a földön *szeretet* néven ismertek. Részleteire fogom felbontani azért, hogy magatokra ismerjete, hogy a lelketek haladottságát, fokozatát, amennyire lehetséges, részre hajlatlanul magatok is meg tudjátok ítélni. Az ember ugyanis hajlamos önmagáról a legjobbat feltételezni, önmagát a legkedvezőbb színben látni, ami igen sokszor az igazság rovására megy. A szeretet az emberi léleknek az a fokmérője, amely minden esetben megmutatja a valóságot, mert a szeretet a léleknek olyan érzése, olyan tulajdonsága, amely nem a külső szerint, nem a látszat szerint, és nem a szerint látható és osztható el, amelyet ti emberek magatoknak kialakítottatok. Az egyik ember a tudása szerint, a másik műveltsége, a harmadik bölcsessége, a negyedik az ügyessége szerint értékeli önmagát. A szeretet pedig a lélek természetéből kifejtett, kialakult isteni erő, amely az embernek minden cselekedetében, gondolatában, érzésében megnyilatkozik mind a földön, mind az örökkévalóságban. Én azt mondom, hogy *kiben mennyire van a szeretet kialakulva és állandósulva, ki mennyire képes a szeretet hatóerejét kifejteni és mennyire tud vele hatásokat elérni, annyira fogadta magába az Istent, az isteni jót és igazat.* Mert ahol szeretet van, ott van az Isten, ahol pedig szeretet nincs, ott a legnagyobb tudás mellett is istenszegénységben élnek, Istent nélkülözik, mert Isten a szeretet. Isten a boldogság, Isten az élet legtisztább és legmagasztosabb öröme, amelyet teremtett lény fel tud fogni, meg tud érezni. *Hogy tehát valaki ezt az örömet, ezt a boldogságot megérezhesse önmagában, és érzékelhetővé tegye másokban, ahhoz nem szükséges a tudás, nem szükséges a műveltség,* mert a szeretetet hallásból, vagy példából megtanulni nem lehet. A szeretetet csak a szeretet

által lehet elhinteni, tenyészteni. Amikor azt mondom, hogy a szeretetet tenyésztani lehet, olyanféle fogalmat alkossatok magatoknak, mint amikor az ember elveti a gabonának, vagy más egyéb terménynek a magvát, és ez a mag hasonlót hoz ki magából, s ha kedvező talajra talál, hoz „tízannyit, hatvanannyit, vagy száz annyit”. Ha azonban kedvezőtlen talajra talál, nem indul erjedésnek, nem duzzad meg, hanem megmarad abban az állapotban, ahogy odahullott.

Jön azután az idő, a gonosznak, a viharoknak az ideje, amikor az emberek millióinak lelkében végigszáguld a csapások vihara, és azok az elhullatott magvak látszólag kárba vesznek. Ez azonban csak a látható világban látszik így, a láthatatlan világban megtartja a mag a saját természetének lényegét, mert a szeretet isteni tulajdonság, isteni lényeg, amely csak az időben veszett el, de az örökkévalóságban megmaradt új alkalomra várva, amikor új lehetőséget találva kikel, és új eredményeket hoz létre. Mivel az ember bukott lény, bukásával, Istentől való eltávolodásával mindjobban elsorvadt, elerőtlenedett benne a szeretet, úgyannyira, hogy itt ezen a földön a szeretet helyét a lélekben az átférfalódott, bűnné vált szeretet: a gyűlölet foglalta el; a gyűlölet az ellentétes erőket sűrítette, és ebben a formájában nem boldogságot, hanem szenvedést és gyötrelmet okoz. Sőt végeredményben a gyűlölet megsemmisíti az életnek minden lehetőségét, és a halálba kergeti vissza azokat a szellemeket, akik rossz felvevő talajnak bizonyultak a szeretet megművelésére, megrögzítésére és tenyésztésére. A föld a szeretet iskolája. Azok a lelkek, akik messze estek a szeretettől, szenvedéseikben, hányattatásaikban, a bűntől és a bűn eredményeitől való gyötretetésükben enyhülés, szabadulás után vágyódva veszik fel — nem öntudatosan, hanem sokszor öntudatlanul — a földi élet nehéz terhét, bilincseit abban a reményben, hogy kínjaik megenyhülnek, gyötrődéseiktől felszabadulnak, ha ezt a megváltozott létállapotot magukévá teszik, és belehelyezkednek azokba a kivájt törvényekbe, amelyeken keresztül alig tudják vonszolni magukat, mert a lelkük természetével alig-alig tudnak a törvény útján előrehaladni, mert az igazság törvénye minden törekvésükre fájdalommal, gyötrődéssel és csalódással felel. A földi testöltéssel azonban a kegyelem lehetőségei is megnyílnak azok részére, akik lelkükben az aláztatosságnak nemi bizonyosságát hajlandók felmutatni a törvénnyel szemben, akik az engedelmséggel valamiképp igyekeznek meghajtani a fejüket az Istentől elrendelt sorsuk alatt, és hordozzák a rájuk mért terheket azzal a hittel, azzal a beletörődéssel és azzal a megújuló reménységgel, hogy majd csak véget érnek a szomorúságok, és következnek utánuk a megújulás, a megtisztulás, a megkönnyebbülés idői. Ezt a kicsiny aláztatosságot, ezt a kicsiny belenyugvást az isteni kegyelem nagy és bő ajándékokkal jutalmazza az élet folyamán; és a lélek egyszer csak úgy érzi, hogy minden fájdalom és szenvedése mellett mégis van oka örülni az életnek, van oka remélni és hinni, hogy tovább-tovább mindjobban kialakul előtte az életút, és mindjobban szélesedik, nagyobbodik a szabadság körülötte, s mindjobban megvilágosodik előtte a lét kérdése, a lét célja. És a lélek szomjasan tapad bele azokba a magyarázatokba, amelyek minden népnél, nemzetségnél és fajnál kezdettől lógva igyekeznek az emberi lelket a maga titokzatos származásának, tudniillik Istentől való származásnak titkába bevezetni. Ha ez a lélekben visszhangot kelt, ha a lélekben a sejtés megnyilvánul, mind többet és többet szívhat magába a világosságból, mert hiszen Isten nem azért nyitotta meg előtte ezeket a lehetőségeket, hogy ez a titok mindvégig titok maradjon a bűnbeesett emberlélek előtt, hanem *Isten vágyik Magát kinyilatkoztatni eltévelyedett gyermekei előtt, mert Isten a szeretet, és a szeretet szenved akkor, amikor a Tőle való szenvedni látja; ellenben boldog, ha adhat, mert betölti a maga hivatását azzal, ha boldogíthat.*

Isten tehát a szeretet, és a szeretet ad, folyton ad, ajándékoz anélkül, hogy a bűnbeesett lélek bármiféle érdemeket szerzett volna erre. Isten önmagát adja nekünk a szeretetben, akik azt fel tudjuk fogni, lelkünkben át tudjuk érezni. Ki milyen mértékben tudja ezt átérezni, abban a mértékben tudja Istent magában, a saját lelkében kialakítani, és abban a mértékben

nyilatkozik meg az életében, a cselekedeteiben, elgondolásaiban, megérzéseiben az isteni igaz és jó. Ameddig az emberi lélekben az önzés az uralkodó, addig a szeretet is csak az önzésből kifolyó vágy, amely mind többel és jobban akarja magát körülvenni, mert tévedéséből kifolyólag úgy hiszi és reméli, hogy minél több jót és kívánatosat halmoz fel önmagában és önmaga körül, annál inkább hatalmába ejti a boldogságot, annál inkább megszerzi magának a kívánatosat, és urává válik annak. Mert az ember isteni származása folytán a rosszban, a tévelygésben is határtalan hatásokat kíván maga köré felsorakoztatni. A tévedések halmazában azonban az emberi lélek a test sok rétegén keresztül alig-alig tud tájékozódni az életben, és alig tudja megismerni, hogy valójában mi is az a jó, amit kíván, amit ő jónak tart; vajon értékes-e az, vagy értéktelen? Hosszú, rengeteg szenvedésen, csalódáson és gyötrelmen kell keresztül mennie, míg megtanulja azt, hogy amit ő jónak tartott, az nem jó, mert annak hatásai szenvedtetők és rosszak, nem kívánatosak.

Ameddig az emberi lélek ezt megtanulja, addig sok ütközésen kell keresztül mennie, sok szenvedést kell végigéreznie! Ezeknek a szenvedéseknek nyomában azonban abban a mértékben ébred fel benne a vágy a romolhatatlan jó után, a csalódásmentes reménység után, amilyen mértékben ezeket a szenvedéssel teljes tapasztalatokat magában rögzítette. A szenvedés teljes tapasztalatok nyomán tehát kialakul benne néminemű igazságérzet, az igazságérzet nyomán pedig az enyhülés utáni vágy. Mert hiszen az igazságérzet, az igazság utáni vágy előfutárja annak, amire a lélek a sok ütközés folytán kénytelen-kelletlen rájött, hogy neki pihenésre, boldogságra, öröme van szüksége. A tévedése azonban éppen abban áll, hogy nem ott, és nem úgy keresi ezt, ahol, és ahogyan részére az Isten elkészítette, hanem minden egyes ismerettel, amire szert tett, ugyanannyi tévedés, a lehetőségek megragadása és kihasználása tekintetében mindig újabb próba nyilatkozik meg, amely próba újabb meg újabb csalódást hoz a részére. Ezért az emberi lélek haladása nagyon lassú és nagyon nehéz; sok akadállyal kell megküzdenie, sok tévedés vezet felére, mert önző természetéből indulva ki, tévedések árán szerzi meg azokat az igazságokat, amelyek számára mindig a csalódások első állomását képezik. Az emberi lélek minden egyes próba alkalmával azt hiszi, hogy tévelygésével megállhat a maga lábán, hogy függetlenségét megőrizze, hogy göggyének legyen menedéke azokban az igazságokban, melyeket magának tévesen kialakított. Elfelejteti — mert nem is akar róla tudni — hogy tulajdonképpen az Istennel szemben való engedetlenség volt az ő bűne, az Istennel szemben való függés megszakítása volt a tévedése, az alkalmak téves kihasználása volt a bukása. És úgy az egyes ember, mint az összememberiség minden lépésénél, amelyet előre tesz, ugyanezzel találja magát szemben mindaddig, míg el nem fogadja az Istentől való függést, az Isten iránt való engedelmisséget és az igazság szerint való törvényes munkát. Ameddig ezt az ember önmagában, mint igazságot ki nem alakította, és egész életét e szerint nem formálta át, addig mindig lesznek szenvedései, fájdalmai és gyöttrődései, mert *ameddig a tévelygésének igazolást és létlehetőséget keres, addig a bűnétől, ellentétes természetétől elválni nem képes, mert éppen a tévedése von hályogot a lelki szemei elé*, és így ködösen látja az igazságot, amelyet a természettörvény szemléltetően állít eléje. Ebben a ködös szemlélődésben pedig nem talál önmagára, és így nem látja meg önmagában a hibát, a tévedést; mert ha meglátná, akkor fel kellene eszmélnie, és el kellene hagynia mindazokat a bűnöket és tévedéseket, amelyeket egész emberi életében dédelgetett, amelyeket szolgált, amelyeknek úgyszólván a rabszolgája volt. Ettől senki és semmi nem szabadíthatja meg az embert, egyedül az elfogadott isteni kegyelem.

Amíg az ember fel nem ismerte önmagában az ellentétes törekvéseket és ellentétes hajlamokat, addig a szeretete önző, és nem boldogító sem önmagára, sem másokra nézve, s addig az ő megjelenése csak teher a világon. Akik azonban elfogadják az Isten törvényét, és a lelkükben elsősorban az Isten iránti engedelmisséget alakítják ki, azok fiaivá lesznek a szeretet Isteneinek, és a szeretet Istene lelki és szellemi áldásaival halmozza el az életüket, megmulatja nekik azokat a tévedéseket, azokat a ferde felfogásokat, amelyek addig mindig

szenvedéseket okoztak nekik. Ekkor alakul át az önző szeretet igazi szeretetté, mert az igazi szeretet Istentől való, az Istentől való szeretet pedig ad, ajándékozik, és mindig önmagát adja minden jóban és igazban; sohasem lesz követelő, mert úgy hordozza, vezeti, támogatja, segíti gyermekeit, mint anya a kicsinyeit. *Nem azért, mert megérdemlik, mert szolgálatot tettek erre nézve, vagy mintha valami előjoguk volna erre, nem; hanem azért, mert Isten a szeretet. Ameddig még az ember ezt gondolja magában: ennyi meg ennyi jót cselekedtem, de nem kaptam érte semmi jót vissza, tehát nem érdemes jól cselekednem: addig még nem a szeretet indította őt a jócselekedetre, addig még a lelket csak a cserekereskedésre való hajlama indította, amellyel a jóért jót vár, azaz a megismert jónak kamatoztatást számítása vezette őt. Ez tehát még nem igazi és tiszta szeretet.*

Az emberi lélekben kicsírázott, kikelt, növekedésnek induló mennyei szeretet első látható és észrevehető állomása az, amikor a lélekben minden előzetes gondolkodás nélkül megindul a szenvedés láttára a szeretetnek első megnyilatkozása: *a szánakozás*. Az a szánakozás, amely nem kérdezi, ki vagy, mi vagy, az enyém vagy-e, fűznek-e hozzád érdekek vagy nem; az a szánakozás, *amely az élőben a testvért, az életrészt látja, és ennek az életrésznek szenvedését látva, fájdalmat érez a lelkében. Amikor ez a fájdalom fölébredt, akkor a lélek összekötötte magát azzal a másik életrésszel, tehát az egyetemes Élet egyé tette az élő az élővel. Az ilyen szeretetben testvérét, hozzátartozóját, ugyanazon életnek a részését ismeri fel a lélek emberben, állatban, sőt még a növényben is, és az élet megindulása, az élet fájdalma az, ami a szánakozásban kifejezésre jut benne.* A második állomás folytatása az előzőnek, mert egyiket nem lehet élesen elkülöníteni a másiktól. Csak alig megkülönböztethető árnyalatok mutatják a szeretet fejlődését, nagyobbodását, világosodását és erősödését. Tehát a következő állomás a *részvét*. A szánakozó érzés, a fájdalom érzése a részvétben jut kifejezésre, abban a részvétben, amely *önmagát ismeri fel mindenben, ami fáj, ami terhes, s így beleéli magát azokba a szenvedő állapotokba. Ebben már a fejlődésnek induló isteni érzés, a szeretet érzése kér részt magának, hogy segítse oldozni minden élő terhét.* Ez a részvét az, amely a tanult, tisztult, valamelyes szellemi eredményre már eljutott szellemegyedet arra indítja, hogy szenvedő testvéreire segítsen, a maga tudásával, ismeretével, világosságával részt kérjen terhei viseléséből. Ez még nem az a nagy, hatalmas szeretet, amely számottevő munkát képes a földön, vagy más szenvedő világokon elvégezni; ez a szeretet még csak annyit tesz, hogy belevegyül azoknak tömegébe, akiknél legjobban hiányzik a világosság, legjobban hiányzik az erő a terhek hordozásához.

A szellemeknek ez a megmozdulása még nem mindig öntudatos ebben a formában. A földön, mivel itt az önzés törvényen indult meg a fejlődés, ez az érzés átolvad természettörvénnyé és bekebelezi ide ezeket a szellemeket a maguk jó és igaz megismerésével, és hasznos polgárokká teszi őket. Mert, mint ahogy mondtam, hiába küzdenek, hiába fáradnak az egymáshoz hasonlóknak, nem bírják előbbre vinni, nem bírják meglendíteni a haladásuk kerekét, hanem szükséges, hogy náluk értelmesebb, magasabb rendű és több világossággal rendelkező testvérek vegyék fel az ő gondjukat, és lendítsék meg az előrehaladásuk kerekét. Legtöbbnyire az ilyenekből lesznek a nagy hazafiak, a kiváló, jó családapák és anyák, akik, ha szükséges, szívesen odaállnak, hogy a többi érdekében akár önmagukat is feláldozzák, — nem mintha valami nagy érzés kényszerítené őket erre, hanem kényszeríti az az egyé tevő törvény, amely bekebelezte őket a csoportba, a fajba. Ez még csak egy árnyalata a szeretet fejlődési folyamatának. Sokféle formában tudnám elétek állítani, de a képzeletetekre bízom, hogy a többi kialakítsátok magatokban. A részvétnek egyé tevő érzése után a szeretetnek egy még magasabb kialakulása, amely benne van az egyé tevő törvényben, és amelynek benne kell lennie az emberi lélekben: *a könyörületesség* érzése. Akiben a könyörületesség érzése él, az nem kényszerből cselekszik, nem mindig a törvény határoz felette, hanem határoz a maga lelkének indíttatása, a maga lelkének az a vágya, hogy a szenvedéstől, a nyomorúságtól, gyötördéstől megszabadítsa azokat, akiket a szeretet vele

összekapcsolt. Mert hiszen a szeretet, mint már látjátok, nem valami olyan elvont fogalom többé, nem egy olyan titkos kis reszkető vonzalom, amely csak öntudatlanul nyilatkozik meg az emberben. Nem! Népek, nemzetek sorsát irányítja, fejlődésnek indítja, és az egyedekben is helyet kér, hogy ezekben is elvégezhesse a maga munkáját. A népek, nemzetek öntudatába belepréseli Isten törvényét, s a gyötrődést megszüntetve, a kint és szomorúságot megelegetéssé, békességgé alakítja át.

A könnyörületesség érzése az, amely az embereket a szenvedések láttára áthatja és lemondásra kényszeríti. A könnyörületesség az emberi a vágyairól, céljairól való lemondásra ösztönzi, hogy helyettük azokat a kisebb- nagyobb jótetteket cselekedje, amelyeket a szeretet törvénye diktál a léleknek. A könnyörületes szellem nem tudja nézni mások nyomorúságát, mások szenvedését; nem tud addig boldog lenni, míg az élet által vele szorosán összekötött ember társa nélkülöz és szenved, mert a saját boldogsága és békéje nem tud addig kialakulni, míg mások szenvednek. Az eggyé tevő szeretet érzése megfosztja őt a nyugalomtól, a békétől, és gondolkodásra, tettekre, cselekedetekre indítja, mert úgy érzi, hogy tennie kell valamit; parancsol, munkára kényszerít ez az érzés, mert *ez az érzés az Isten, aki a lélekben megnyilatkozni kíván, és általa a fizikai világra hatni akar.* A szánalom, részvét és könnyörületesség érzése addig is kialakul az ember lelkében, ameddig a tévelygések és bűnök útját járja. Ezek mellett az érzések mellett azonban még az emberi lélekben rengeteg bűn, ferde igazság, túlzás, sőt még sokszor az istentagadás, az igazság meghamisítása is felhalmozódhatik. Ez olyan fejlődési folyamat az ember lelkében, amely követel, áldoz cselekszik, forgatja az ember lelkét — mint ahogyan a habok forgatják a beléjük hullott falevelet — és a ember lelke hol fent, hol lent érzi magát; hol az öröm és a boldogság érzése ragadja fel, úgy hogy az isteni kegyelem sugaraiban megfürdött lélek az élet királyának érzi magát, hol pedig a csalódásaiban és a kegyetlen sorssal folytatott harcaiban és gyötrelmeiben lent érzi magát a pokol fenekén, a kétségbeesés sötét mélységében. Ez a fejlődési folyamat nem áll meg. A szeretet nem hagyja békén a szellemet, mert nem is hagyhatja. Azután következik egy még nagyobb, jobban kiteljesedett szeretetfogalom: az irgalmasság. Az eggyé tevő szeretet: a könnyörületesség mellett még ki lehet fejlődve az emberi lélekben a bosszú érzése is, a gyűlölet érzése is. Szeretem és sajnálom azt a szegényt, aki nem szolgált rá, hogy szenvedjen, aki jobbra érdemes és mégis gonoszul fizet neki az élet, a sors, a mások gonoszsága, félreértése: de még ott van a megbosszuló, az igazságszolgáltatás kemény, lesújtó érzése, amely ezt hangoztatja: „én jól gondolom el, én helyesen fogom fel, tehát oda hatok, hogy az én elgondolásom, az én igazságom diadalt arathasson az emberi tévedéseken és gonoszságokon, s azért megbüntettem azt, aki az igazság ellen vét, aki a jót szenvedted, az igazat elmarasztalja!” Bosszút lihegve, igazságot hangoztatva még ott él az emberi lélekben az erőszakosság törvénye.

Amikor azután az erőszak, a jónak és igaznak ez a félreértése újból megütközik a hasonlóval, és a hasonló ütközéséből mint eredmény széthullás és semmivé válás következik be: akkor az emberi lélek felocsúdik, és az okozatokból az okokat felismerve rájön, hogy „hiszen én is tévedtem, tehát más is tévedhetett, és így a tévedéssel szemben nincs más menekvés, mint az irgalmasság, hogy újból romlásnak, szétesésnek és a törmelékek alól való nehéz és keserves kiemelkedésnek ne kelljen következnie. Isten Lelke, a szeretetnek Lelke vezeti rá az ember lelkét, a világosság után kutató szellemét, hogy sem ő, sem más, sem senki meg nem állhat az örök Igazság előtt, a szeretet igazsága előtt, csak ha ez a szeretet igazsága kinyújtja arany vesszőjét: *az irgalmasságot*, és nem bünteti a bűnt, a bosszúállás nem követi nyomon a tévedést. Hiszen Isten is irgalmas, és irgalmasságában hosszútűrő; nem sújtja agyon a bűnöst, hanem időt és alkalmat ad neki a megtérésre, a javulásra. Amikor az emberi lélek eljut erre az igazságra, akkor össze kell törnie; meg kell benne semmisülnie az ő igazságának képzelt nagyságával és hatalmasságával együtt, és semminek kell magát éreznie. Ki az, aki tökéletes? Ki az, aki önmagából olyan tökéletes gondolatokat és cselekedeteket tud felszínre

hozni, az életet a lelkének termékeivel úgy tudja telíteni, hogy abból tévedésmentes eredmények következzenek?! Tévedésmentes eredmények! Testvéreim, gondolatok csak mindannyian magatokra: hozhat-e vajon létre az ember minden tudásával és ismeretével is tévedésmentes eredményeket?! Ha ezt meggondolja, vajon nincs-e szüksége az embernek minden pillanatban az Isten irgalmasságára? Sőt nincs-e szüksége embertársainak irgalmasságára, hogy elnézzék a tévedéseit, s ne vessék meg, ne taszítsák el maguktól, hanem a jobbat remélve újra meg újra egyé legyenek vele, és eredményeiket egymással megosztva Isten irgalmához folyamodjanak, aki az ő irgalmasságával tartja felettük óvó, védő és gondviselő kezét a napnak minden percében, minden órájában és az örökkévalóság elképzelhetetlen idejében?! Az irgalmasság, amely a jobb reményében elnéző, felfüggeszti a büntetést, és engedi élni az embert a nap alatt; engedi felvirradni a reggelt a zivataros éj után, hogy az ember új reménységgel, új boldogsággal kezdhesse meg a következő napot.

Amikor az emberi lélek megtanulja értékelni ezt az irgalmasságot az Isten hosszú túrásából, és belátja, hogy életének minden percében, minden pillanatában szüksége van erre az irgalomra, akkor ő maga is irgalmasságot igyekszik gyakorolni a nála elmaradottabbakkal szemben, s a fejletlenebbektől nem várja azt, amit ő kialakított és elgondolt, hanem megelégszik azzal a tökéletlen eredménnyel is, amelyet a jobb reményében neki is el kell néznie. Ezután következik az emberi lélekben a szeretetnek egyik legnagyobb és legnehezebben megérthető fokozata: a *megbocsátás*. A szeretetnek ez a formája mély titok, amelyet az ember igen nehezen tud csak megérteni.

Ennek oka pedig az, hogy az ember még maga sem tudja, hogy ő kicsoda, még nem tudja mennyire elesett, milyen erőtlen és gyenge, és főképp nem tudja, hogy milyen tökéletlen, mert nem látja a tökéleteset, hiszen amerre csak tekint, mindenütt tökéletlenséget, az igazzal, a jóval szemben való teljes tájékozatlanságot lát, és így nagyon nehéz fogalmat alkotnia erről a titokról. Eddig, amint látjátok, testvéreim, a szeretet mindenütt csak ad, ad és sehol nem vesz, mert a szeretet isteni eredetű. De *a legnagyobbat, a legtitkosabbat a bűnbocsánatban adja*. Mi a bűnbocsánat? Senki a maga bűnét, tévedését, nem látja olyan nagynak, olyan elvetendőnek és megvetendőnek, ameddig tökéletesen meg nem tér, mert hiszen még benne van, és nem lát ki belőle. Csak amikor a bűneiből, tévedéseiből már kiemelkedett, akkor látja, hogy milyen szennyesek, utálatosak és gonoszok voltak azok a fogalmak és azok az érzések, amelyek őt fogva tartották. Amikor a tökéletlen ember elpazarolta mennyei üdvösségét és boldogságát, elpazarolta azokat a lehetőségeket, amelyekkel újra visszaszerezhetné azt, akkor nyomorultul, megsebesülten, mintegy a vadállatoktól megszaggatva várja a halált. A halál azonban nem jön, de jönnek helyette a legrémesebb állapotok: a vadállatok utolérlik a sivatagban, a saskeselyűk beletépnék a húsába és szaggatják; a viperák megmarják, és még mindig nem hal meg, csak kínlódik, gyötrődik.

Akkor *Valaki* utánamegy, és látva a gyötrődőt, elriasztja róla a vadállatokat; de a szegény, elesett, gyötrődő még önmagán sem tud segíteni, hiszen meg sem tud mozdulni. Akkor, aki őt megtalálta, a saját ételéből megeteti, a saját italából megitatja, a sebeit azonban, amelyeket a vadak kitéptek, nem tudja másképp behegeszteni, csak ha a saját testéből vág ki ép húst, és rátapasztja a tátongó sebekre. Belenyúl hát a saját testébe, és az ő ép testrészét rászorítja a tátongó sebekre és meggyógyítja vele. *Ez a bűnbocsánat*. Fáj a saját testrészétől megválni, fáj levágnia azokat a részeket, és mégis megteszi a szenvedőért, s meggyógyítja, megszépíti őt vele, fölemeli őt Magához, és továbbviszi, továbbsegíti; leteszi egy kies szigetre, ahol az eltévedt vándor megtalálja a maga békéjét és boldogságát. *Isten a mi sebeinket a Maga testéből, a Maga véreből, a Maga húsából tapasztja be. Amit a bűn a mi lelkünkben kiszaggatott, amit a gonosz szörnyek tönkretettek, azt a saját Lelkéből, a saját szeretetéből, a saját áldozatából tapasztja a mi lelkünkre, hogy megépülhessünk tőle*. És mivel Ő odatapasztotta az élet, a szeretet húsát és véréit, mivel az ő ételével és italával megerősített minket, többé már nem vagyunk Tőle függetlenek, mert *Ő ezzel mindörökre megvásárolt*

Magának, hogy soha többé a bűn el ne hatalmasodjék rajtunk. Isten a szeretet, Istenben van a bűnbocsánat. Tehát senki és semmi föl nem emelhet, meg nem tisztíthat, új erővel nem láthat el minket, csak egyedül Isten, a szeretet, mert a bűnöket senki meg nem bocsáthatja, senki meg nem semmisítheti, csak az Isten szeretete. Ő a mi hibás lelki részeinket, bűnre hajló természetünket a Maga Lelkével kijavítja, megtisztítja és újjáteremti.

Akinek a vétkeit Isten megbocsátotta, az többé nem vétkezhetik, mert akinek Isten megbocsát, azt fel is emeli, azt Magáénak tartja, azt meggyógyítja, megigazítja, megszenteli; és akit megszentel, azt meg is dicsőíti és fiává fogadja mindörökre. Miután Isten igazsága nem szellemi roncokat, nem lelki tökéletlenségeket, hanem egész emberi, egész szellemet követel, mert az igazság így kívánja, tehát Isten önmagából ad, hogy felemeljen minket. Ezért olyan nagy dolog a bűnbocsánat. Nagy és titokzatos, embernek alig érthető a bűnbocsánat, mert ez az Isten legmélyebb szeretetének megnyilatkozása. Isten önmagát adja az áldozatban, önmagát kínálja fel a szeretetben, hogy azután Magához felemelje, Önmagával eggyé tegye éppé tett mennyei gyermekét. *Embertestvéreim, ha az Isten ilyen kegyelmes az emberhez, és a mi Urunk az ő imájában úgy hagyta az embernek, hogy „bocsásd meg a mi vétkeinket, miképen mi is megbocsátunk az elleniünk vétkezőknek”, akkor, akinek a lelkében ez a folyamat még nem tud végbemenni, amíg nem tud megbocsátani, addig nem is tarthat igényt Isten bűnbocsánatára.* Vajon el tud-e minden ember jutni a bűnbocsánatig? Vajon fel tud-e minden ember csak addig is emelkedni, hogy nagy elesettségében Istent hívja, Istent kérje, s tehetetlenségében elismerje, hogy csakugyan megérdemli az elhagyatottságot, s mindazt, ami vele történik, mert hiszen ő mindent elpazarolt? Aki át tudja ezt gondolni, és a lelkében át tudja érezni ezt a nagy megalázkodást, aki fel tudja adni utolsó magát mentegető érzését és gondolatát is, ahhoz elközelt Isten megmentő bűnbocsánata. Azonban az a kérdés, hogy vajon, ha őhöz könyörög az ő embertársa bűnbocsánatért, amikor annak a lelkét tépik a büntudat saskeselyűi, és menekülést keres testvérenek szeretetében, meg tud-e nyílni az ember lelke, tud-e annyi szeretetet önmagából előhozni, hogy meg tudja bocsátani az ellene elkövetett vétkeket? Hiszen az ellene elkövetett vétség az ő lelkéből tépte ki a hitet, a bizalmat, a reménységet! Vajon ezeket a fájdalmakat, ezeket a sebesüléseket be tudta-e tölteni a szeretet, meg tud-e nyugodni bosszúállás nélkül, nem kapaszkodik-e az igazság törvényébe, hogy bosszút álljon érte?!

Ha a fájdalom olyan nagy, hogy az ember lelkét megszaggatja, akkor nem olyan könnyű az önmaga lelkéből befoltozni azokat a hiányokat, meggyógyítani azokat a sebeket, amikor önmaga is gyötrődik és szenved a hántások alatt! Az az ember, aki elvette a másét, aki kihasználta a szeretetet, és jogosnak vélte azt a cselekedetét, amellyel a maga részére többet vont el, mint amennyit adtak neki, amikor látja, hogy a szeretet közösségéből kiteszítették, és érzi a megvettetést, akkor eszébe fog jutni, hogy másnak fájdalmat okozott, bocsánatot fog kérni, és igyekezni fog igazabb lenni, és azt a hiányt, amelyet gonoszságával ütött, betölteni. *Az ilyen embernek meg kell bocsátani, mert mindkét léleknek egyformán szüksége van az isteni szeretetre, az isteni irgalmasságra.* Csak amikor lélekben ez a kiegyenlítődés megtörtént, akkor következtetik el az igazi szeretet ideje, amikor Isten előtt megállva egyik sem több vagy kevesebb, mint a másik. Csak amikor az ember lelkében mindez kialakult, mindezt megértette és az életben megvalósította, akkor gyógyult ki azoktól a hibáktól, gyengeségekből és félreértésekből származó gonoszságokból, amelyek az életet mind a múlandóban, mind az örökkévalóban megkeserítik és boldogtalanná teszik. Ekkor gyógyul meg a lélek, és ekkor éri el azt az állapotot, amelyben megpihenhet, amikor maga körül mindent kiengesztelődve lát, amikor tulajdonképpen az igazi lelki fejlődését, mennyei fejlődését elkezdheti, Ekkor érkezett el ahhoz a ponthoz, amelyről az Írás szól, hogy mindazokat a dolgokat látja, amelyek addig rejtve voltak előtte. Ekkor már beletekinthet Isten jóságába, és a boldogság, amely a lelkét eltölti, kibeszélhetetlen, megmérhetetlen és emberi elmének elképzelhetetlen. Erre hívott minket az Isten az étellel! Ezt adja nekünk tantárgyul addig, míg a tökéletesség zónájába el

nem érkezünk. De ezt adja a legalacsonyabb fokon álló emberlélek elé is a szeretet törvényében.

A szeretet törvényébe vagy beleéli magát az ember, vagy beleütközik. Aki a szeretet törvényével megütközik, az érzi annak kemény és érdes oldalát abban az igazságban, amellyel a természettörvényben napról- napra, percről-percre találkozik mind a múlandó, mind a szellemi életben. Mert a szellemi élettel semmi meg nem változik, csupán a lehetőségek, az eszközök hiányoznak, hogy mindazokat a tévedéseket, amelyeket az ember a múlandóban elkövetett, kiegyenlíthesse, kijavíthassa. Ezek az eszközök most itt vannak körülöttek, bennetek, a szívetekben, a lelketekben; körül vagytok velük véve a természetben; léptenyomon kezetekbe adja ezeket az eszközöket az élet. Minden pillanatban vétkezhetek a szeretet törvénye ellen, és minden pillanatban jóvátehetek valamit. És amikor valamit jóvátettetek, valamit beismertetek, amiben hibásak vagytok, mindannyiszor egy lépcsőfokkal feljebb emelkedtetek a szeretet törvényében, és mindannyiszor egy él múlik el, amellyel megütközhettetek volna. Jegyezzétek meg ezt jól. Mindannyiszor, amikor magatokban valamit helytelennek ismertek meg, egy- egy tüskét emeltetek fel és semmisítettetek meg, egy hegyes követ távolítottatok el az útból, amelybe okvetlenül beleütköztetek volna. Isten kezetekbe adja ezzel az eszközöket, hogy haladhassatok az Átala megmutatott úton, és növekedjete a szeretetben. Tárjátok ki tehát a szíveteket, lelketeket, hogy az Isten árássa bele a szeretet szellemét, hogy az teremtsen benneteket jobbakká, igazabbakká, lágyabbakká, szelídebbekké, hogy legyetek egymásnak Isten szerint való testvérei, és váljék áldásává a világnak a ti életetek; és akkor fényletek, mint az éjszakában a csillagok, amikor a szellemek rengeteg tömegei között átvonultok ide hozzánk. Akkor a ti ruhátokon ragyog az isteni szeretet fénye, és nem tévedtek el ti magatok sem, hanem a szellemek raját vonjátok magatok után, akik az igazságot a ti lelketeken keresztül érezték és tanulták meg: a mindennél nagyobb és értékesebb isteni szeretetnek igazságát, mert Isten a *szeretet*.

A SZERETET HELYES ALKALMAZÁSA

Nem kell folyton-folyvást szeretni „akarni”. — Az igazi szeretet nem „kötelesség”, hanem öröm. — Mindenki lelkében mindenki számára van bizonyos rész fenntartva.

Azzal, hogy valaki mindenáron áldozatot akar hozni a másikért — még ha ez az áldozathozatal az idegeinek a megrongálásával és az egészségének tönkretételével jár is — még nem okvetlenül jár a helyes úton, és talán éppen nem segít a másikon; mert meg lehet, hogy míg az egyik esetleg tönkremegy a folytonos áldozathozatal által, addig a másik meg sem tudja azt az áldozatot érteni, annál kevésbé értékelni; sőt talán éppen terhet jelent számára a túlzott áldozatkészségnek az elfogadása. *A szeretet nem mindig akkor nagy, amikor folyton-folyvást és mindenáron áldozatokat akar bemutatni, hanem ha eltalálja azt a magatartást, amivel a másiknak használhat.* Hiszen ha valaki nem éhes, és mégis folyton a legjobb eledelekkel kínálják, és állandóan az evésre nógatják, vajon nem válik-e terhére ez a túlzott jóakarattal való örökös kínálgatás is?! Így, ha valakinek a lelki világában talán éppen egy elmélyülés szükségessége lép a felszínre a tudatban, és szeretne egyedül maradni, hogy önmagába tekinthessen: ilyenkor a legjobb szórakozás is terhére válik, és csak kényszeredetten tud más előtt vidám arcot mutatni. Az ilyesmi mind egy-egy finom árnyalatát jelenti a lelki meg nem értésből származó szeretet fitogtatásoknak, amelyek később mégis fájdalmat okoznak, vagy legalábbis árnyékot borítanak egyiknek vagy másiknak lelkére és terhet képeznek ahelyett, hogy örömet jelentenének. *A szeretetnek magasabb fokozatai nem terhet jelentenek, hanem szabadságot, megértést és a lélek szükségleteinek egészséges megnyilatkozását.* Az az igazi szeretet, amely abban a finom tapintatban nyilvánul meg, amellyel a lélek megérzi, hogy a másiknak érdekében és örömeire mit kell tennie; és számol

azzal is. hogy ha például észreveszi, hogy a jelenléte a másokra nézve nem kívánatos, akkor inkább magára hagyja ő, s nem korlátozza a szabadságát és függetlenségét. Ezzel több örömet szerez annak, akit szeret, mintha a szolgálatkészségét folyton erőszakolja. Aki ezt megérti, annak ez a visszavonulás nem jelent áldozatot, hanem örömet, mert ezzel tett szívességet a felebarátjának. Pedig ezt ti, emberek, sokszor félreértitek, és önző szeretetekkel a ti mellőzéseket véltitek ilyenkor a másoknak a lelkében felszínre kerülni. S mivel önzők vagytok, ezzel a gondolattal fájdalmat okoztok önmagatoknak, és később annak is, akit szerettek, s aki titeket szeret.

A szeretetnek tehát vannak olyan árnyalatai is, amelyek előttek ma még érthetetlenek, de amelyek boldogítók ott, ahol ebbe már belenőttek, ahol már megértik a szeretet finom árnyalati különbözőségeit is. Az emberi léleknek, ameddig fejletlen, vannak olyan megmozdulásai, amelyekkel a legjobbat akarja: de mivel a jóban még nem járatos annyira, hogy annak minden részét tökéletesen tudná az életében érvényesíteni, azért — éppen mivel mindenképpen érvényesíteni akarja — tökéletlenül érvényesíti. Innen van, hogy nem egyszer jóakarató emberek érintkezése is megpróbáltatást és terhet jelent egymás számára. És mindez miért? Azért, mert a jóban még nagyon nagy a lélek hiányossága, mert a jó fokozataiban, a jó cselekedetek megnyilvánulásaiban is még csak igen-igen igen homályos tapogatózás az, amit az ember az életében véghezvisz. Mindebből pedig sok fájdalom származik mind kifelé, mind befelé. Azért aki igazán azzal a szeretettel tud szeretni, amellyel Isten szereti az ő gyermekeit, az nem sértődik meg egyhamar, s annak a szeretet bármilyen formában való megnyilatkozása sem jelent terhet és áldozatot, mert az ő részére a szeretet gyakorlása öröm és szabadság. Hiszen a szeretet nem is lehet béklyó vagy rabbilincs, mert ameddig a szeretet ezt jelenti valaki számára, ameddig még az egyik folyton csak elnézni és megbocsátani kénytelen a másoknak, addig az együttlét még mindig fáj, még mindig lemondást jelent.

De majd eljön az idő, amikor megvilágosodik a lélek, és mindent tisztán lát, amikor majd egyik a másoknak a lelkébe szabadon beletekinthet, és láthatja az érzéseket és gondolatokat, s felismeri a szeretetnek azt a részét, amely éppen az ő számára van fenntartva a másoknak a lelkében. És akkor megnyugszik és örül ennek a felfedezésnek, mert ebben a megnyugvásban szabadság és boldogság ömlik szét mindegyik lelken. *Amikor ez bekövetkezik, akkor belátjátok, hogy a ti lelketekben is mindenki számára van egy bizonyos rész fenntartva. mert az emberi lélekben minden élőlényhez, sőt minden tárgyhoz új meg új szeretetszálak bontakoznak ki, és ezek kötik őt mindenhez és mindenkihez. Ekkor aztán megszűnik a mellőzés és féltékenység érzete, akár egyikhez, akár a másikhöz, akár a harmadikhoz fűzik a szeretet szálat az emberi lelket, mert akkor teljesedik be az Isten akarata, amikor ezek a szálak minden egyest mindenkihez hozzáfűznek, s akkor lesz teljessé az a nagy és szép gondolat, amiért az Isten az egész teremtett mindenséget a létezésbe hívta.*

Tehát mindent cselekedjete meg egymásért, ami lehetséges, de ne akarjatok önmagatokon felül cselekedni, mert az áldozat csak addig szép, jó és boldogító, ameddig azt az áldozó örömteljes szívvel, önmagától, a lelkéből kicsendülő szeretetből végzi. *Ez az áldozat a lélek virága, amely gyümölcsöt terem.* A másik áldozat, amely nem örömből és nem a szeretetnek túlárado folyamából jön létre: terhes, kötelességszerű, nyomasztó érzés, virágnélküli és gyümölcstelen fához hasonló, amely elfáradásra van ítélve.

SZERETET ÉS SZERELEM

Az ember legmagasabb rendű érzése is a földből táplálkozik. — A gyermek szeretete nem valódi szeretet. — A szerelem kibontakozása. — A szerelmi hűség óriási fontossága a lelki fejlődés szempontjából. — A tisztaság hűséggel lelt házasságból származó utódok tökéletesebbek lesznek a szülőknél. — A tisztaság házasságát ragyogó eredményei a szellemvilágban.

Beszéltem nektek arról, hogy minden azért van, minden azt szolgálja, minden annak az útját egyengeti, hogy ez a legfőbb törvény, ez a legfelsőbb igazság: a szeretet mind az emberek lelkében, mind a testüktől megszabadult szellemekben is teljes egészében érvényre juthasson és törvényt tarthasson fenn, mert akkor következik el az az idő, amiről az Írások beszélnek, akkor jön el az Isten országa, akkor lakik együtt az Isten az emberekkel és az ő teremtményeivel teljes harmóniában. Arról is beszéltem nektek, hogy a szeretet felosztódik, eltagozódik, és minden részletnek megvan a maga helye, a maga törvénye a lélekben úgy, ahogyan Isten azt az ő teremtményeinek adta, és amely utakat és módokat nyitva hagyott még a legmélyebben bukott szellemek részére is, hogy azokon az utakon visszatérhessenek Hozzá, a teljes béke és boldogság hónapja. És most mindig közelebb jövök hozzátok a földre, és most itt a ti világotokban akarom megismertetni azokat a szálakat, amelyek közelebb vezetnek titeket azoknak az örömeiknek a megismeréséhez, amelyeket az Isten a ti részletekre fenntartott. Mert valahogy *azt ne higgye az ember, hogy a halálával máris elnyeri a boldogságot egyszerűen azért, mert hitt az igazság törvényében, csak azért, mert tudott róla, csak azért, mert a vallásnak bizonyos formáit betartotta és kötelezőknek ismerte el!* Oh, nem! Ezek a kötelezettségek csak, mint felépített korlátok mulatják az utat, hogy a tévelygésekre hajlamos emberi lélek útvesztőbe ne kerüljön, hogy reménységében meg ne csalatkozzék; a tulajdonképpeni lényeg azonban még csak azután következik!

Tehát amiket ti, mint írott törvényeket magatok előtt láttok, azok még nem élnek, azok még nem elevenek; *azok bennetek akarnak élni, azoknak bennetek kell feltámadniuk és megvalósulniuk. A vallások különböző szertartásaikkal és formásaikkal csak külső ruhái azoknak az eszméknek, amelyek, mint lényegeket bennük vannak.* Ezt a lényegét az ember lelkének kell magáévá tennie, feldolgoznia, hogy megismerhesse az Isten gondolatát, amely egyedül az ő lelkének van szánva, hogy az Isten gondolatára az életével, az érzés- és gondolatvilágával feleletet adhasson. A szeretet az a törvény, amely, ha a legapróbb részletekig kidolgozzátok, feljebb emel titeket; de bármi az, amit elhagytok, bármi az, amit tökéletlenül érvényesítetek belőle az életetekben: az veletek marad a maga fejletlenségében, és mindannyiszor, mint egy-egy hamis hang hívja fel a figyelmeteket, amikor már boldogok akartok lenni. Keressétek hát azokat a szálakat, amelyek titeket felfelé vezetnek, míg itt vagytok a földön; mert jegyezzétek meg jól, hogy *a ti lelketek hivatalos a mennyben*, és a lelketek ruházatát a menny világossága teszi majd ragyogóvá, de a szálakat, amelyekből ez a mennyi ruha szövődik, a föld termeli ki, s annak a mennyi növénynek gyökerei a föld erőiből táplálkoznak, amelynek rostjaiból ezek a szálak kikerülnek. Igen, még az a legmagasabb érzés is — amely előttetek a legszentebbnek látszik — a föld erőiből táplálkozik. Ameddig az ember a föld erőiből a tápláló lényegiek a lényeg alkotóelemeit ki nem szívja, fel nem dolgozza, addig ide van kötve a földhöz. *Az embernek a maga erőit fel kell dolgoznia, át kell tisztítania, csak úgy emelheti fel azokat a múlandóság törvénye fölé.* Szükséges tehát, hogy itt a földön vessetek, hogy a mennyben arathassatok. Az emberi szívben benne van minden szépre és jóra való törekvés, mint mennyi mag, de benne van a gonoszra, a rosszra való hajlandóság is. Az emberi szív a jónak meg a rossznak egyformán termőtalajává válhatik, mert hiszen az ember egyidejűleg a mennynek és a földnek lakója is. Az emberi természet a földhöz ragasztja, lelki, szellemi vágyai pedig felfelé, a menny felé emelik. Vizsgáljuk meg az ember szívét, az ember lelkét a maga vágyaival, törekvéseivel, cselekedeteivel. Amikor az ember a földön, mint kicsiny, lehetetlen gyermek megszületik,

nem tud sem a jóról, sem a rosszról, ami körülveszi. Az anya szeretete neveli, táplálja, erősíti testileg és lelkileg. A gyermek értelmével nem tud felfogni semmit, *csak az érzésével vesz róla tudomást*; és mindenesetre az első érzés, amely visszhangot kelt a szívében, a szeretet; *szeretni kezdi a szülőt, az anyát; szeretni kezdi mindazokat, akik őt körülveszik, akik jóval szolgálnak neki.*

Ez a szeretet, amely a gyermek lelkében visszhangot kelt, nem valódi szeretet. Bármennyire hiszitek is, hogy ez a valódi szeretet, mert a gyermek lelke ártatlan; én mégis azt mondom nektek, hogy csalódtok, mert a gyermek lelkében kialakuló szeretet és ragaszkodás csak tükörképe a szeretetnek, *a szülők és az őt szeretők lelkéből reásugárzó szeretet visszfénye.* A gyermek a maga természete szerint önző; az önzés törvénye kel életre benne, amely ebben a világban törvényes érzés, mert hiszen a földi testben az önzéssé süllyedt isteni törvény: az önszeretet jut kifejezésre. Ez a törvény az, amely az életet igényli, mert a testnek növekednie, erősödnie kell, hogy azokkal az erőkkel, amelyeket a föld természetéből összeszed, mintegy melegágyat készítsen azoknak a felébredő lelki ösztönöknek, amelyek viszont a szellemi ébredés első sugarait vetik a földi világba azokkal a vágyakkal, azokkal a törekvésekkel, amelyek a későbbi időben a gyermek lelkéből kibontakoznak.

A gyermek szereti a szülőit és mindazokat, akik az ő lelkébe jót, kedveset és kedvezőt adtak bele; tehát a gyermeket *előbb szerették*, és csak *azután kezd ő* viszonszeretni. Ezt a szeretetet, mint másodlagosat, mint következményt írjuk fel az eredmények közé. Szükséges, hogy *ez* így legyen, mert benne van az egész emberi nem fejlődése, mint ahogy a kicsiny magán benne van az egész nagy fa természete, természettörvénye. Így a kicsiny gyermek lelkében is benne van *az egész ember és az egész emberiség közös törvénye*, eddig elért eredménye, fejlettsége, szellemi emelkedettsége. A gyermek még csak kicsiny mag, amelyet most ültettek el a föld talajába. Kedvező talajban ez a mag növekedik, erősödik, és a kedvező időjárás fejleszti a gyermek lelkét, vagyis az olyan körülmények, amelyek a lelki növekedésnek azokat az előnyeit biztosítják a részére, amelyek szükségesek ahhoz, hogy számottevő egyéniséggé válhassék. Ilyen körülmények közt ez a növekedés áldásos és jó eredményekre nyújt kilátást. Ha azonban ezek a körülmények kedvezőtlenek, akkor a lélekre rossz fejlődési lehetőségek várnak, és nem a jó, hanem a környezetből felszedett rossz erősödik fel a lélekben, és a lélek elfajul. Ebben az elfajulásban tehát része van a környezetnek, része van az egész világnak, a társadalom minden rétegének, az eddig elgondolt emberi igazságoknak, tévelygéseknek. Mert hiszen ha mindez kedvező volna, akkor a lélek nem fajulhatna el, így beteljesedik az az igazság, hogy egy az egészért és az egész az egyért felelős. Az emberek önzésének tehát meg kell szűnnie, különösen azoknak a lelkében, akik ismerik az Isten igazságát, az Isten törvényét, akik a lelkükben fel tudják fogni, hogy Isten előtt senki sincs elvetve, sőt mindnyájan hivatalosak vagyunk az ő országába, miért is egyiknek segítenie kell a másikat, hogy mindnyájan odajuthassunk. Mert amint az emberi lélek magasabb színvonalra jut, abban a mértékben mindjobban eltörpül az önzés törvénye, és helyette a helyes önszeretet törvénye hódít tért Isten akarata szerint: „ami nekem jó, ami nekem kedvez, ami nekem kívánatos, azt megosztom azokkal, akik szintén itt vannak velem, akik az én életemnek társai, az én felebarátaim, az én testvéreim”. Hiszen mindnyájan testvérei vagytok egymásnak, szegény vagy a gazdag, a művelt vagy az egészen elnyomott szellemi állapotban lévő, a ragyogó, fényes értelmű és az együgyű egyaránt. Isten előtt mindnyájan egyformák vagytok, csak az ő törvényei szerint különböző módon vagytok beágyazva azokba az állapotokba, amelyek a ti részetekre mindenkor a jót, az üdvösség elérését munkálják.

Tehát a gyermeknevelés nemcsak a szülőknek fontos és nagy feladata, hanem az egész emberi társadalomnak, hogy a gyermeket olyan behatások ériék, hogy azok által olyan emberré váljék, aki betölti emberi hivatását. A gyermeknek tanulnia kell. Nemcsak testileg növekednie és erősödnie, hanem lélekben nemesednie és tisztulnia, hogy a testies hajlamok mindinkább háttérbe szoruljanak, és a lelki, a szellemi világosság legyen mértékadó a lelke

fejlődésénél. Mert a gyermeklélek fogékony, a gyermeklélek tiszta fehér lap, amelyet az életnek tele kell írnia. A gyermeknek tehát szeretetet kell tapasztalnia, szeretetet kell éreznie. De nem a félreértett testi szeretetet, hanem a lélek szeretetét, amely az Isten igazságával és az isten törvényével van tele! Ezt a szeretetet kell a világba kisugározni és minden egyes emberi lélekkel közölni az által a jóakarát és gondoskodás által, amely mind a testre, mind a lélekre gondol. A gyermek közben felszedi a hatásokat, találkozik az ő korának megfelelő más gyermekekkel, azoknak megfigyeléseivel, elgondolásaival, törekvéseivel, jókkal és rosszakkal egyaránt, és kezd telni a lap.

Végül megszűnik a gyermekkor, és amikor már nem egészen gyermek, de még nem is egészen férfiú, akkor változás megy végbe a lelkében és a testében egyaránt. Ez a serdülő kor. Új vágyak, új törekvések, új gondolatok, új érzések ébrednek fel a lelkében. Jóllehet, a gyermek kicsiny mag, még csak csirázásnak, fejlődésnek induló növényke, de azért ő is ember! Nemcsak az az ember, aki férfikorának delelőjén munkálkodik jól vagy rosszul, és nemcsak az az ember, aki agg korában az emlékeivel foglalkozik, hanem a gyermek is ember; a gyermekkor, az ifjúkor, a férfikor és az aggkor együttvéve teszi ki az embert. Ezekben a különböző korokban az emberiség fejlődése a kicsiny magban van összesűrítve. Minden egyes nap, minden egyes óra felszínre hozza azokat a tévedéseket és azokat a jóra és igazra való törekvéseket, amelyeket az ember egy más létezésben elhibázott, vagy amelyekkel már egy más létezésben foglalkozott, amelyek mint vágyak és törekvések hevítették a lelkét, de amelyeket megvalósítani nem tudott, mert annak idején vagy a környezet, vagy a saját lelki gyengesége meghiúsította annak lehetőségét. Tehát azok csak, mint vágyak éltek benne, amelyeket a lélek eltakart és a feledés mélyére süllyesztett. Az alkalmas pillanatban azonban az ember lelkének gondolatai és érzései, mint szökőkútból a vízcseppek, úgy törnek a felszínre, hogy megvalósulhassanak; az emberi léleknek minden indulata felbuzog, mint a forrás, és helyet keres az életben a megvalósulásra. Azért áldottak azok a szülők, akik szellemileg-lelkileg figyelemmel kísérik és elősegítik gyermekük növekedését lélekben és testben. Áldottak azok a tanítók, akik lelküknek jobbra törekvését átültetik az ifjúságba: áldottak azok a lelkek, akik az ifjúságot vezetik, és nem szűnnek meg mellettük állni jó tanácsaikkal, magyarázataikkal, hogy a fogékony emberlélekben a jót és igazat megerősítsék, a rosszat pedig elerőtlenítsék. A fejlődő ember szülei után megszereti az ő társait, s ragaszkodik a barátaihoz, a hozzá hasonlókhöz. Hiszen a hasonló a legközelebb állnak az ember lelkéhez, velük egynek érzi magát, azokat szereti, mert megoszthatja velük a gondolatait, érzéseit, törekvéseit, maga mellett tudja őket törekvéseiben, mert segítségére vannak, amikor bánata és fájdalma van, s reájuk támaszkodhatik.

Ez az érzés a *baráti szeretet*, amelyhez még késő öregségében is ragaszkodik, mert kedves emlékeket őriz a lelke azokból a napokból, azokból az évekből, amikor vidám gondtalansággal köszöntötték a napot, és örültek a percnek, a szabadságnak, amikor az élet örömeit együtt élvezhették. Ezután az élet fejlődésével mind jobban és jobban benépesedik a lélek lapja azokkal a behatásokkal, amelyeket mint kellemeseket, mint lelkileg üdítőket könyvel el, és előkészül a nagy cselekvésre, amikor majd, mint ténykedő erő, mint hatalom szerepelhet az életben, amikor önmagát fenn tudja tartani, amikor valakivé lesz. Vágyakozva gondol erre az ifjú, mert érzi a lelkében a nagy vágyat: *cselekedni és beírni a nevét a történelem könyvébe*. Ezekről a vágyaktól és törekvésektől eltelev tanul, és felszedi azokat a behatásokat, amelyeket majd fel fog használni az életben. Az emberi élet bimbója feslő virággá fejlődik, a virág kinyílik, és az élet nagy törvénye új lelki átváltozásba sodorja bele: jön a nagy, hatalmas érzés, amelyet talán addig nem ismeri, amelyről talán addig nem beszéltek neki; rendszerint hirtelen, mint a nyári zivatar, úgy éri a lelket az a nagy érzés, amely az egész életére kihat: *a szerelem*. *Nincs az ember lelkének eldobnivaló érzése*. Minden érzést a szellemi világosságnál közelről kell megvizsgálni: honnan van, miért van, mi célja van vele a teremtésnek? Az életet az Isten adta, az életnek értékeit is, Isten adta. Hogyan van

mégis, hogy az élet szép és igaz értékei közé hamis értéktelen és kárhozatos dolgok is becsúsztak? Hogyan van, hogy amikor az emberi lélek ezeket az értékeket elszámolja, vannak dolgok, amelyekről nem szívesen emlékezik, meg amelyeket szeretne a tudatából kilöki, eltemetni és elfeledni, hogy soha ne kerüljenek vizsgálódó szellemi szemei, mert szégyelli azokat? Hogyan van az, hogy a szép, boldogító, örömteljes érzés mellé odacsúszik a sötét árnyék, amely boldogtalanságot és gyötrelmet okoz nemcsak a földi életben, hanem a szellemi életben is? Hogyan van, hogy ez a sötétség, ez az árnyak megrontja a férfikort, megrontja az öregkort s romba dönti azokat a reménységeket, amelyek olyan biztatóan indultak el, hogy valóra váljanak, hogy igazzá tegyék azokat a szép elgondolásokat, azokat a nemes vágyakat, amelyeket addig az ifjú lélek magában hordozott? Amikor az ember ezzel az érzéssel találkozik, megdöbben: megdöbben az ifjúvá lett ember éppúgy, mint a szülők, a tanítók és mindazok, akik a jót, a szépet és az igazat akarják az életben valósággá tenni. A szerelem tiszta és igaz érzése mellett ugyanis ott áll egy másik, egy kárhozatba vivő sátáni érzés, amely sokszor a szerelem tiszta, csillogó ruháját, az eszményi érzés ruháját ölti magára, és ez: *az érzékiség*. Az ember lelke magában hordozza mind az egyiket, mind a másikat és a földön kifejezésre akar jutni mind az egyik, mind a másik, mivel az ember bukott lény, mivel a lelkében több a sötét gondolat, több a testiség, több az Istentől való eltávolodás és az Isten törvénye iránt való sükettség, mint a felemelkedés, azért az árnyék nagyobb és hatalmasabb, mint az eszményített érzés. És mivel a kettő közt nem tud éles határvonalat vonni, azért a kettőt azonosnak veszi, így az alsórendű, tisztátalan érzés aláértékeli a mennyei eredetű, tiszta érzést minek következtében az ember kényszerül a szebbnek, az igazabbnak is hátat fordítani. Mivel tehát a föld erények helyett a bűnöknek, igazság helyett az igaztalanságoknak és hazugságoknak, szeretet helyett a gyűlöletnek a hazája, szellemiség helyett a testiségnek a világa, ezért a szerelmi érzést is szégyelli az ember, mert ezt az érzést is megfertőzte, lehúzta a posványba, a duálok egymáshoz való vonzódását, szeretetét, tisztaságát és hűségét bemocskolta, és a szerelmi érzést érzékisséggé és elfajulásá süllyesztette.

Mint mindennek, úgy ennek a bűnnek eredete is valaha tiszta, igaz érzés volt. Amint a szeretetnek elfajulása a gyűlölet amint az Isten iránt való engedelmisségnek elfajulása a gőg, az igazságba vetett hitnek elfajulása a hazugság, úgy a tiszta, összetartó szeretet érzésnek elfajulása az érzékiség lett. Ezért az érzékiség bűn, az érzékiség törvénytelen és az Isten előtt utálatos, akár csak az az érzés, amely az ember lelkét gyilkolásra indítja: a gyűlölet érzése. Ezzel az érzéssel a lélek nem léphet Isten elé, mert ezt az érzést a tiszta isteni törvény nem ismeri el; és ameddig az emberi lélek a világos sugár mellett az árnyéket is magában hordozza, addig a boldogság világában nincs helye. Le kell tehát jönnie a földre, az anyag világába, hogy megismerje, honnan táplálkoznak az érzéseinek gyökérszállai, hogy ezeket a gyökérszállakat megtisztítsa azoktól a félreértésektől és tévelygésektől, amelyeket a lélek hosszú életek során magára öltözött. Mivel ez a tiszta érzés elanyagiasodott, eltestiesedett, elérzékiesedett a testben, ezért *az Isten ezen a szálon rendelte el a kibontakozást a homályból, a bűnből*; ezen a szálon kell a léleknek kiemelkednie a maga tévelygéseiből, hibáiból; mindent meg kell ismernie, ami káros, ami szenvedést okozó és mindent el kell hagynia, mindent kitisztítania, hogy Isten előtt megállhasson, és része lehessen abban az igazságban, abban a boldogságban, amelyet neki Isten elejétől fogva elrendelt. A szerelmi érzés, amely az egyik nemű embert elszakíthatatlan szállal a másikhoz köti, nem ennek a földnek a vívmánya, nem a földnek az eredménye. Magasabb világ törvénye írta ezt az ember szívébe, hogy keresse a hozzátartozó másik felet, keresse azt, akivel ő egy; mert hiszen az ember, akár férfi, akár nő, az egész egységnek csak a fele. Ez az érzés az, amely keresésre indítja a lelket, amely nem elégszik meg azzal, ahogy van, amint van, nem elégszik meg azzal a nyomorúságokkal és szenvedésekkel megtűzdelt boldogsággal, amelyet a testiség, az érzékiség kínál, mert minél inkább elhatalmasodik az érzéki természet, annál követelődőbb, annál igényesebb lesz a lélek, és nem hagy addig békét az embernek, ameddig lélekben meg nem ismeri az igazságot,

a szeretet igazságát, és ebben a szeretet igazságában a maga szellemi előhaladása által egy rövid pihenőt nem biztosít neki az a törvény, amelyet minden egyes félrelépésével maga ellen hív ki, és amelynek igazságát, mint bűnhődést maga ellen felidézi. *Azt mondja az Úr: „légy hű a te ifjúságodnak feleségéhez.* Miért mondja ezt az Úr? Miért találja szükségesnek, hogy így figyelmeztesse azt az emberlelket, aki már figyel az isteni szózatra, az isteni törvényre?

Mert ismeri az emberi lélek állhatatlanságát, az emberi lelek türelmetlenségét; mert tudja, hogy az emberi lélek nem kitartó az igazságban, és nem tud hű maradni a törvényhez, mert benne az ellentétes erő, az ellenszegülés, az engedetlenség nagyobb, mint a jóra való törekvés. És ez még azokban is nagyobb, akik Isten útjain akarnak járni, akik elhatározták, hogy életükben minden körülmények közt az Isten törvényének akarnak élni. Ez a lélekben fellobbanó érzés, a szeretetnek mintegy összpontosított ereje — mint egy hatalmas fa lombozata, eltakarja az alatta lévő növényzetet - úgy borítja el a szerelmi érzés a fiatal léleknek egész érzésvilágát: mindenki másnál jobban szereti azt, akit kiválasztott. Azt mondja az Úr: *„Az ember elhagyja az ő atyját, anyját, és ragaszkodik feleségéhez.”* Tehát ez az érzés Istentől van. Elhagy az ember mindenkit, a barátait is, hogy ez az érzés beteljesedhessék, hogy ez az érzés megnyugodhasson. Miért olyan türelmetlen ez az érzés? Azért, mert a *lélekben az az elrejtett vágy lobban fel, amely a duálok szétválásával mint egy szörnyű fájdalom, mint egy nagy lelki seb keletkezett;* és ez a seb mindaddig nem gyógyul be, ez a természet mindaddig nem elégül ki, ameddig az elvált duálféllel ismét össze nem találkozik, és érzelmileg, fluidilag egybe nem forr és újra egyet nem képez. Ez a félbemaradt érzés, az összetartozásnak, az egyben való kifejezésnek ez a vágya elevenedik fel az ifjúság virágában, és keresi a hozzátartozót, az ő természetének megfelelő másik lelki természetet, akivel egymást megértve, egymással összeforrva együtt haladhasson az élet útján, hogy egymással minden törekvésben összeolvadva, minden eredménynek együtt örülve, szorosán összetartozóan együtt, egyet képezve végezhesék majd be az életet, és állhassanak meg az Isten trónja előtt azzal a megelégedéssel, azzal a boldogsággal, amely abból a tudatból táplálkozik, hogy az élet nem volt hiábavaló, mert megtalálták azt, amit kerestek. Azonban figyeljete csak fel: ez az érzés csalóka, ezt az érzést is félrevezette a tévelygés szelleme! Mert hiszen a tévelygés szelleme az ifjú szemé elé illúziókat állít, káprázatokban fürdeti meg a vágyvilágát, és a szomjas léleknek elég, ha csak egy tekintet hasonlít is az elképzelt ideáléhoz, ha csak a külső formája tetszetős és valamiképp egy kicsit hasonlít is arra, akiről a lelkében álomfoszlányok maradtak meg; elég, ha egy hang rezdülése ébreszt a lelkében bizonyos emlékeket; elég, ha csak egy mozdulattal áll előtte az a tünemény, akiről olyan hosszú idő óta álmokat szövögetett.

Régi emlékek ezek! Nem tudja ezeket kitörölni a létekből az élet zordsága és a szenvedések nyomorúsága, mert minél jobban szenved az emberi lélek az elhagyatottság, az egyedülvalóság nyomorúságától, annál erősebben sóvárog, hogy megkeresse és megtalálja azt a helyet, ahol a vágya megpihenhet, kielégíthet. És ez a lélek a boldogságra éhesen, türelmetlenül várva talál valakit, aki az ő vágyálmaihoz hasonló, egy másik lelket, aki ugyanilyen káprázatba esik, akit ugyanezek az érzések fütének, akit ugyanezek a vágyak nyugtalanítanak — pedig ez nem az, akit ő keres, akire vágyik; csak egy álom, egy káprázat ejti foglyul a lelkét a virágzás pillanatában: s az Isten mégis megadja a lehetőséget, hogy ezek a szomorú, száműzött lelkek egy pillanatra megbékéljenek a sorsukkal. Egy életen keresztül egymás mellé állítja őket, és megáldja az érzésüket. Ezért adja a házasságot, hogy mindazok a lelkek, akik tisztulni, javulni vannak hivatva, az által, ami az élet sötét árnyékaként kíséri az embert: az érzékiség által egymáshoz kapcsolódva megpihenhessenek. Mivel azonban ismeri az emberi lelket, mivel ismeri a türelmetlenséget, az állhatatlanságot, azért azt mondja: *„légy hű a te ifjúságodnak feleségéhez”.* Hiszen a virágzás minden lélek természetéhez tartozik. Virágot hoz a rózsza és virágot hoz a csalán egyaránt; az alacsonyrendű lélek is beleesik a virágzás korába, ebbe az érzéshullámba, s ez a lélek is kihozza a maga virágát. És éppen

ebben az érzésben: a szerelemben mulatja meg minden egyes lélek, mennyi az értékes benne, mert a virágzás ideje az, amikor nemesedik, tisztul, amikor benne minden szép és jó a felszínre kerül. A hímport ekkor szórja-viszi tovább a szellő, és termékenyíti meg vele a gyümölcsfákat, hogy a virágból, mint eredmény: gyümölcs legyen. Így az embernek is a szerelmi élete, a családi élete mutatja meg, hogy tulajdonképpen mennyit ér maga az ember, mennyit ér a lélek, mennyit tud megvalósítani azokból a vágyakból, azokból a szellemi törekvésekből, amelyeket a szellemvilágból magával hozott.

Mert a szellemvilágban tanul, és átvizsgálja a lélek azokat az eredményeket, amelyeket magában talál, és amikor mindezt átszámolta, akkor mindezekkel a vágyakkal és elgondolásokkal indul útnak egy jobb, igazabb élet felé. Nem olyan értéknélküli a földi élet, mint ahogy azt sokan gondolják. A lélek ösztöneit felébresztik a szellem igazságai, a lélek ösztönei azután a testi ösztönöket, a testi ösztönök pedig azokat a lelki célokat szolgálják, amelyeket a lélek meg akar valósítani, meg akar világosítani. A test önmagában nem érték, de a lélek szolgálatában mindazoknak az eredményeknek közvetítő eszköze lehet, amelyeket ki kell termelnie önmagából. Mert jönnek a nagy, nehéz megpróbáltatások, jön maga az élet a küzdelmekkel, és a léleknek meg kell a szeretet érzését mentenie az azt felemészítő keserúségektől; a szeretet érzését valósággá kell tennie, mert hiszen a testen keresztül új élet fakad, új gondolatok, új eszmék ébrednek. Magot kell hagynia az embernek a földön. és ennek a magnak: a gyermeknek jobbnak, igazabbnak és tökéletesebbnek kell lennie, mert a fejlődés törvénye ezt igényli, ezt várja az ember testi életétől. Tehát a testet is tisztán kell tartania, a test erőit, a test fluidjait, azért a virágzás idejében nem keverheti össze a fluidjait mindenféle alacsonyrendű, nemtelen erővel, hogy azokat az utókorra hagyja, mint bűneinek, gonosz, hajlamainak árnyékát, gonosz törekvéseinek gondolatformáit. Ezt az ember nem teheti büntetlenül! *Megbünteti őt ezért a természettörvény a gyermekeiben, megbünteti tisztátalan vágyaiért azokban az eredményekben, amelyeket férfikorában és öregségében lesz kénytelen szemlélni.* Mert amikor már eljön az alkony, és leszáll az est, akkor már nem teheti jóvá az ifjúkor hibáit és tévedéseit, mivel mindent a maga idejében kér tőle számon a természettörvény. Hiába bölcsekedik az ember aggkorában, hiába látja az igazságot a leghelyesebben, a legokosabban, *ha ifjúkorában elhibázta a dolgot, azt nem teheti jóvá, nem törölheti ki sem a maga emlékeiből sem pedig a természettörvényből, amely a történéseknek minden emlékét megőrzi.* Az ember a fiatalkorban elkövetett tévedések nyomait egész életében hordozza, sőt még a szellemvilágban is kénytelen szomorúsággal szemlélni hibáinak, tévelygéseinek következményeit.

A fiatal lélek érzései: a szeretetérzés. és főképp a szerelmi érzés lélekben egymáshoz fűzi, egy testté köti össze a két különböző embert, úgy hogy ketten lesznek egy testté. Ezt az egységet megbontani, ezt az egységet megzavarni egy harmadiknak a fluidjaival bűn. A házasság Istentől megáldott közösség, amely a két léleknek fluidi nyugalmat, békét, kiegyenlítődést és kiengesztelődést nyújt a földi világban és az örökkévalóságban és ennek eredményeképp megáldja az emberek házasságának gyümölcsét, eredményét: a gyermeket, mert ezzel a szeretettel a két léleknek összetartozó, összekötő vonzalmával nyújt meleg otthont és az új életet szolgáló testi fluidot az elkövetkező életnek, a harmadiknak, a gyermeknek. *Hűséggel és szeretettel egymás hibáit elnézni és megbocsátani, egymás érdekeit szolgálni, egymás testi és lelki céljait szolgálni, egymást javítani, a szeretetben elősegíteni: ez a házasság kötelessége.* Amennyi hűséggel és szeretettel vannak egymás iránt, amikor majd elkövetkezik a nem-duálók házasságának leszámolása, amikor elkövetkezik az elválás ideje, akkor mindegyik ennek az eredményét viszi tovább a maga lelkén, és azok az eredmények, amelyeket a szellemek egy-egy házassággal a különböző életekben elérnek, viszik őket közelebb a duáltörvényben ahhoz a megvalósuláshoz, amikor majd csakugyan a hozzájuk tartozó saját felükkel találkozhatnak, és azzal élhetik végig akár a földi életet, akár pedig az örökkévalóságban végezhetik majd együtt a maguk feladatát. *A földi életben ritkán*

találkozhatnak a duálok, és ha találkoznak, akkor az élet virágjában találkoznak, amikor ez az érzés a legerősebb, amikor ebben az érzésben minden lélek legjobban megmutatja, hogy kicsoda ő, milyen az érzelmi fejlettsége. Mert ha tökéletlenek a duálfelek és nem töltik be ennek a törvénynek kívánalmait, ha nem felelnek meg ennek a törvénynek, akkor szétválnak, hogy ismét hosszú idő múlva találkozzanak egymással. Ennek a kapcsolatnak szétválasztása mindig nagy fájdalmat hagy a lélekben; ez a fájdalom vezeti az egyiket is meg a másikat is a javulás útjára. A tökéletlen duálfelek nem találkoznak, nem találkozhatnak, mivel az egyik nagyon messze van a másiktól; csak a házasság feladatát minél tökéletesebben elvégezve juthatnak közelebb egymáshoz, ahhoz a törvényhez, amely őket együvé vezeti.

Tehát a házasságban tanúsított hűség, szeretet, kitartás, egymás iránt való türelem és áldozatkészség az, ami közelebb viszi mindegyik duálfelet elvesztett saját feléhez. Minél tökéletesebb a házasság, minél nagyobb a megértés, minél tökéletesebb a szeretet, annál közelebb vagytok a szellemileg hozzátok tartozó másik énhez. Minél gyakrabban fordul elő a hűtlenség, minél nehezebbnek érzi valaki a házasság láncait, annál jobban távolodik attól a lehetőségtől, hogy megnyugodhassék, hogy a lelke megbékélhessen. Tisztaság, szeretet, hűség: ez a házasság három pontja, amelyeket betölteni az ember legelemibb kötelessége. Minél inkább tért enged a földi ember az érzékiségnek, minél többször változtatja szerelme tárgyát, minél lobbanékonyabb az érzésvilága a másik nemű emberekkel szemben, annál messzebb esik a saját duálfelétől. Mutasd meg a te szerelmedet, és megmondom, ki vagy! Mutasd meg a hűségedet, a kitartásodat, mutasd meg a családod iránt való szeretetedet: és megmondom a te értékedet!

Ezt vizitek magatokkal a szellemvilágba, testvéreim, mert a tökéletes családapák, a tökéletes családanyák, szóval a tökéletes házaspárok olyan eredményekkel gazdagodnak meg, amely eredmények otthont nyújtanak számukra mind a szellemvilágban, mind pedig egy elkövetkezendő földi életben. A tökéletes családapákból és anyákból lesznek a tökéletes emberek, akiknek szívében a szeretet mintegy kiinduló pontot képez; ezt a szeretetet átplántálják gyermekeikbe, és a gyermekeiken keresztül tovább, a későbbi nemzedékbe, A gyermekek így egy fokkal jobbak, igazabbak, becsületesebbek lesznek mint a szülők, mert jobbaknak is kell lenniük, hiszen az igaz lélek virágzásának idejében a maga legszebb érzéseit, legigazabb, legnemesebb törekvéseit viszi bele a szerelmi érzésbe; ezek az érzések pedig az ő gyermekeinek fluidjait, éterikus erőit táplálják, mintegy bevonják bizonyos fénylő szellemi réteggel, ami a gyermek tudatalattijában olyan természetet képez, amely még akkor sem engedi őt a ferde úton megmaradni, ha a saját lelkében meg is vannak ezek a hajlamok. Nagy dolog az, amit én ezzel veletek megérttetni akarok! Mert az érzésvilágokat nemcsak szavakban, nemcsak tettekben, hanem a láthatatlanban plántáljátok át a ti gyermekeitekbe; és ez a láthatatlan, szóval ki nem mondott, írásban meg nem rögzített törvény parancsol a ti gyermekeitek természetvilágában, ez izgatja a gondolataikat és érzéseiket akkor is, amikor ti már régen nem vagytok mellettük, amikor ti már test szerint az enyészet karjaiban porladtok: ezek a ti gondolataitok, ezek a ti nemesebb törekvéseitek élnek tovább bennük, az ő természettörvényükben. Ezért a szerelmi érzés nem elvetnivaló. Azonban vigyétek azt Isten elé imádkozó lélekkel, hogy Isten megáldja és megszentelje a ti gyermekeiteket és fejlessze bennük tovább azt, ami a ti lelketek érzése volt azokban a pillanatokban, amikor szerettétek egymást.

Ez a szeretet maradjon meg köztetek, hintse be az életeteket mennyei aranyporról, hogy ragyogjon, és ezt a behintett életemléket hozzátok át a szellemvilágba. Erről az aranyporról, amely a lelketeken ragyog, ismeritek meg egymást, és ismerik meg egymást azok a szellemek, akik összetartoznak, akikre az Úr munkát bíz, akiket majd újra leküld a földre vagy egy más szférába; ez az aranypor tanúskodik mellettük, mintegy jótáll értük, hogy megbízhatók, hogy igazak és becsületesebbek voltak az életben. Isten a legkisebb érzést is felhasználja az ő háztartásában, hogy semmi veszendőbe ne menjen. Minden érzést át kell tehát tisztítani, meg kell nemesíteni, hogy ismét abban a régi tisztaságban ragyogjon, ahogyan az Isten az

emberlelkeket megteremtette. És ha ez a tisztaság, ez a nemes törekvés a földi életben is érvényesül — nemcsak a családban, nemcsak a rokonságban, nemcsak az összetartozókban — akkor az egész emberiségen széthintődik ez az aranypor; s akkor ezzel megtisztítjátok, megnemesítitek egymást, és az Isten Lelke megnyugszik rajtatok. És amikor elérkezik az idő, hogy már nem szükséges itt ezen a földön kínos vergődéssel fejlődnetek, mert a földnek már minden tévelygésből származó erőt felszívtátok, átnemesítettétek, akkor azokat magatokkal vihetitek, s az a ti világotok, a ti hazátok lesz. S akkor az Úr kegyelme boldogabb, békésebb világban telepít le titeket, hogy ott élhessetek, és a régi szeretet fényénél egymásra ismerve, egy boldog új nemzetséget, boldog új országot képezzetek, ahol a szeretet kötelékeivel összefűzve mindvégig egymásért munkálkodhattok, és egymásban megtalálhatjátok azt a boldogságot, amelyre a lelketek már itt ezen a földön is vágyakozik. Eljön az idő, amikor mindenről el kell számolnotok, amit kaptatok, és akkor látni fogjátok, hogy hibák csúsztak be az életetekbe. Mert hiszen — mint ahogy mondtam — a késő öregkorban nem lehet az ifjúság tévedését és az abból származott hibákat jóvátenni. Készüljete hát fel az új életre, az új virágníylásra!

Van a távol Keleten egy szent folyó, ahová a keleti hit hívei minden évben elzarándokolnak, hogy abban megfürödhessenek. Ennek a szent folyónak a tükrén egy éjjel kinyílik egy virág: a szent lótusz. Kevés ideig tart a virágja, de a hívők áhítata szerint, aki egy ilyen nyíló virágot legelőször meglát, az úgy hiszi magában, hogy megtisztult minden bűnétől, a nagy törvényben az egész lény feloldódott, és a szelleme emelkedik felfelé. Ezért napokig várják imádkozva ezek a hívők a szent virág kinyílását. Bár ez egy távol-keleti vallás misztériuma, mégis ehhez a szimbólumhoz vezetem a ti lelketeket, hogy ti is így várjátok a ti ifjúságotokat imádkozással, szent életre elkészülve. A lelketeket Istennek ajánlva várjátok ennek a szent virágnak a kinyílását a lelketekben, ennek a tiszta érzésnek az eljövetelét, és higgyétek el, hogy aki ezt a szent virágot megtalálja, annak a lelke közelebb jut a Mennyhez, mert felemelkedhetik, megtisztulhat benne és általa. *Nagy titok ez, amelyet most, mint emberek alig tudtok a magatokévá tenni!* Tisztán, imádkozva várjátok ennek a szent érzésnek a megszületését! Ha így készültök a ti ifjúságtokra, ha ilyen tisztán tartjátok a lelketeket, akkor az Isten elhozza a ti sorsotokban a legközelebbi boldogságot, a legközelebbi enyhülést, a legközelebbi kiengesztelődést és azt a boldogságot, amelyre a lelketek titkon vágyik. Titkon vágyik, mert nem tudja, mi az, csak érzi a vágyat, a betöltetlenséget, amelyet — sajnos — úgy akar betölteni, hogy a testhez folyamodik, a test kívánságait engedni szóhoz jutni, mielőtt még a szent virág kinyílt volna a lelkében.

ÉRZÉKISÉG ÉS DUÁLTÖRVÉNY

Az érzékiség a duálszerelem oszlásnak indult hullája. — Adám és Éva allegóriája. — Az anyag a gonosz elv tartálya. — A házasság a duálszeretet helyettesítő formája. — Mikor megengedett az elválás? — Az érzékiség túlhajtásának végzetes következményei. — A fejletlen duálszellemek elszűnnek egymás mellett. — A gyermekáldás elleni védekezéssel az ember visszaveti önmagát a szellemi fejlődés útján. — A család a szellem növekedésének melegágya. — Az anyai szeretet magasztos hivatása. — A becsülettel fölnevelt gyermekek hathatós bizonyosságok az örök Bíró ítélőszéke előtt.

A legutóbbi alkalommal azt mondtam nektek, hogy nincs az embernek elvetnivaló érzése, vágya, mert ami van az valamely gyökérből hajtott ki, az ember pedig lefokozott, sötét és tudatlan állapotában nem tudja, hol rejtőzik, a léleknek mely redőjében van elrejtve ez a gyökér, s mi a célja ezzel a mindenség Alkotójának. Ezúttal az emberiségnek azt a bűnét akarom kissé részletesebben tárgyalni, amelyről az emberek, nem szeretnek beszélni, amelyről nem akarnak tudomást venni, inkább letakarják, szépítgetik, hasonlóan ahhoz, mint amikor az oszlásnak induló hullát arannyal és gyöngyökkel hímzett selyem vagy bársony

szemfedővel takarják le. Tudják, hogy van ez a bűn, érzik a kellemetlenségét, s azért nem szívesen adnak neki helyet a gondolatvilágukban, de felcicomázzák, mert úgy vélekednek, hogy így sokkal tetszetősebb. Ez a bűn, ez a tévedés az *érzékiség*. Már egyszer beszéltem nektek arról, hogy minden bűn, minden tévedés a hazugság szellemének hálója, amellyel megfogja az embereket, és folyton vonszolja őket lefelé, a kárhozat mélységébe. Az ember első tévedése az, hogy elhiszi a hazugságot, azaz valónak hiszi azt, ami nem igaz. Az Istentől elhajolt lélek elfordult a világosságtól a sötétség felé, a sötétség pedig mindent betakar, ami igaz, s így a lélek nem lát tisztán, mert tisztánlátását elvesztette az Istentől való elfordulás következtében. Nézzünk csak a szemébe az érzékiség bűnének, ennek a tévedésnek is, és meg fogjuk látni, hogy ez a letakart, oszlásnak induló hulla, ez a bűn valamikor tiszta, szép és ragyogó érzés volt, ameddig a szellem Isten közelében élt. Istentől elfordulva azonban megerőtlenedett, meghalt, és amikor ide, a tévelygések világába magával hurcolta *az emberi lélek, már annak a régi szép és ragyogó, boldogító érzésnek csak a maradványa, feloszló hullája* maradt, amelytől hiába akar megszabadulni, magával viszi az emlékét, a kellemetlen illatot, mint a léleknek segítség utáni kiáltozását. Az emberi lélek gögje, Istennel szemben való engedetlensége hozta létre ezt *a tévelygést*. Az első, ami áldozatul esett, a paradicsomi szellemek kettősségének érzése, az összetartó kapocs, az az erő, amely előttetek emberek előtt sűrű, átláthatatlan titkos fátyolba van burkolva.

Hogyan is tekinthetne bele az ember a maga sokoldalú leromlottságával a paradicsomi szellemek életébe, világába! Én mégis megpróbálom egy pillanatra széjjelvonni ezt a sötét fátylat a lelki szemeitek előtt, s akkor majd, ha az önmagatok lelkébe bepillantást nyertek, halvány emlékezés fog derengeni a lelketeknek abban az elzárt részecskéjében, amely csak nagyritkán nyílik meg, és akkor is csak azért, hogy vádoljon benneteket, s hogy új kutatásra, javulásra, tisztulásra és megigazulásra ösztönözzön. Ismét vissza kell mennünk az Édenbe, abba a világba, amelyben a lélek még tiszta volt, s mint tiszta tükörlap fogta fel Isten világosságát, Isten igazságát, és maga körül mindent harmóniában, szépségben és boldogságban látott ragyogni. Isten férfinak és asszonynak teremtette az embert. Amikor még tiszták és ártatlanok voltak, amikor még Isten fénye ragyogott a lelkükben, a férfi nem önmagát látta, hanem egész lelkével, egész szeretetével a neki teremteti asszonyt: Évát, az élet forrását látta a maga ragyogó szépségében és tökéletességében. Szeretete, mint egy folyton áradó folyam átfogja a neki teremtett társat, nem lát kívüle senkit, semmit; társában önönmagát, lelkének visszatükröződését látja. A mélységes nagy titok, lelki természetük kétfélesége, adó és elfogadó volta még nincs föltárva előttük; ők csak egymást látják, egymásnak örülnek; hiszen minden gondolatukban egymást, illetőleg önmagukat látják egymásban, ugyanúgy, mint amikor az ember a tiszta vizű tükörbe tekint: amikor kinyújtja a kezét, a tükörképe is ugyanazt teszi. A bennük elrejtett delejes áram tiszta, továbbfejlődő teremtőerő; minden vágyuk tiszta, isteni akarat, amelyet, amikor kivetítenek az őket körülvevő természetre, gyönyörteljes megvalósulások keletkeznek. Hiszen belőjük lett minden, értük lett minden! Lelkük minden kis vágya megvalósul a teremtés szent titkában, és örülnek — mint a kis gyermekek — a dicső megvalósulásnak. Egyik nap múlik a másik után, mint ahogy Írva van: Isten előtt egy nap, mint ezer esztendő, és ezer esztendő, mint egy nap. Az örökkévalóságnak nincs ideje, nincs vége; örök jelen, örök folytonosság az, ami Istenben az Istennek élők életét, hordozza. Lényük napról-napra nagyobbodik, teljesedik, tökéletesedik, mindig hasonlóbakká lesznek Istenhez, aki őket szeretetével elárasztja. Az ember mély bukottságában ezt a boldogságot el sem tudja képzelni, még csak álmodni sem tud azokról a dicsőséges sikerekről, amelyek a tiszta szellemek életében egymásután következnek. A jó és a gonosz tudásának fája azonban, amelyhez Isten tiltó szava fűződik, gondolataikat mindjobban foglalkoztatja. Vajon mi lehet ott elrejtve, vajon mi az, amiről még nem szabad tudniuk? A fán a kígyó beszélni kezd: „Ne féljete megkóstolni a gyümölcsöt; nemhogy meghalnátok, hanem mindent tudók lesztek, hasonlatosak Istenhez, aki előtt minden

nyilvánvaló”.

Az álokoskodás, a rejtett gondolat visszhangot keltett a tökéletességre teremtett, de a tökéletességre még el nem jutott szellemekben. Addig gondolkoztak, míg végre mégis csak oda kötöttek ki, hogy Éva, az elfogadó, megízlelte a gyümölcsöt, adott belőle Ádámnak is, és ezzel a sorsuk meg volt pecsételve. Ettek a jó és gonosz tudásának fájáról. Lelkükben addig a gonoszra való hajlandóság el volt zárva, addig nem fordultak a sötétség felé, addig Isten felé fordult a tekintetük; most azonban elfordultak Istentől, ráébredtek a saját hatalmukra, arra, hogy önmaguk is fenn tudják tartani az életüket, sikereket tudnak elérni anélkül, hogy mindenben és mindenkor engedelmességniük kellene. Lelkükben a függés érzése megsemmisült, engedetlenekké váltak, s engedetlenségükben elfordultak Istentől, és többé már nem az igazságtól, a világosságtól, a valóságtól kértek tanácsot, hanem a sötétségtől. Amikor az árny rájuk borult, abban a pillanatban ráeszméltek a természetükben elrejtett kétféleségre. Látták, hogy ez a kétféle erő hozza létre azokat az eredményeket, amelyek körülöttük és bennük vannak. Nem tudtak mit kezdeni ezzel a tudattal; rejtélyes, titokzatos volt ez előttük, és mivel olyan titok előtt álltak, amelyet megfejtteni nem tudtak, szégyenkezni kezdtek önmaguk, az igazság és az Isten előtt. Elrejtőzködtek a kert fái közé, hogy kétféleségüket valamiképp eltakarják egymás előtt. Talán mondanom sem kell, hogy mindegyiknek, amikor ráeszmélt arra, hogy külön teremtés, az önmaga fennmaradása okozott gondot, s ez a gond kétségbeeséssel töltötte el a lelküket. Félni kezdtek, nem tudták hová jutottak a sok jó, a sok boldogság után. Ebben az állapotukban éri őket Isten kereső szava: „Mit cselekedtetek?”. Ádám Évára, Éva pedig a kígyóra hárította a felelősséget, azaz mindegyik a másikat okolta. Az isteni igazság azonban kiűzte őket a Paradicsomból. Így kerültek fokónként lejjebb, mert ahogy tanácsalanságukban újra meg újra a sötétség felé fordultak, tévelygésük és bűnük megszorodott. Hiszen Istentől elszakadva a lélek minden részében hiányérzet támad, s ha ez a hiányérzet nem elégül ki, akkor kétségbeesik, s nem tud megmozdulni, nem tud cselekedni.

Mindent nélkülözve hullottak a szellemek, az isteni szikrák lejjebb, mind zordabb és sivárabb világokba. Ez a lehullás a kétségbeesésbe kergette volna őket, ha időnkint vissza nem emlékeztek volna elhagyott világaikra, ha a remény nem élt volna a szívükben, hogy újra visszatérhetnek, újra átélhetik azokat a gyönyöröket, amelyeket el kellett hagyniuk. De hogyan, miként? Az Istentől elfordult szellem nem képes megtalálni az utat visszafelé, hacsak az isteni kegyelem utána nem nyúl, és meg nem mutatja neki az irányt, hogy merre haladjon. Ugyanis minden megmozdulásukkal újabb meg újabb tévedésbe estek. Ezek a tévedések újabb következményeket hoztak létre, a következmények pedig mindig nehezebbé tették a mozgást. *Ezt jelképezi az Urunk szava Ádámnak: „Véres verejtékkel fáradva és dolgozva keresd meg a fenntartásodhoz szükséges kenyeret”. Évához: „Megsokasítom a te fájdalmaidat a méhedbe fogadásod napjától, és a te akarodat a férjed akarata alá helyezem. Te szolgálod őt.” És a kígyóhoz: „Te pedig a hasadon jársz és életed minden rendjében a port egyed”. Ez azt jelenti, hogy a kísértőnek, az Istentől elfordult tudatos, vagy tudatlan rossz megnyilvánulásának nincs joga felemelnie a fejét a nap alatt, hanem Isten igazságának világossága előtt bujkálva, réseket keresve, csak úgy juthat uralomhoz, ha előbb meghódítja az ember szívét, és szolgálatába hajtja a lelkét. Csak úgy emelkedhetik fel a gonosz, a kárhozatra, a megsemmisülésre ítélt elv, ha az ember, az Isten gyermeke az önmaga lelkében helyet ad neki, ha elfogadja megtévesztő eszméit, ha feléje fordul, ha az igazság helyett a hamisságnak enged.*

A gonosznak, ha élni akar, erőket kell elvonnia az ideiglenes élet világától, mert a magasabb világokból nem meríthet erőt, az ő minden ereje, minden hatalma az anyagban van. Az anyagban fogoly a gonosz; (Ezt szimbolizálja az Írás kitétele: „...Életed minden rendjében a port egyed..”) és amint az idő és az enyészet törvénye felmorzsolja az anyagot, életre kel belőle az a princípium, az az elv, amely az anyagot összesűrítette. Így a rossz az anyagból

felszabadul. De mindig csak annyi szabadul fel, amennyit az emberi lélek Isten Lelkétől átvilágítva önmagában megölni, hatályon kívül helyezni képes. A bukott szellemek körül a tévelygés fluidjai testté váltak. Ebben a testben a szellem tehetetlenül, a tévelygés burkába beágyazva kénytelen szemlélni a maga életét, s kétségbeesik, mert nem tudja többé irányítani azokat az erőket, amelyeknek ura és parancsolója volt addig, amíg az Isten akaratát cselekedte. Így a testesülésben *a kétféle természet két nemmé lett*. Mivel pedig két különböző iránynak hódoltak, tehát meghasonlottak egymással; a harmónia, az egyöntetű áramcserélődés megszűnt, és az eredmények, a sikerek nyomban elmaradtak; szegényekké és nyomorultakká lettek. Egymás közelségét azonban a testen keresztül is megérezték, s amikor egymáshoz közel jutottak, a lelkükben visszaemlékezés ébredt arra az időre, amikor még egyek voltak, amikor még nem ismerték az elválás fájdságát. Ebből született meg a lelkükben a villanydelejes áramok utáni éhség, hogy egymást újra kiegészíthessék. Végelemzésben tehát ez a visszaemlékezés hozta létre a lélekben azt a mind nehezebben és nehezebben leküzdhető vágyat, amelyet ti a mostani ismeretek szerint szerelemnek neveztek. Egymást megtalálva, egymással ismét összekapcsolódva keresi a két lélek a maga célját, azt a boldogságot, amelyet mindig jobban nélkülözni kénytelen. Ez megmaradt mindvégig.

Amikor azonban egymásra találtak, a két különböző akarat, a két különböző vágy és cél — mivel a természetükben meghasonlottak — ismét szétválásra, elszakadásra ingerelte őket. A kétnemű emberek vágyakoznak egymás közelségére, s amikor összetalálkoznak, nem sokára ismét szabadulni igyekeznek egymástól. A vágy óhajtja a közeledést, amikor azonban a *férfi ráeszmél* a nő kicsinyességeire, hibáira, eltaszítja őt magától. A nő is keresi azt a régi Ádámot, aki az ő énjének kiegészítő része, amikor azonban látja a férfi hatalmi törekvéseit vele szemben, akkor minden igyekezetével szabadulni törekszik tőle. Isten azonban felhasználja ezt a vágyat, és úgy rendezi be az emberek életét, hogy a fluidok kicserélődéséből jöjjön létre a harmadik: a gyermek. Az egymás felé vezető vágyat, az egymás lelkét kívánó törekvést ebben a harmadikban látják megtestesülni a szülők. A gyermek Isten akaratából létrejött életforma, amelyben testi életük továbbfejlődik, tovább tökéletesedik, tovább épül. Isten ígéretei ezekben az ivadékokban következnek be addig, míg a tévelygő emberlelkek meg nem találják azt az utat, amely a hit által test nélkül is megnyílik előttük. A gyermek Isten ajándéka. A gyermek szelleme Isten akaratából küldve aranyozza be a szülők életét. A gyermekből azonban csak a test és az idegszféra az ő alkotásuk. Minden ember, aki megküzd az ellentéttel, tökéletesebb testeket hozhat létre, de szellemet nem teremthet bele. Isten küldi azt, hogy az utána következő ember legalább egy lépéssel jobban megközelíthesse a célt. Isten a házasság törvényébe foglalta a szerelmet, mivel a szellemek kettőssége folytán férfi és asszony lett a szellemből. Mivel minden ezen a kettősségen fordul meg, minden fejlődés ebből indul ki, ennél fogva, ha az ember a tévedések testében él itt a földön, ugyancsak a tévedések testét szülheti. Így van az, hogy „*ami testtől születik, test az, ami azonban lélektől születik, lélek az*“. Az ember nem hagyhat a gyermekére magasabb rendű lelket, de hagyhat tisztább, leküzdöttebb idegszférát, ajándékozhat tisztább, világosabb, bűnre kevésbé hajlamos testet, és ezzel olyan örökséget hagyhat a világra, amely a fejlődést egy lépéssel előbbre viszi.

A sátán, a megtévesztés szelleme azonban ott él a testben és az egész természetben: fűben, fában, mérgező növényben, vérengző vadállatban, s majd örömet, majd kétségbeesést hoz a felszínre bennetek és körülöttetek. Az ember, mint a természeti világ egyik produktuma, szintén magában hordja a tévedés elvét. Ettől nem zárkozhattok el, mert itt van bennetek, felettetek, alattatok és körülöttetek. Azonban mindaddig nem juthat uralomra, nem tehet szert hatalomra, míg az, emberi lélek rést nem nyit neki, azaz nem hiszi el azt az igazságot, amelyet a testen keresztül suttog neki a megtévesztés elve, a hazugság szelleme. A duálszeretet a kétféle áramnak egyben való kifejezése, a kettőnek egyben való kiteljesedése. A férfi elhagyja atyját és anyját, mindent elhagy, és követi a feleségét, aki szintén elhagy mindenkit, és követi a férjét, aki neki a legkedvesebb, akit egész lelkéből szeret, akiben lényé tökéletesen, maradék

nélkül kiteljesedik. Az élet pedig folyik tovább, és a hibázó, bűnre hajlamos lelkek betelnek az örömmel; elfelejtkeznek arról, hogy a villanydelejes áram után való éhség milyen borzasztó kényszerűséggel követelte a maga természete szerint való egybekapcsolódást. *Azután mind a férfi, mind a nő kezdi észrevenni a másikban a tökéletlenségeket, a hibákat. Sokszor nem is a másiknak a hibája az, hanem a saját lelkében életre kelő elégedetlenség, a saját tökéletlensége ütközik meg olyan kicsinységekben, amelyeket, ameddig a szeretet teljes ragyogásában bearanyozta mindkettőjük lelkét, nem is látott volna meg azon a ragyogáson keresztül. Amint azonban a ragyogás megszokottá válik, feltűnedezik az árnyékok tömege; a lélekben elégedetlenség támad, ezt a lélek a maga szeme előtt, mint árnyat látja, s ezen az árnyékon keresztül szemléli a másikat. Ezen az árnyékon keresztül pedig még a tökéletes emberben is lehet találni türelmetlenséget és elégedetlenséget előidéző okokat. Így meghasonlás támad a kettő közt, és ebben a meghasonlásban mindjobban kialszik a szeretet lángja, s már nem csap fel kettőjük közt olyan nagy fénnel.*

Azután mind sűrűbben és sűrűbben következnek egymásután a meghasonlások, az egymástól való érzésváltozások, meg nem értések, két különböző akaratnak az összeesése, s már alig-alig parázslék a hamu alatt egy kis szeretet, míglen lassan elhamvad és kialszik egészen. A szerelem meghalt, lángja elaludt, s ismét sötétségben bolyong a két lélek, s képtelen egymást megtalálni. És miért nem találja meg? Azért, mert a szeretetük nem Istentől táplálkozott, nem az Isten Lelkének fénye és ragyogása táplálta azt a tüzet, hogy semlegesíthette volna az ellentétes erőfeszítéseket, azokat az akarásokat, amelyek ádáz harcot vívnak egymással mindaddig, ameddig a lélek kifáradva és megsemmisülve a maga tökéletlenségére nem ébred, s Isten előtt meg nem szégyenül. Amikor azonban így összeroskadnak, Istenben újra fölemelkedhetnek, s újból egymásra találva erőt meríthetnek abból az ígéretből, amelyet Isten adott a Paradicsomból való kiűzetés pillanatában. A duáliszellemelek nem úgy váltak széjjel, mint ahogyan azt ti emberek elképzelitek, akik ezekről a dolgokról valamelyes tudomást szereztetek. Nézzétek meg a házasságokat, akik elváltak, vagy elválni készülnek: nem talál-e egyik is, meg a másik is sok okot, amelyekkel igazolni akarja azt, hogy az ő szeretete, szerelme megszűnt? Amikor egy cserépedény széttörik, nem szabályosan hasad el, hanem szabálytalan, zezugos törtvonal támad a törés mentén. A duálók szétválása is így történt. Az egyik lélekben kisebb-nagyobb hézagok, a másikban pedig túltengő kiszögelések támadtak. Minden embernek vannak ilyen bántó lelki kiszögelései, a másiknak meg talán hézagai, hiányosságai; tehát a két különböző, nem egymáshoz tartozó duálfél sem simulhat össze tökéletesen a házasságban, mert mindkettőnek vannak olyan hiányai és olyan kiszögelő részei, amelyek az együttélésben bántólag és hiányérzetkeltőleg jutnak egymás tudatába. Ezért van, amint ti magatok is megállapítjátok, hogy a földön tökéletes boldogság nem található. Térjétek azonban Istenhez. Boldogok vagytok? Vigyétek Isten elé a boldogságotokat, hogy áldja és szentelje meg azt. Boldogtalanok vagytok? Vigyétek Isten elé a ti lelki sebeiteket, s kérjétek rájuk gyógyulást, vigasztalást. A kegyelem Istene, ha valaki Tőle várja a segítséget, bevonja a kiszögelő részeket puha, viaszhoz hasonló anyaggal, s betölti a hiányokat, és így a bukott, de felfelé törekvő lelkek életét simává teszi, sőt lehetővé teszi számukra azt a boldogságot, amelyről a férfi és nő minden bukottsága mellett is álmodott. *Ne keressen tehát elválást se az egyik, se a másik fél a boldogtalanság idejében, hanem csak akkor, amikor már lehetetlenség az életet együtt továbbfolytatni, amikor már valamelyik fél az életét is fenyegetve érzi, vagy amikor a fejlődés lehetetlenné van téve akár az egyik, akár a másik mély bukottsága folytán.* Most térjünk át azokra a szellemekre, akik nem keresik, és nem kutatják Isten akaratát, hanem ezt a kétféleséget, a természetükbe rejtett kétféle áramot újabb meg újabb megpróbáltatásokba viszik bele, mert a lelkükben rejtőzködő sátáni elv vezeti őket.

Amikor az egyik érzés kihűlt, a villanydelejes áram éhessége újabb alkalmat keres az összeforrásra, a kielégülésre. És amikor újra csak csalódás éri, amikor újra kénytelen a maga

lelkéből kivetítődön tökéletlenségeket szemlélni a másik nemű emberen, akiről egy pillanatra úgy vélte, hogy vele boldog tudna lenni, a benne rejlő gőg, önzés és testiség elégedetlenné teszi, és ismét új próbálkozásokra ösztönzi. Egy testben sok ilyen próbálkozás érzéki túlhajtásokba viszi bele az embert, és ahelyett, hogy ezek az áramok kielégíthetnének, és az engesztelő kiegyenlítődéshöz kisimulhatnának, még villanyosabbakká még követelőbbekké lesznek, s még türelmetlenebb sürgetéssel ösztönzik a lelket újabb keresésre. Végül már sem a természetnek, sem a léleknek, sem az isteni elgondolásnak meg csak a nyoma sem látszik meg abban a tevékenységben, amelyet a test kifejt. Áramokat sűrít, élő miazmákat hoz létre, megteremti a testet-lelket pusztító betegségeket. Többé már nem alkalmas arra, hogy a természettörvény újabb eredményt érhessen el vele, hogy benne a természettörvény kiegyenlítődjék. Megszületik benne az átok, amely még messzibb dobja őt a duális közösségtől; nyomorúságos állapota a csapások súlya alatt mind nehezebbé lesz, s mindenből kifosztva éri utol a halál, amely végre nyomorúságos testétől is megfosztja, hogy egy még nyomorúságosabb lelkiállapotba taszítsa. Azok az elvek azonban, amelyeknek életet adott, nem halnak meg vele, csak a test anyaga bomlik szét az enyészet törvényében; a nyugtalan, sűrű, elégedetlen áramok pedig ott maradnak a lélek redőiben, és mint a soha megnyugvást nem ismerő férgek, *(Az Írás szavai szerint: „...az ő férgük meg nem hal és az ő tűzük ki nem alszik”.)* úgy nyugtalanítják a szellemet, aki minden reménység nélkül tekinthet csak előre, mert Isten törvényétől messze eltávolodva magának kárhozatot és nyomorúságot teremtett. A villanydelejes áramok a természetben élnek tovább, testeket teremtenek, új alakokat hoznak létre. Hiszen a Gondviselés háztartásában az utolsó atomig minden felhasználódik. Vajon kinek a feladata a mélyre süllyedt áramokat megtisztítani? Magának az azokat létrehozó szellemnek! Amikor a körforgás törvénye nagy nehezen ismét testbe szólítja a vétkezőt, ugyanazokba az áramokba öltözteti ugyan fel, amiket megromlott, de hozzákapcsolja a természetből az egészségeset, a tisztát, a jót, hogy segítsen megküzdeni a rosszal, a megromlottal.

A természettörvény egyszer felöltöztette szép, egészséges és használható testbe, de ezt Isten törvényével ellenkezve elrontotta. Ha tehát nem becsülte meg Isten ajándékát, be kell érnie a szegénységgel, a nyomorúsággal. Ezért láttok magatok közt nyomorúságokkal megterhelt beteg testeket, mert az ember múlandó életében visszaél Isten ajándékával, amelyet a természettörvényen keresztül nyújtott neki a maga lelkének tökéletesítésére, tisztítására. Azt mondja az Úr: *„Ne paráználkodjál!”* Sőt még azt is megszabja, hogy *„Ne hagyd a te állataidnak két nemét egymással érintkezni, csak amikor arra a fajfenntartás céljából szükség van”.* Az utóbbi esetben a cél szentesíti az eszközt. Ez a cél az, amely az ember kezébe adja azt a kulcsot, amellyel mindig a jobb, a tisztább, az igazabb felé kell nyitogatnia az ajtókat a maga lelki természetének belátása szerint. A házasság törvénye Isten akarata. A házasság az elvált és széttört duálegységnek helyrehozó, összeforrasztó törvénye, amelyben a két fél egymás lelkét segítve szeretettel, hűséggel és tisztasággal Isten útján járhat. Amikor ketten szeretettel és hűséggel, egymást boldogítva végigélik bizonyos számú életeteket, mindkét fél egyformán igyekezve azon, hogy Isten törvényét, Isten akaratát betöltse, gyermekeket hoznak világra s értük szeretettel fáradoznak, s végül mindketten ezzel a szeretettel egymást átkarolva Isten elé viszik az életük eredményét: Isten megáldja az ilyen életet, és nem találja bűnösnek, nem találja kivetnivalónak azt az érzést, amely őket összefűzte, ha nem voltak is egymás duáljai. Hiszen a nagy lelki sokadalomban, a bűnben, tévelygésben és az ezekből támadt szövevényekben — amelyek a sorsokat összekuszálva új utakat nyitottak és régi utakat zártak be — messze régen eltávolodtak a duáliszellemegek egymástól; hogyan találhatnának hát egymásra?! *De nem is az a célja a házasságnak, hogy benne az ember a duálfelel találkozzék.* Hiszen lehet, hogy a duálfele éppen hosszú idő óta a szellemvilágban van és dolgozik, fárad azért, aki itt lent a földön még talán a tévelygések útvesztőjében bolyong. Nem az a cél, hanem az, hogy *a férfi meg a nő egymás lelkében kiegyenlítődést és*

kiengesztelődést hozzon létre a törvényben. Isten törvénye pedig a szeretet. Végre elérkezik az idő, hogy a férfi meg a nő, megtérve a szellemvilágba, lecsiszolt szögletekkel jelenhetik meg. Az Isten iránt való engedelmisségben és a szeretetben immár érdemeket tudnak felmutatni, és ez a duális értéküket emeli. Csak az ilyen fejlett duáliszellemeik ismerhetnek egymásra. A fejletlen *duáliszellemeik találkozhatnak* ugyan, de elsuhanak *egymás* mellett: házasságra léphetnek, *de meghasonlanak egymással.*

Nem arra kell tehát fektetni a súlyt, hogy a saját duálommal találkozassam, hanem arra, hogy *a törvényben* haladást tudjak elérni. Ha a lelkemben a duáltörvény kiengesztelődve készen áll, akkor dolgozhatom a duálomért, áldozatot hozhatok érte, a lelkem erejével fölfedhetem talán mélyen aláesett duálfelem előtt azokat a lelki kincseket, amelyeket megpillantva ő is feleszmél, és elhagyva a bűnt, a tévelygést, minden erejét oda összpontosítja, hogy elérhesse azt az örömet, azt a boldogságot, amelyet Isten ebben a törvényben az ő számára is fenntartott. A fejlett duálfelek egy bizonyos fejlődési fokon egymáshoz közelednek, egymás felé vonzódnak, keresik, kutatják egymást. Sietnek egymás felé, mert él bennük a boldogság utáni vágy, a paradicsomi élet emléke visszhangzik a lelkükben, az elfelejtett dal időnként felcsendül benne. Amikor a szellem ezt a dalt visszhangzani hallja a lelkében, nem kell sok, csak egy mozdulat, egy arc, egy hang, vagy egy ahhoz hasonló körülmény, amely őt valaha boldoggá tette, s ez viszi, vezeti őt azok felé a kiengesztelésül adott állapotok felé, amelyeket ha sikeresen végigél, ha ellenáll a gonosznak, akkor elérheti a legnagyobbat, amivel Isten a földi embert megajándékozza. De hiába a szépség, hiába a vagyon, a legnagyobb földi keret, ha a lelketekben ez az érzés nem tud kielégülni: az élet minden értéke, amire a ti lelketek vágyik, elmúlik körülöttetek boldogság és megelégedés nélkül. Hiú, múló káprázat minden, ami a földön kívánatosnak és szépnek tűnik fel: hiábavaló a földi szépség, a tökéletes forma, a tudás, a hírnév, a dicsőség, ha a lélek kiszögelései, a bántó ellentétes vonások boldogtalanokká tesznek benneteket, és megsebesültén viszitek a szíveteket-lelketeket Isten elé, panaszkodva, mivel a külsőségektől elhagyatottok magatokat vakíttatni, a lelketeket feláldoztatok ezeknek a hiú ürességeknek. Ellenben a lélek kincse, a lélek gazdagsága még az elhagyatottságban, sőt még a nyomorúságban is boldoggá tudja tenni az embert, mert a lélek gazdagságában ott van az Isten, s Ő tölti be azokat a hiányosságokat, amelyeket a lélek a Paradicsomból való kiűzésekor szenvedett. Betölti reménységgel, békességgel. Ebben a reménységben és békességben új rügyek, új reménységek fakadnak, amelyek biztosítják a lelket arról, hogy Isten ígérete szerint új tavasz vár rá. Ebben az új tavaszban pedig beteljesülhetnek azok a vágyak, amelyeket magában hordoz.

Isten nélkül a legragyogóbb élet is nyomorúságos, Istennel pedig minden nélkülözés gazdagsággá válik, mert Isten megáldja azokat, akik hisznek Benne és várják az ő segítségét, kegyelmét. Minden út Isten felé vezet, mert mindennek és mindenkinek találkoznia kell Benne, semmi és senki sem veszhet kárba. Éljetek házasságban, vagy házasság nélkül: a tisztaságban minden úton vár rátok Isten kegyelme. Akik Isten nélkül élnek, élhetik a legkívánatosabb életet, nincs rajtuk Isten áldása, mert a szívük zárva van annak befogadására. Felemelkedni, megtisztulni, megigazulni és megszentelődni csak azon az úton lehet, amelyet Isten a természettörvényen keresztül mutatott az embernek. Az embernek be kell zárnia a füleit, amikor a sátán gyors és mindent eligazító beteljesedést ígér. Be kell zárkóznia a hízélgés előtt, amikor az ember kiváltságos érdemeit sorakoztatja fel; el kell zárkóznia azok előtt a lehetőségek előtt, amelyekben ő az úr, ahol ő rendelkezik; hiszen ilyen eshetőségeket az ember bűne, tévelygése ezer meg ezer alkalommal hoz létre. Az ember ugyanis a sötétség felé tekintve a test számára kedvező módon akarja megoldani a kérdéseket, az ember mindig áldozatok nélkül akar elérni a boldogsághoz, a sikerhez, a dicsőséghez. Áldozatok nélkül pedig nincs isteni kegyelem. Az embernek Isten szavára kell hallgatnia, fáradnia kell másokért, a nőért, a gyermekért, a testvérért, az elhagyatottakért, a nyomorultakért, a segítségre szo-

mulókért. Az erős nem hivatkozhatik az erejével, ha nem Isten akarata szerint használja fel az erejét. A nő nem hivatkozhatik szépségével, előnyös megjelenésével, mert ezt fel kell áldoznia a kiengesztelődés oltárán. Fájdalommal kell szülnie, gondokkal, fáradtsággal nevelnie gyermekeit, éjt nappallá téve az aggodalomban. Az anya szeretetétnek még a halállal is meg kell küzdenie, a szeretetnek le kell győznie az enyészet hatalmát, harcba kell szállnia gyermekéért, akit Isten az ő testének fluidjaiba öltöztetett fel. S ha nem is sikerül a halál karmaiból, a nyomorúságból, a mélységbe zuhanástól megmentenie gyermekét, akkor is megáldja Isten ezt a harcot, ezt az aggodalmas szívet, ezt a lobogó anyai szeretetet, és megszenteli, új, mennyei ruhába öltözteti fel mind a gyermeket, mind az anyát.

Ha a félelmek királya: a halál rettenteti is az asszonyt, amikor életet kell adnia gyermekének, ne féljen; helyezze sorsát Isten kezébe. Isten támaszt lehetőséget, ha hittel tekint Isten felé a nehéz óra közeledtével. Annak a jövetele, akit még szent titok takar, Isten kezében van. Isten kegyelme sok lehetetlent lehetővé tehet; a reménység és hit ereje előtt megtorpan az árnyak árnya, és az anya diadalmasan kerül ki az élet napsugarába, fényözönbe azzal együtt, akit Isten az ő szívére bízott, akit Isten az ő lelke erejéből öltöztetett fel testtel. Ti férfiak pedig ne féljete, hogy nem lesz az eljövendő embert miből táplálnotok és nevelnetek, hogy nem adhattok majd neki meleg szobát és ruhát. Áldozatok, dolgozzatok egy darab kenyérrel, egy ruhával többért, hadd tanulja meg az, akit Isten közéték küldött, hogy mi a szeretet. *Egy szellemmel több lesz, aki majd mellettetek áll és bizonyosságot tesz mellettetek Isten előtt a leszámolás napján, és azt mondja: „Áldom az Istent, hogy nekem ilyen szülőket adott, akiktől istenfélelmet és szeretetet tanultam, akik bevezettek engem az életbe, és megmutatták az élet értékes részét, az Istenben való hitet.”* Mindennél erősebb és nagyobb bizonyágtétel lesz az mellettetek. Lehet, hogy vannak, akik az emberek előtt talán nagyobb dolgot cselekesznek, talán százezer embernek adnak módot, hogy jobban élhessenek, talán milliók köszönhetik nekik a szabadságot: azonban nem bizonyos, hogy mindez mellettük fog-e szólni, mert ott áll az árnyék, hogy vajon nem a dicsőségért, nem az egyéni felemelkedésért, nem a hírnévért cselekedtek-e? *Az azonban bizonyos, hogy aki a te gyermeked, akit te a világra engedsz jönni, akinek a sírásától nem félsz, akiért feláldozod az éjszakai pihenésedet: az mint bizonyágtévő nyomós és erős igazsággal áll ott mellett, a te szereteted, a te áldozatod mellett. Talán éppen ez a bizonyágtétevés hiányzik ahhoz, hogy a lelkedet megmentse attól az újabb nagy és nehéz megpróbáltatástól, amely még egy másik életben várhat rád! Ne féljete hát a családtól! Az apa meg az anya legyen gyermekeinek vezérlő anyyala. Vezéreljete gyermekeiteket Krisztus lábaihoz, és adjatek hálát, ha van gyermekeitek, hogy az Úr ilyen szellemi kincsekkel áldotta meg az életeteket, a ti múlandó napjaitokat. Így a természet rendje szerint növekedhetek naggyá Isten kegyelméből.*

Fogadjatek szót az egyszerű törvénynek, ne okoskodjatek, ne kerüljetek meg, ne igyekezzetek kivonni magatokat ezek alól a terhek alól, és Isten áldása rátok sugárzik, és nem távozik el tőletek soha!

A HÁZASSÁG SZELLEMI JELENTŐSÉGE

A házasság szentsége. — Az egyetlen házasságbontó indok. — Az érdekházasság szellemi szempontból bűn. — A rábeszélés alapján kötött házasságok. — Amikor a házasság rabbilincs. — A becsületes házasságok népek, nemzetek felemelő alkalmatosságai.

Minden szép és igaz érzés a lélek virága, amely a megvalósulásban tetté válik, ez a tett, pedig mint az élet gyümölcse, mint félrerakott eredmény ottmarad az ember lelkében, s ezt magával viszi az örökkévalóságba is. A föld a szellemek világának anyagiasított másolata, amelyben a jónak és igaznak másolatai formát nyernek, de ugyanúgy meglátszik a tökéletlen, bűnös gondolatok, érzések és törekvések vetített képe is. Az egyik áldást hozóan a szepet, a

jót és igazat tartja életben itt a mulandóban, a másik pedig mint a rossznak törvényes következménye azokban a szenvedésekben és gyötrődésekben éli ki magát, amelyek sorozatosan lépnek fel az életben. A földön minden megvan, csak hogy minden a föld fokozatához mérten az anyagban eldurvítva, elszíntelenítve. A rossz a jó közelében valamit veszít gonoszságából, valóságos gonosz hatásaiból, a kölcsönhatás folytán valamennyire veszít a természetéből, és könnyebbé teszi a rossz következményeinek elviselését, mint amilyen az a maga világában. Elszíntelenedve, elformátlanítva a jó is veszít a maga tökéletes szépségéből, boldogító hatásából. És mégis mindegyik betölti azt a hivatását, amelyet az isteni Gondviselés eléje szabott: az emberlelkek tanítását, tapasztalatokkal való gazdagítását, hogy a jól megszerezhessek, kövessék és benne gyümölcsöket teremjenek, a rossztól pedig féljenek és szabadulni igyekezzenek tőle. Ezért itt a földön minden megmutatkozik; az ember átérzi az örömet és a szenvedést, s míg az egyiket óhajtja, a másiktól szabadulni igyekszik. Ebben folyik le az egész földi élet. Amikor aztán elkövetkezik a halál, amikor minden testet öltött szellem visszaadja a földnek, amit a természet törvénye ráruházott, akkor el kell számolnia mindazzal, amit végigélt; ami a lelkének javát szolgálta, annak emlékét mélyen belevési a lelkébe, és mint útmutatót, mint útjelzőt magával viszi nemcsak a szférái életbe, hanem amikor újra elkövetkezik az idő, hogy a földön testet kell öltenie, ide is magával hozza. Ebben az új testöltésben a lelkének egy másik oldalát kell kicsiszolnia. Az embernek hét főbűne van. Ez a hét bűn magában foglalja az ember összes bűneit.

Az ember ezektől a bűnöktől nem tud megszabadulni, míg a felszínre nem kerülnek, ott ki nem élük magukat, és a tudat nem könyvelheti el azokat az eredményeket, amelyeket a földi életben, a mulandóban szerzett. Minden nyomorúságnak és szenvedésnek oka a bűn; a bűn kezdete pedig az Istentől való eltávolodás, az igazságnak a hazugsággal való felcserélése. Ebben a bukott világban nemcsak egy igazság van, hanem annak a széttört nagy igazságnak, az Isten igazságának minden egyes kicsiny darabkája külön-külön igazságként szerepel. Ezeket a külön-külön kicsiny igazságrészeket a sátáni elv, a hazugság elve, a megtévesztés gondolata egyenként megváltoztatja, s az igazság emez apró parányainak a hazugsággal egyenként való megkeverése mindmennyi alkalom arra, hogy az ember a tévedés szellemének halalmába kerüljön és újra meg újra elbukhassék. A főbűnök közül a második az érzékiség. Az érzékiség veti meg az alapját annak, hogy a többi főbűnök is fejlődhessenek, szétterülhessenek a lélekben. Az egyházatyák, akik pontokba foglalták azokat a mennyei igazságokat, amelyeket az Úr a földi emberek részére hagyott itt a földön, mint szentséget, mint üdvözítő szabályt foglalták a többi közé a házasságot. Ezt leszegezték, és mint rendíthetetlen igazságot hagyták itt az emberiségnek. Az emberek, akik hittek, tudomást vettek róla. Ugyanígy leszegezték az elválás ügyét is, ahogy a mi Urunk elmondta. Amikor a zsidók megkérdezték, hogy szabad-e az embernek a feleségét elbocsátania, meg akarták őt kísérteni, mert hiszen az ember az érzékiségbe mélyen aláesve az érzéseknek tiszta, magasabb fokozatát alig képes megközelíteni. Az érzékisséggé fajult szerelmi érzés elmúlik, eltűnik, elszíntelenedik, és az ember a maga testiségével, gögjével, önzésével megtagadja az egységet, amelyet Isten egybeszerkesztett, és a másik emberben, a feleségében ellenséget lát.

Ez azért van, mert a lelkének érzései visszavonultak, és azt, aki neki valaha mindene volt, többé már nem ismeri magához tartozónak, mert amikor a másik ember hibáit, fogyatkozásait, tökéletlenségét *a maga hibáinak, fogyatkozásainak és tökéletlenségének szemüvegén át nézi*, azok még egyszer olyan nagyoknak, elviselhetetleneknek tűnnek fel, mint amilyenek a valóságban. Az emberi gög azután a valódi igazságot nem ismerve úgy gondolkozik, hogy szabadulni kell a megunt és mindenképp elviselhetetlennek látszó házastárstól, hogy többé semmiféle lelkiismereti, emberi kötelezettsége és gondja ne legyen rá. Az Úr azt mondja, hogy az ember férfiből és asszonyból áll, amit tehát Isten egybeszerkesztett, azt ember el ne válassza. Az embernek tehát nincs joga elválni. Nem így volt ez azonban eleitől fogva. Mózes megengedte, hogy a megunt asszonyt a férfi elküldhesse, arról azonban nem volt szó sehol,

hogy az asszony is elhagyhassa a férjét. Krisztus azt mondta, hogy „*a ti szívetek keménységéért engedte meg Mózes*”. Mózes tehát nem követett el bűnt, amikor a válást megengedte, hanem számolt az emberi lélek nagy elesettségével, keményszívűségével, önzésével és gyűlöletével, megengedte tehát, hogy a férfi elválásról szóló levelet adhasson az asszonynak. Ha ezt Mózes meg nem engedi, ki tudja, hány áldozata lett volna a törvény könyörtelen betartásának! Az Úr azonban azt mondja, hogy „*nem így volt azonban elejétől fogva*”. A házasságot Isten nem külső forma, hanem lélek szerint szerkesztette össze. Istennek erről a rendelkezéséről akkor vehet tudomást az ember, amikor ő lélek érzése az értelmet a maga akarata alá hajtja, és parancsolólag követeli a két lélekfél közti vonzódás megvalósulását. Ez a nagy és hatalmas vonzódás minden egyebet félretaszít, az összeköttetés beteljesedik, és a virágzás tavaszából átmeleg a gyümölcstermő nyárba, s ami az ifjúság idején a szirmok ragyogó szépségében hajlta el a lelket, az a gyümölcserés idején a gyümölcs szépségében, ízében, zamatjában a gyümölcs célját szolgálja. Ebben az Isten akarata teljeseedik be, amely az ember lelkét kiemeli bűneiből, tévelygéseiből, és megmutatja neki azokat az igaz és tiszta gondolatokat és törvényeket, amelyeket megismerve az ember mind feljebb emelkedik tudásban, bölcsességben, erőben, hogy Isten kezében mindjobban megvalósulhasson az a cselekedet, amelyet az illetőknek az emberi létbe való helyezésével akar elérni. Akik tehát a házasság gondolatát helyesen megértve törvényt alkottak erre nézve, azok nem az ember hiábavaló elgondolásait akarták érvényre juttatni, hanem az Isten örök igazságát. *A házasság ugyanis Isten akarata és törvénye.* Az isteni akarat nincs tekintettel sem az ember elesett és mélyen bukott gondolkozására, sem a „szemek bujálkodására”, sem az emberi érdekek összeegyeztetésére, sem az ember gögjének és hivalkodásának kielégítésére, hanem *egyedül az a célja a házassággal hogy az ember lelkét megtisztítsa és felemelje.*

Míg azonban ez az isteni gondolat a bukott emberhez ér, mindjobban veszít fényéből, úgyhogy a házasság az emberek életében ma már igen közönséges dolognak, mellékes valaminek tűnik fel. Az emberek a külső forma szerint házasságot kötnek, és ezt szentnek hiszik. *Az ember tévedései* azonban, *mint súlyos nehezékek már ott vannak a házasság megkötésekor* és rája szakadnak a házasságkötés után. Talán semmivel sem tévednek és vétkeznek annyit az emberek, mint éppen ezzel a törvénnyel, amelyet a maguk számára elviselhetlenné tesznek. Minél inkább rájuk nehezedik azután a súly, annál inkább szeretnének elmenekülni ebből a börtönből, amely már nem tűnik fel előttük sem szentnek, sem igaznak. Vajon adhat-e az Isten áldást, hogy azt később átokká fordítsa? Nem! Isten az áldást mindig a legjobb, a legcélravezetőbb szándékkal adja az embereknek, de az emberek nem tudják, és nem akarják megérteni Isten akaratát, mert ők mindenben és mindenkor el akarnak menekülni a kötelezettség elől, és minden ajtót megnyitogatnak, amelyen keresztül elmenekülhetnének. De minden egyes mellékút, amelyre rátévednek, újabb veszedelmeket és újabb nyomorúságot teremt a részükre. *Az a házasság tehát, amelynek semmi köze a lélek tisztább és magasabb rendű érzéseéhez, de forma szerint mégis megkötötték, nemcsak, hogy nem áldás, hanem egyenesen bűn.* Az ilyen házasságnak, az ilyen formáságnak nincs helye Isten előtt, és az illetők nem hivatkozhatnak Isten nevére, bármilyen nagy ceremóniával kötötték is azt meg a külső forma szerint. Így vannak házasságok, amelyek Isten előtt egyáltalán nem törvényesek, mert nincs meg a lélekben az érzés, amely Isten akaratát visszhangozná és az Istennel való kapcsolatot keresné, nincs meg a lélekben az Isten felé való vágyódás, nincs meg az az engedelmesség, amellyel az ember meghajtja a fejét Isten akarata előtt.

Az a házasság tehát, amelynek semmi köze nincs Istennek a lélekbe felírt törvényéhez, felbontható, mert nem lehetséges az, hogy az ember Isten áldását a maga és más átkává és megpróbáltatásává tehesse csak azért, mert azt félreértette, mert nem értette meg Atyjának akaratát. Ha a két lélekben nem visszhangzik az a mennyei ének, amelyet a Paradicsomból hoztak magukkal, s ha akár érdekből, akár a „szemek bujálkodása” folytán, akár gögből vagy

önzésből egyesült a két lélek, és így hamarosan ellenségeivé válnak egymásnak, akkor elválhatnak. Ki merné magára vállalni, hogy ellenségeskedésbe, esetleg a gyilkosságba vigye bele ezeket a lelkeket, hogy az első tévedésből még nagyobb tévedés legyen?! Mózes az emberek lelkének keménységéért engedte meg az elválásról szóló levél kiállítását, mert az emberek lelkének keménysége következményeiben kiszámíthatatlan. Az emberek lelkében ugyanis nemcsak a bujálkodásra van hajlandóság, hanem ott van az önzés, a hírvágy, a fősვნenyesség, az irigység, a telhetetlenség, a kapzsiság, és ott van legvégül a szeretet teljes megsemmisülésével, átalakulásával a gyűlölet, a kegyetlenkedés, a gyilkosság. Ha a lélek nem hajlandó engedelmeskedni Teremtőjének, hanem egyenesen ellenáll minden jó és igaz intésének, figyelmeztetésének, annak az isteni törvénynek, amelyet az emberek világába adott, még mélyebbre süllyed alá, és ebben az elmentésében magával hurcol áldozatokat, ártatlan lelkeket, mint rabigába hajtott ellenségeket. Ezért engedte meg Mózes az elválást, és ezért engedi meg ma is a törvényt; az egymáshoz éppenséggel nem való házaselek elválását, mert Isten a házasságban nem rabságra hívja a keresztény férfit és nőt, hanem a felemelkedésbe, a megtisztulásba.

Akik tehát nem érzik magukban Isten törvényét, a szívükbe felírt igazságot, azok inkább féljenek és rettegjenek a házasság gondolatától, mert ez a házasság őket nem szenteli meg, hanem inkább alászüllyeszi, és a lelkük hátrányára van. Akik szeretet nélkül, érdekből, léhaságból vagy könnyelműségből kötnek házasságot, megcsúfolják Istennek ezt a szent és igaz törvényét, és a büntetést, a kárhozatot vonják magukhoz ahelyett, hogy megigazulhatnak és megtisztulhatnak. Az ember gyenge, és nem tud megállni a jóban. A test és a test törekvései uralják a gondolatait és érzéseit, és sokszor nem tudja, mit cselekedjék, miképp formálja a jövőjét, hogy mégis boldog tudjon lenni. Éppen a házasság gondolata csábítja olyan dolgokra, amelyektől a lelke idegen, amit a lelke nem óhajt, nem kíván. Férjhez megy a leány olyan férfihoz, akit nem szeret, akitől a lelke idegen. Magára veszi a házasság rabbilincset, bebörtönzi a lelkét, és egy egész életen keresztül szenved, s még jó, ha a lelke nem ébred fel, és nem csúfolja meg a férjét és Isten törvényét, hanem fogcsikorgatva hurcolja ezt a kötelezettséget, és csak a szeretetben mellőzi házastársát, mert a lélek önmagát nem adhatja oda. Hiszen nem lehet őszinte, mert ki az, aki szívesen venné, amikor a házastársa nyíltan megmondja neki: „nem szeretlek és nem is szerettelek soha, csak az érdekeim kötöttek hozzád”. Vagy az a férfi, akinek anyagi előnyöket, dicsőséget, elismerést, vagy bármiféle kedvező kilátásokat nyújt az eltervezett házasság, és a lelkétől idegen nőt vesz feleségül, ez is idegenné válik a családja számára, mert nem látja önmagát a gyermekeiben, nem látja a feleségének szeméből a maga lelkét feléje sugározni. Megvásárolta magának azokat a megpróbáltatásokat, amelyeknek eltávoztatásáért imádkoznia kellene. Ez a házasság is megrontott életet, eltévesztett célt jelent. A sátán hazugsága olyan káprázatokat festeti a lélek elé, amelyek kívánatos jövőt mutattak neki. Érzik a lélek, hogy ennek ára van, ezért áldozatot kell hoznia, de könnyelműen meghozza, hogy emberi célját elérhesse. Így adja el magát a rabságra mind a férfi, mind a nő. Van még egy másik eset is, amikor a tapasztalatlan fiatalok a jóakarók, vagy a szülők tanácsára kötik meg az ilyen érdekházasságokat, és hordozzák az ilyen bilincseket, amelyek elkedvetlenítik őket az élettől. Nincs jelenük, nincs jövőjük, nincs egyetlen felemelkedett pillanatuk, mert érzik a lelkükön a súlyt, a terhet, amely lehúzza őket az elégedetlenség, a türelmetlenség, a hitetlenség és a szenvedések világába. Nem a sátán beszél-e ezeknek a jóakaróknak nyelvén? Nem a sátán téríti-e el a fiatalokat attól a céltől, — amelyet Isten adott a földi ember elé — csak azért, hogy mind mélyebben és mélyebben vonszolja őket le a tagadás világába?

Azután ezek közül a szerencsétlenek közül hol az egyiknek, hol a másiknak lelkében ébred föl az igazi érzés, de hiába akar, nem tud megszabadulni törvényes úton-módon azoktól a bilincsektől, amelyek fogva tartják. Ha az általa a világ előtt szentesített törvényt tagadja, mindenki újjal mutat rá, az egyháza kitagadja, és emberi becsületét nem tudja fenntartani

mások előtt, annál kevésbé lehet reménye, hogy az Isten előtt. Meg kell tagadnia a lelkében érzett igazságot. A sátán pedig csak suttog a fülébe, és azt mondja, hogy csak egyszer lépje át a törvény korlátját: megtalálja a boldogságot. Mind a férfi, mind a nő kilép a törvényes keretek közül, hűtlenné válik, titokban cselekszik, hazuggá válik, és a lélek süllyed lefelé. A sátán érdeke ez, hogy az emberek lelkét minél inkább összevegyítse, hogy az ember lelke ki ne szabadulhasson a hálójából, s meg ne találhassa a megigazulás, a megtisztulás útját. A sátáni elv, a sátáni gondolat, mint a vérszopó pióca, úgy ragad az ember lelkéhez, hogy minden magával hozott mennyei erőt kiszívjon belőle, és ezzel a maga világát, az ellentét világát és hatalmát megrögzíthesse és megnövelhesse. Népek, nemzetek sorsa, fejlődése nyugszik ezen a szent törvényen, a férfi és a nő összetartó érzésének alapján. Mert ha a férfi meg a nő nem képez egyet, pusztul a család, nincs melegágya, tenyészhelye a születendő emberszemeknek. Ha a gyermek nem kapja meg azt a melegséget, amelyre a lelkének szüksége van, züllött ember lesz belőle. A züllött ember lelke pedig nem emeli fel a világot, nem fogadja el Isten igazságát, hanem a maga által kiépített tévelygő eszméket valósítja meg, és elfordulva a felfelé vezető, tiszta ösvénytől, a szenvedések, a megpróbáltatások világába zuhan alá. Nincs más törvény, amely az ember lelkének boldogságát vagy emelkedését meghozhatná, csak az Isten törvénye. Hiszen látjátok, mennyi félben maradt élet, mennyi letört egzisztencia, mennyi tönkrement ember csúszik egymásután a lejtőn lefelé csak azért, mert Istennek ezt a törvényét nem ismeri el szentnek, hanem félreteszi és mellékesnek ítéli. A család az, ahol az isteni gondolat, az isteni igazság meggyökeredzhetik, felnövekedhetik, virágot és gyümölcsöt teremhet. A családokban kifejtett szeretet, béke, megértés hozza létre az összetartozó embercsoportok megértését, szeretetét, becsületes együttműködését. Ez a szeretet az, amely boldogabbá teheti a földi életet, azt a helyet, ahová újra meg újra le kell merülniük azoknak a szellemeknek, akik eltévesztették a pályájukat. Ezt a gondolatot az embernek igazán szentül és tisztán kell magában megtartania. Ebben a gondolatban kell felnevelnie gyermekeit, ezt a gondolatot kell széthintenie embertársai közt.

A léhaság, a testiség az emberek túlzásait, telhetetlenségét hozza létre, amelynek nincs határa, mert az ember a testen nem tud uralkodni, mert nem tudja, meddig van az a határ, amelyet Isten törvénye eléje szabott. Egy eltévesztett házasság, egy eltévesztett vonzalom létrehozza a testiséget, amely minden szellemi törekvésnek, minden szellemi igazságnak eleve megölője, megsemmisítője. A hűtlenség megteremti a földön a poklot, a gyilkosságot, a kegyetlenkedést és minden gonosz szenvedélyt, amely ebből az eltévesztett lépésből származik. Ezért, akik az érzéseiket még nem tudják hová odakötni, akik keresik, kutatják, hogy hol, merre találhatnák meg azt a megelégedést, azt a kielégülést, amelyre a lelkük vágyik, ne keressenek olyan megoldást, amelyben nincs meg az Isten akarata, az Isten törvénye. Rakják le az érzéseiket Isten trónjának zsámolyához, és várjanak türelemmel, míg Isten megadja a fejlődési lehetőséget, hogy áldást, ne pedig átkot hozzanak magukra és azokra, akikkel kapcsolatba kerülnek.